

Giới thiệu Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn

Thể loại: Truyện teen

Trích đoạn:

"Bạn tên là gì vậy?" Một cô bạn mang theo mái tóc xoăn và đôi mắt long lanh nhìn tôi hỏi.

"Phạm Thanh Thùy là tên mình" Tôi trả lời và thầm nghĩ đây không phải là Mai Vũ Xuân My trong truyền thuyết hay sao?

Rồi cô chủ nhiệm bỗng ngạc nhiên, mắt bà dán vào danh sách

"Đoàn Ngọc Quý là trai hay gái???"

Cả đám học sinh trong lớp được phen cười phá lên

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

- Từ ví dụ trên chúng ta cần nhớ Qui tắc Muốn nhân một đa thức với một đa thức ta nhân mỗi hạng tử của đa thức này với từng hạng tử của đa thức kia rồi cộng các tích với nhau, còn nữa,... bla bla...

Tiếng Thầy dạy Toán làm nhảm sao nghe mà giống như hát ca ru ngủ đến thế

Tôi phía dưới cơ bản là không tập trung được, buổi trưa thức chơi game, bây giờ đã 8h30 tối, ông còn định làm nhảm tới bao giờ nữa hả...

Nhìn mặt mấy đứa còn lại cũng có khôn lên được chút nào sao??? Tôi chỉ biết đường ngán ngẩm lắc đầu

- Chán quá

- Câu cửa miệng ngày nào cũng nghe - Thảo Vy ngồi bên cạnh nhếch môi - ngày mai đi nhận lớp rồi mà bây giờ cũng không được thanh thản, khoảng thời gian phiếu lưu sắp tan biến từ đây

...

Trên đường đi về, mẹ tôi nhận được cuộc điện thoại, khoảng 5 phút thì tắt máy

- Con học lớp 7/5 đấy, mẹ vừa hỏi rồi, không chung lớp với thằng Quân đâu

"Ặc??? Không chung á? Chán chết ... "

Ayia, cái tin này kể ra có tí buồn, nhưng mà, nghĩ thông rồi vẫn cảm tạ trời đất, cái thằng chú họ đó không chung thì một mình ta tung hoành, khỏi phải sợ tên đó mách lẻo

Không biết bạn bè có ai nhĩ? Nhưng tự nhiên lại bị chuyển vào lớp cuối, ông già nào sắp thế không biết???

- Còn nữa - mẹ tôi nói tiếp - mẹ thằng Quân nói nếu thích thì sẽ xin cho con cùng lớp với nó, ý con thế nào?

- Thôi khỏi, ăn rồi cứ dính dính lấy nhau cũng có được cái gì đâu - Cảm nhận trong lòng thì khỏi miêu tả chắc ai cũng đoán được, tôi chỉ trề môi

Mẹ tôi nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu cảm đó liền không ưng ý

- Chú cháu mà thế à? Con phải học tập nó, ăn suốt ngày đọc truyện không lo học hành. nó thì học bài suốt ngày, làm được chức tổ trưởng trong lớp, còn con thì thường dân, haizz..

- Ở thế nó cũng có được học sinh giỏi đâu, yếu môn Toán mà mẹ còn cần nhần gì, thầy Toán mà biết thì nó cũng tiêu đời rồi, điểm trung bình còn thấp hơn con, làm mấy chức đó hại dân hại nước, không bao che cho tụi nó có khi lại còn bị xử hội đồng

Hơ hơ, còn nữa mà con không thích nói thôi mẹ thân mến, nó dính vào mấy vụ yêu đương đó, xớ, chả qua là ta không thèm để tâm thôi, đường nào quan hệ chủ cháu ta đây cũng chả có gì là đặc biệt, chỉ được xứng danh với quan hệ chó mèo

Reng!!!

Tôi với tay tắt chiếc đồng hồ thân yêu, cái vật tôi ghét nhất trong phòng ngủ riêng, nhưng mà cũng nhờ có nó nên tôi mới không phải nghe lý thuyết của thầy cô trên giường

Bước xuống giường nhẹ vờn vai một cái, đến khi mon man nhìn xung quanh tôi mới phát hiện, quái nó, con mèo nhà tôi sao nó lại vào đây được???

Đảo mắt một vòng xem nào... À, là nó nhảy từ cửa sổ vào, thảo nào tối hôm qua đập trúng cái gì êm êm, nhưng, nếu mẹ biết được thì nó cũng tiêu đời

Tôi nhẹ nhàng xách nó rồi quần thẳng ra khỏi phòng, mẹ tôi đi ngang qua

- Mới sáng đã tìm mèo, muốn làm đồng loại à?

- =,=!

" Thế thì mẹ nghĩ mẹ cũng là người chắc? "

- Ra ăn sáng đi rồi ba chở lên trường xem lớp

- Biết rồi thì xem làm gì nữa?

- Không xem lớp thì xem bạn, xem cô, con này nói hay nhò???

- Chắc zậy - cười cười rồi lùi đi nhanh, không lại nghe giọng ca vàng anh rống lên lần nữa

Nhanh chóng làm VSCN. tôi thay bộ đồ đồng phục trường ngày rồi ra bàn ăn sáng

...

- Chào ba con đi

Tôi ảo não nhìn ba đang tươi cười

- Ừm, tí nữa ba đón, vào trường đi

Rồi ba tôi lái xe đi, đợi khi bóng xe khuất sau con hẻm nhỏ, tôi mới tiến vào trường

Đương nhiên, việc đầu tiên chính là nhìn ngó xung quanh xem có gì thay đổi? Thực ra cũng chả có gì, chỉ mỗi băng rôn khẩu hiệu " 2015 2016 cùng nhau tiến lên "

- Hey!!! - phía xa, cái bóng liêu xiêu nhỏ bé vẫy tay tôi

Mắt đã cận, với cái khoảng cách xa tận chân trời ấy, tôi chỉ biết nheo mắt lại nhìn

- À ha, Linh lùn - tôi cứ thế hét lên, tưởng chừng như xung quanh không có ai

Mọi người bắt đầu hướng mắt về tôi, có người còn bùm miệng cười, có gì vui sao???

- Bạn có cần phải gọi công khai thế? - Linh lườn tôi một cái

Tưởng tượng như đây mà là cái thời của một trăm năm sau, có khi cú lườn ấy còn chế lừa được là đằng khác

Nguyễn Diệu Linh là bạn khi tôi còn cuối cấp tiểu học, lúc đó chúng tôi không chung trường nhưng cùng học kèm, cũng không thân mấy, sau này lên lớp 6 mới nói chuyện như thường, nói chung, tóm lại là rất bình thường, nhưng mà, có mỗi đặc điểm dễ nhận dạng nhất, lùn vô đối. Còn hơn thế nữa, không biết là thật hay giả, tin đồn loan ngày càng rộng rãi, nó thích thằng Quân chính là thằng chú của tôi, nghe nói còn kết nghĩa cái gì gì đó, giống như kiểu huynh đệ tương tàn, đề tôi coi, rốt cuộc hai người là bạn thân kiểu như tôi vừa nói hay là thân kiểu như thân ai nấy lo

- Bạn lớp nào? Tổ 7/1 - Diệu Linh cười cười

- Chắc 7/5, hôm qua mẹ nói, thôi để zô coi thử có đứa nào quen chung lớp không?

Rồi sau đó, thẳng tắp vào chỗ dán danh sách đồng nghệt như kiến kia, để coi, ừm, Nguyễn Lê Thảo Vy??? haha, chung lớp rồi, có gì cùng nổi loạn, hai con Song Tử thì ai đầu lại, còn Thu Phương nữa (con bạn cùng lớp năm ngoái, đồng hạng điểm trung bình), dò tiếp nào? Mai Vũ Xuân Mỹ, cái tên này nghe quen, à, cái gì ấy nhỉ, hot girl lầy lùm của khối đây mà, nghe đâu bọn học sinh đồn là hiền khôi phải nói, ngoan khôi phải chê, chả bao giờ xưng mày tao, con trai thì thích, con gái thì gato, xem ra phải gặp mặt một lần mới được

- Lên lớp đi - Thảo Vy đứng sau tôi từ hồi nào, còn có Thu Phương bên cạnh

- Ừm, lên

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gia nhập 7/5

Nhanh chóng dò được lớp 7/5, tôi cùng Thảo Vy bước vào, cảnh được đập vào trước mắt đầu tiên chính là mớ hỗn loạn kia. nhìn xung quanh xem, có gì ngoài những đứa cá biệt của khối, xem ra năm nay zui rồi!- Hầu như đều là lớp cũ của tớ chuyển lên - Thảo Vy cười cười rồi nhanh chóng nhập bọn

Tôi chỉ biết đứng ngơ đó một lúc rồi cùng Thu Phương chọn chỗ ngồi thích hợp, những bàn đầu đều bị mấy đứa nam sinh giành chỗ rồi,thôi thì ngồi bàn cuối vậy, tôi chọn dãy ba

- Sao ngồi xa thế? - Thu Phương thắc mắc

- Tí nữa đường nào chả đổi lại, lo xa

Mấy bọn xung quanh khối phải nói,phân làm ba phe, một phe tụi con gái ngồi bàn tán xem ai học giỏi nhất, ai soái nhất, ai khả ái nhất...Còn bọn con trai thì không giống trí tưởng tượng của tôi lắm, ngồi gác chân lên bàn đầu rồi? Xoăn tay áo kiểu giang hồ đầu rồi? Sao lại ngồi như cả lũ mỹ nam an tĩnh thế kia? Tính đi đóng phim học đường à?

Vẫn là một góc được tụ tập đông nhất, à, phe thứ 3 là đây, toàn anh chị đại, cũng được xem là hạng nhất nhì trong khối rồi

Tôi lắc đầu, thâm nghĩ chắc cũng phải đăng kí một phe chứ nhỉ?

- Cô giáo vào đây ời - một " thẳng nhỏ " chạy vào làm cả đám nhao hét cả lên, chỗ ngồi cũng lộn xộn chẳng đâu ra đấy

Tương tượng sau cánh cửa lớp kia, thân hình nữ la sát nào hiện ra tôi đều không dám tương tượng tới

- Sao còn đứng ngoài đây cậu kia? Mau vào đi

Ờ??? Cái giọng này nghe quen quen, hình như đã...

Rồi tôi, vừa nhìn cái thân hình được gọi là chẳng mấy uyển chuyển bước vào, tôi liền muốn phun máu cho đỡ tức chết, cô chủ nhiệm năm nay hiển nhiên chẳng ai khác ngoài bà la sát dạy Thể Dục của trường, tôi rồi, tôi rồi

- Thật là hối hận vì đã không xin chuyển lớp - đầu đó lãnh lết giọng của nữ sinh

- Năm nay hài thế không biết - tôi ngán ngẩm lắc đầu

- Tớ hiểu bạn mà - Thảo Vy cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh Thu Phương

Vào lớp, công việc thiêng liêng đầu tiên mà cô Hiệp làm, bất cứ học sinh nào cũng dám nghĩ tới đó là...

Lấy điện thoại ra, sau đó ấn ấn mấy phát, sau đó lại cười cười nói nói như tự kỉ với cái điện thoại, sau đó lại đi ra ngoài

- Haizz... - bạn nữ ngồi cách tôi hai bàn có chút than thở - người này cũng được coi là giáo viên sao?

- Ê tụi bây - cái giọng lãnh lết của Nhung, cô bạn tôi chỉ biết chứ không chơi, vang lên thật rõ làm mọi người chú ý - tí nữa bầu ai làm lớp trưởng?

- Xuân My kia - ý kiến 1

- Đúng, Xuân My đi - ý kiến 2

- Xuân My hoặc Trung Hiếu - ý kiến 3

Những ý kiến sau thì đương nhiên cũng tương tự, tôi nhìn ngó xung quanh, mặc dù nghe danh đã nổi nhưng sao tôi vẫn chưa thấy được cái người tên Xuân My đó nhỉ? Cậu ta ngồi ở xó nào vậy

- Năm nay không có Trung ngó học chung chắc Xuân My buồn rồi - một người ở một góc ngồi nói

- Đúng đúng

Cả lớp lại bắt đầu rộn lên, cứ thế mà chuyện chủ đề

- Hey! - tôi huyết tay Thảo Vy - Xuân My là đứa nào á?

- Ngay trước mặt đó

- Hả? - Tôi bắt giác ngẩng đầu lên, thề ra người tôi tìm này giờ ở ngay trước tôi à

4 chữ thôi, trùng hợp quá mức. Tuy là vẫn chưa thấy được mặt nhưng không thể không ấn tượng một điều, mái tóc của người tên Xuân My này thật sự là rất dài, nhìn bóng lưng đã biết là một người vô cùng ôn hòa, tôi nghiêng đầu ngó một cái, đôi môi của cô ấy thoáng có ý cười, ngại chăng???

Rồi cô giáo vào lớp, sau đó tiếng hành phân chỗ ngồi, chia đều học sinh giỏi cho từng tổ, tôi tổ 3, vẫn giữ nguyên chỗ cũ, tôi được phân làm tổ trưởng, hình như là tổ tôi có tới 3 đứa học sinh giỏi, một là tôi, hai đương nhiên là mỹ nữ họ Mai ngồi trước mặt kia, ba là cậu bạn cao cao gầy gầy ngay cả tôi cũng không biết tên nữa, cậu ta ngồi ở đầu bàn, suốt buổi tới giờ hầu như đều im lặng không nói, thôi, người ta không thích hòa nhập thì hà cớ gì ta đây phải bắt chuyện. Lớp phó học tập là Mai Vũ Xuân My nghe còn có lí đôi chút, nhưng mà, Võ Trọng Tấn làm lớp trưởng, điều này thật sự là bất bình thường, hẳn chung lớp với tôi năm ngoái, học không mấy sôi nổi, hơn nữa điểm trung bình còn đứng sau tôi, nói chung, xét cho cùng chỉ suy về được người bình thường, cái lớp này bầu cũng phải có căn cứ chứ, tính bầu theo phong trào à? Hơn nữa, GVCN còn nhiệt liệt ủng hộ, thật chẳng ra thể thống gì

- Lớp phó học tập ghi lại tên các tổ trưởng trong lớp đi rồi phân công việc phụ trách môn giảng thêm trên lớp

- Bạn tên gì vậy? - cô bạn có mái tóc dài quay xuống nhìn tôi chớp chớp mắt khá đáng yêu cùng một nụ cười duyên

- Phạm Thanh Thùy đó - tôi cũng trẻ môi, Mai Vũ Xuân My trong truyền thuyết đây sao??

Thật không thể tin được, cuối cùng cũng thấy được mặt, bản thân tự nhiên thấy có chút ngưỡng mộ người đối diện

Rồi cô chủ nhiệm bỗng ngạc nhiên, mắt bà dán vào danh sách

- Đoàn Ngọc Quý là trai hay gái?

Cả đám học sinh trong lớp được phen cười phá lên như ong vỡ tổ, tôi chả hiểu gì, chỉ biết dường như bà cô giáo này thật có ý trên người rõ ràng trong danh sách đã phân rõ giới, là cô giả ngơ hay đúng là cô ngơ thật vậy?

- Trai ạ - Cậu bạn cùng tổ lúc này tôi còn khá thắc mắc lên tiếng, ồ, chắc cậu ta là Đoàn Ngọc Quý rồi

Ngay cả cô bạn lớp phó học tập cũng không nhịn cười được thì còn nói sao đây?

- Cô hiểu sao cũng được ạ

Vẫn còn người chọc tiếp được này, có cảm giác thú vị với cái lớp mới rồi đây, nhưng mà, tuyệt đối vẫn nên giữ khoảng cách, chỉ nên học tính tốt, còn tính xấu, xem như tham khảo mà áp dụng cho từng trường hợp

Được một lúc, mọi học sinh chép thời khóa biểu trên lớp rồi giải tán, mai bắt đầu học chính thức rồi, Phạm Thanh Thùy, cô lên cô lên cô lên, điều quan trọng phải nói đến ba lần, may chỉ có thể một là an toàn trở về với danh hiệu học sinh giỏi, hai là lết thân tiên tiến về đồng nghĩa với việc bị xử trảm, nghĩ đến thôi cũng đã thấy thật rộn người, một năm chiến đấu, tuyệt đối không bỏ cuộc

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngày đầu đã thích gây sự

Reng!!! - tiếng đồng hồ kêuTôi mệt mỏi nằm ỉ ra một lát, rồi lơ mơ đưa tay trong không trung mà cúp đi cái báo thức quái đản kia, toàn thân ê nhứt muốn lết cũng không xong, toì rồi, chắc lại tại hôm qua sung sức trên công viên với mấy đứa bạn quá nên mới thành ra thế này, trên cả thảm hại...

Tôi cố vươn vai dậy, hít thật sâu, những ánh nắng chói chang của buổi sớm ban mai len lỏi trong từng khe cửa sổ, sao giống chuyện cổ tích thế này...

Được khoảng 5 phút sau, tôi mới hoàn thành được công việc lết xuống giường, mở cửa ra nào

- Ayia!!! - vấp phải con mèo trước phòng

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt chằm chằm thiện cảm rồi hất mình bỏ đi

- Nhìn gì mà nhìn? Mới sáng thích gây chuyện à?

Tôi lùm lùi nó rồi tiến thẳng vào nhà vệ sinh, nhanh chóng VSCN rồi thay đồ, quần vài quyển vở vào cặp rồi bỏ ra bàn ăn

- Sáng nay ăn gì vậy mẹ?

- Thích ăn gì? - mẹ tôi loay hoay trong bếp nhưng vẫn không quên quay sang mỉm cười ý chào buổi sáng, rồi nhìn tôi ngán ngẩm lắc đầu - con gái đầu tóc thế à? Mau đi chỉnh lại

- Chết ai đâu - tôi nhếch mép

- Nói là làm, con phải biết giữ hình tượng chứ, chả ra đáng thiếu nữ lớp 7 chút nào

- Thôi đi mẹ, con còn thiếu nhi

Nói thì vẫn nói chứ tôi vẫn tò mò chạy lại cái gương gần đó

- Chà! Đúng thật là cái đầu mình không được đàng hoàng cho lắm

- Nếu đi chấm điểm có khi cái ỏ quạ còn được điểm trang trí đẹp hơn cả cái đầu con đây

- Con thừa biết

- Sửa soạn đẹp cho trai ngắm à?

Cái giọng nghe mà khó ưa kinh khủng, đương nhiên là anh tôi ngay sau đó từ trong phòng ngủ bước ra, điệu bộ vô cùng khó coi, khinh khinh nhìn tôi

- Nhìn gì mà nhìn? Lo đi chuẩn bị đi, trễ học cho chưa

Nói ra thì quan hệ giữa hai anh em tôi không mấy tốt lành cho lắm, gặp nhau là cãi, ai có anh hay chị chắc cũng hiểu được, nhưng, có một sự việc dựa trên lý thuyết gia đình đều không công bằng, chính là khi bàn luận về việc gì, tôi cũng là người gánh hậu quả nặng nhất, việc gì có quyền hưởng lợi lớn, đều là anh tôi phụ trách, haizz, cuộc đời khó tránh đau thương

Rồi hai anh em nhanh chóng ăn sáng rồi đi học

Khi tôi đến trường thì còn thời gian trống khá nhiều, khoảng 30 phút nữa mới vào lớp, sân trường còn vắng nên tôi lên lớp trước

Rầm!!! - Tôi mạnh bạo đá chiếc cửa lớp ra, e hèm, đầu năm nổi loạn tí

Tôi ngó vào, chỉ thấy một thằng nam sinh đang loay hoay với chiếc cặp của nó, à, Đoàn Ngọc Quý, có nên chào hỏi cậu ta không nhỉ?

Tôi nhẹ nhàng bước tới, càng tới gần sao thấy mùi sát khí càng nồng nặc, nhìn mặt cậu ta cũng không được bình yên cho lắm, thế là tôi lủi sang một đường bên cạnh đi xuống bàn mình

Chưa kịp ngồi xuống ghế, đã có người sang tìm tôi

- Hey! Thùy, có bút xóa không cho mượn đi - là Quân đây mà

- Ủm, đợi tí - tôi lục trong cặp mình ra cây bút xóa, lười nhác không muốn ra ngoài nên tiện tay quăng thẳng ra cửa sổ cho hấn - nhớ trả

Rồi Quân cầm lấy bút chạy đi, còn thằng nam sinh kia cứ đứng ngây ra đó nhìn tôi, ặc, tôi làm gì sai sao???

Cứ thế thời gian trong lớp trôi nhanh, được khoảng lâu sau thì mọi người đã đông đủ

Không khí trong lớp nhộn nhịp hẳn lên, ai ai cũng thoải mái cười đùa, tôi chả quen nhiều người, thôi thì tốt nhất là an phận ngồi một chỗ

Trời ngoài kia đang mưa, thế là buổi chào cờ đầu tuần được hủy bỏ, sau khi vào lớp, tôi tiến hành đi kiểm tra vở soạn Ngữ Văn của mọi người

Lên bàn đầu xem nào

Cầm quyển vở in họ tên Đoàn Ngọc Quý trên bàn, tôi neho mắt lật từng trang, khó nhìn quá khó nhìn quá, chữ xấu thế này ai đọc cho ra, mới đầu năm đã cầu thả thế này

- Bữa sau viết chữ đẹp đẹp giúp tớ, nhá? - Tôi cố ý nhấn mạnh chữ cuối rồi bỏ xuống đó một bàn, đi tới bàn tiếp theo, có vẻ chữ đã đẹp hơn rồi, nhưng mà cậu bạn sở hữu quyển vở này ở trước mặt tôi vẫn còn nói chuyện, không quan tâm là không được mà

- Im lặng coi - tôi cao giọng làm cậu ta chú ý

Người này kể ra hình như có chút gọi là tí hon, nói chính xác còn thấp hơn cả cô bạn Nguyễn Diệu Linh

- Sao? Đầu năm nói nhiều thế? Đừng tưởng là tổ trưởng thì ngon nhé

Cậu ta còn dám ngênh mặt nhìn tôi, ngon, thằng này được, đầu năm đã thích chống đối mà

Đoàn Ngọc Quý từ trên quay xuống, huyt tay cậu ta một cái ý muốn kêu dừng lại

Dừng? Dừng con khi...

Tôi quay sang tròn mắt nhìn tên họ Đoàn kia

- Không phải việc của bạn, đừng có xía vào, quay lên đi

Rồi tôi lại quay sang tên tí hon kia

- Bạn học thân mến, mình đây là thấy bạn rõ ràng cố tình gây chuyện, đầu năm mình nhớ cô bầu bạn làm tổ trưởng, tại sao bạn không làm? Còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đổi lớp trưởng

- Cô vào cô vào - một thằng con trai tất tưởi chạy vào như ma đuổi. Tôi nhếch mép khinh bỉ rồi lại nhìn sang thằng "tí hon" trước mặt - không thêm cái tay đổi với you nữa, khi nào đủ chiều cao là một học sinh lớp 7 rồi hẳn tính, pp

Rồi tôi thản nhiên bỏ đi về chỗ ngồi, mặc cho có người, mặt mày đang tối tăm

Xuống dưới lại đụng phải cô bạn Mai Vũ Xuân My "khí chất rạng ngời từ trên xuống dưới"

- Cho My mượn vở soạn Ngữ Văn một lát nha

Hơ hơ, truyền thuyết Xuân My ngoan ngoãn đúng là có thật rồi

Tôi loay hoay lấy quyển vở soạn rồi đưa lên

- Cảm lấy, khi nào vào tiết thì trả tớ

- Tổ trưởng nói chuyện nha - cái thằng tí hon khó ưa kia lại quay xuống lần nữa, chăm chọc nhìn tôi

- Thằng đó tên gì? - tôi tròn mắt nhìn cô bạn lớp phó học tập

- Tên Phát - My cười cười

- Bạn Phát hôm nay có nhiều việc đại sự cần lo quá, có cần tớ giúp một tay không? Mọi cô quá nên quay xuống chẳng, hay đang ngắm nữ sinh nào dưới đây, mình khuyên bạn tốt nhất nên quay lên, cô chủ nhiệm để ý bạn rồi đó

- Hà? - cậu ta chợt dạ quay lên liền thấy cô Hiệp chĩa thẳng đôi mắt đầy sát khí rằng rằng, vội cười - không có gì đâu cô, em chỉ hỏi bài bạn một chút thôi

- Đáng đời - tôi biu môi rồi nhanh chóng lấy sách vở ra, đọc bài một lát

Sau 15p thì bắt đầu vào tiết, trong tiết học không mấy sôi nổi, hầu như chỉ có lớp phó học tập và lớp phó văn thể mỹ giờ tay phát biểu, thôi thì cứ để bọn nó nổi trước đi, tôi đây im im cũng chả chết ai, nếu giờ tay phát biểu thì mất công mấy ông thầy bà cô lại chú ý rồi việc gì cũng nhờ vả được, như thế chưa chắc đã xong, có khi bản thân còn bị mấy đứa kia gato rồi gánh hết nợ thì... haizz, tốt nhất là phận mình tự biết phận mình

Giờ ra chơi, tôi nhanh chân bỏ xuống lớp 7/1, đương nhiên là thăm bạn Nguyễn Diệu Linh rồi

- Sao? Buổi đầu thế nào? - Diệu Linh cười cười nhìn tôi

- Chà đầu vào đầu - tôi thần nhiên lấy viên kẹo bạc hà ra - đầu giờ thì cãi lộn với thằng cùng tổ, giữa giờ thì, haizz, cảm như sến

Ngay sau đó thì vào tiết 2, rồi tiết 3, 4, 5

Đương nhiên là chán tương tự, Thảo Vy ngồi cách tôi cái lối đi cũng không mấy vui vẻ, suốt cả giờ đó, tôi cùng cô bạn đánh caro trong lặng lẽ, chứ biết làm gì nữa đây???

À... xem tí nữa là bỏ rơi một chi tiết, vào giờ giải lao 15p sau tiết 3, cái thằng chú họ Nguyễn Minh Quân kia chủ động qua đưa tôi cây bút xóa, ở ngoài quần thẳng vào là xong chuyện chứ gì, hần còn lết cái thân vào trong lớp, đưa cây bút xóa một cách đàng hoàng hết cỡ, như thế còn chưa chịu dừng, đập đầu tôi rồi bỏ về lớp

Đối với mọi người thì... ngập tràn hường phấn, thế là bắt đầu ghép đôi, họ hàng mà bọn nó cũng không tha, thời thế này thật chả ra thế thống gì, đúng là ghép

Buổi tối hôm đó, như bao đứa khác, tôi đi học kèm rồi lại đi về, cuộc đời lặp đi lặp lại như thế sao tự nhiên cảm giác có chút trống rỗng, tôi cùng anh hai bày trò ngay sau bữa ăn, cuộc quây phá được diễn ra trong phòng ngủ của tôi, cũng chả có gì, lâu lâu tự nhiên hai đứa con nhà họ Phạm bị chạm mạch, cùng nhau lấy mền quấn xung quanh phòng tạo thành cái lều nhỏ, rồi cúp hết điện, sau đó lấy bánh đã mua sẵn, chui vào trong "lều" đốt chút đèn cày, rồi đem truyện ma vào, vừa đọc vừa ăn bánh, được một lúc chán quá lại lấy thêm cái laptop vào, sau đó bật phim ma coi, cuộc sống như những đứa trẻ khác thôi..

Nhưng mà, sáng hôm sau đương nhiên là nghe chửi..

- Con với chả cái, ăn suốt ngày quây phá, sau này không biết có làm được thứ gì không mà bây giờ đã suốt ngày bày ra cho người khác dọn - Mẹ tôi thao thao bất tuyệt nói mặc cho tôi và anh hai đang cười thầm

Lại lên lớp, haizz, hôm nay là ngày thứ hai đi học rồi mà mọi chuyện vẫn chưa có gì là gọn sóng, trừ khi..

Lớp trưởng nói chuyện miết à cô

- Thằng Tấn mà làm lớp trưởng gì cô?

- Cô ơi đổi lớp trưởng đi cô

- Nó không quản được lớp đâu cô ơi

... vâng vâng và mây mây....

Bọn học sinh gương mẫu trong lớp lại bắt đầu cần năn, nguyên nhân là do thằng lớp trưởng kia nhận chức lớn mà làm như shit, không lo quản lớp lại còn góp vui, thế là cô đã đưa ra một thánh chỉ to lớn hết sức

- Vậy đổi đi, Xuân My làm lớp trưởng

Cả lớp ồ lên, rồi mặt mày ai cũng coi như tán thành

OMG... thế tôi ngồi sau lớp trưởng à??? Hạnh phúc quá trời luôn, ráng chơi thân với nó tí để có gì nó bao che cho mình

- Trung Hiếu làm lớp phó học tập đi - Thánh chỉ thứ 2 của cô Hiệp như từ trên trời rơi xuống

- Trung Hiếu là đứa nào? - Tôi quay lên hỏi My

- Kìa kìa - My chỉ sang một đứa nam sinh bên tổ 1

Ok i'm fine... khỏe con khi ak, không quen nó lỡ phạm tội gì thì sao nó bao che???

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ý đồ Của tên chó chết

Vào tiết đầu, tôi đương nhiên là ngồi không yên, vốn định hôm nay nhây tí với bạn học Thảo Vy nhưng mà...Haizz... tiết đầu là tiết Toán, cô dạy Toán thì đi đâu mất hút, dạy bài chưa được 5 phút đã dặn lớp trưởng và lớp phó học tập canh lớp, đứa nào hé miệng, xử nó

Lớp trưởng thì dễ rồi, nịnh nọt vài câu là có thể coi như miễn tội, nhưng mà, cái thằng này giờ tôi lờm suốt tiết mang tên Trần Trung Hiếu kia mới gọi là

có chuyện, nhìn cái mặt là đã biết bản chất không hòa đồng, muốn nói chuyện cũng không xong

Nhưng mà, đã nói là lớp 7/5 _ Lớp gần như là cuối khối _ thì sao có thể chỉ im lặng mà nghe lời, bọn học sinh bắt đầu nhoi dần như chợ cá, đứa nào đứa nấy mặt mày cũng vui vẻ ra, thoải mái nói chuyện

- Mấy bạn im lặng chờ My ghi tên zô á - Xuân My ngồi bàn trên tôi bây giờ mới hé giọng

Mấy đứa vẫn coi như không có gì xảy ra, tiếp tục " tám "

Tôi thừa biết là bạn lớp trưởng này chỉ nói vậy thôi chứ nào muốn ghi, hiền quá cũng khô, tôi lại đưa mắt nhìn sang thẳng lớp phó học tập, ánh mắt cậu ta đưa vòng xung quanh dò xét, sắc bén như mắt quạ, hai từ thôi: ớn lạnh

Mai Vũ Xuân My cứ thế lặp đi lặp lại câu nói, nhưng chả có tác dụng, nhoi vẫn cứ nhoi

- Các bạn mình nói không nghe à?

Aizz... câu cuối cùng rồi, thế là bạn lớp trưởng trước mặt tôi cứ cứ nhiên mà úp mặt khóc, cả lớp trầm lại

- Tụi bây im hết coi - Bạn cái gì gì đó không nhớ tên, đại khái tên Nhung, hét lớn như cái loa phát thanh

Mấy đứa học sinh quay lại, không khí im phăng phắc, chờ nghe lệnh của bạn học Phương Nhung (tương đương với thánh chỉ của hoàng đế)

- Chuyện gì đó? - cô dạy Toán từ ngoài bước vào, trên tay còn cầm theo sấp tài liệu - lớp trưởng, lớp phó đâu, tôi biểu quản lớp mà mấy anh chị ở dưới đó làm gì?

- Dạ - hai đứa ban cán sự lớp đồng thanh rồi đứng dậy

Một người mặt lạnh khô chê vào đâu, còn một người, mặt ửng đỏ, hơi sưng lên

Thế là lớp theo điều gì gì đó của tương lai ban tới, ngồi nghe giảng đạo nguyên tiết

Tùng! Tùng! Tùng!

Bà cô dạy Toán lúc này mới chịu dừng lại, bước ra ngoài. Đám học sinh thầm cảm ơn ông bảo vệ đã không ngủ quên

Sau đi bà la sát kia đã khuất bóng, tôi nhanh chóng dùng tốc độ ánh sáng của mình, phi thẳng ra ngoài hành lang, hít sâu một phát

- Haizz, không khí trong lành ngoài đây tốt hơn trong kia nhiều ha? Trong kia vừa vào đã thấy toàn mùi sát khí

Cái giọng nói nhàn nhạt tự nhiên đâu ra cất lên bên tai tôi

Giật mình quay lại... tên Nguyễn Minh Quân chó chết đã xuất hiện ở đây từ lúc nào

- Chuyện gì? - Tôi nhú mày, chưa gì đã cảm nhận được sự không an lành

- Thùy hôm nay dễ thương ghê á

-... - tôi ngừng nói, trong lòng đã sớm đoán ra được hai từ đang in trên mặt tên kia: kinh tởm

Không thấy tôi phản ứng, chỉ đáp lại là biểu cảm nhú mày rồi bĩu môi khinh bỉ, tên đối diện mới nói tiếp một câu

- Đẹp gái nữa chứ?

- Biến đi - tôi hét thẳng mặt tên kia - nói gì nói lẹ

- Nghe nói Xuân My lớp trưởng lớp Thùy hả? - tên kia bắt đầu vào nội dung chính

- Chết ai à?

- Không có, chỉ là, tiết 3 ra chơi 15", có thể kéo bạn đó xuống uống nước được không?

- Lỡ nó không khát thì sao? Có phải chó đâu mà ngày nào cũng uống nước - Tôi cười cười, tên này lại có ý gì rồi

- Cứ kéo đi là được

- Sao cũng được, nhưng mà... được lợi nhuận gì không? - Tôi hất mặt thách thức

- Còn muốn gì nữa? Hôm nay Thùy đẹp gái rộng lượng thế này chắc không cần gì nữa đâu - Bạn học Minh Quân cười cười nói nói, tâm hồn cứ để đi

đầu trong lớp, liên tiếp liếc mắt vào vị trí của Xuân My đang úp mặt

- Cần đây - tôi bước vào lớp - cần một tên Quân chó chết, tiết 3 đứng lệnh trống ra chơi Thùy sẽ dẫn Xuân My xuống uống nước, đổi ngược lại, sau khi Xuân My an toàn lên lớp, Quân chạy 3 vòng sân là được

-... - tên kia chỉ biết câm lặng, đứng như sét đánh ngang tai, liếc nhìn tôi muốn ché lửa, thời đại này cũng có người vì muốn gặp một người mà chạy cả 3 vòng sân sao?

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đoàn kết là đây

Đứng giờ ra chơi, tôi gọi lớp trưởng xuống uống nước, vừa đi ngang qua lớp của tên họ Nguyễn kia, tôi quên bén mất việc hẹn trước với tên đó... Một luồng sáng bay vèo ra, tôi không kịp nhìn là ai

1s

2s

3s

Rầm!!! - kết quả là tôi và thằng chó tên Quân kia nằm dưới đất, còn cô bạn lớp trưởng cứ nhiên mà đứng ngơ ra

- Đây - Quân đập đầu tôi - đi sao không nhìn đường?

- Ồ - tôi đang định cãi lại, nhưng mà ngữ điệu của tên kia dường như là cố ý, còn liếc mắt nhìn tôi kiểu xấu xa

Đương nhiên, đã diễn thì phải diễn cho chót, tôi nở một nụ cười ớn lạnh, nhìn sang Xuân My - bạn ở đây đi, tớ xuống một lát rồi lên

Rồi tôi chạy tọt đi, thôi kệ, dù gì diễn cũng đã xong, thân mình lo xách chạy trước, còn người ngoài??? Tự lo liệu

Sau chuyện đó, tôi làm hết việc này đến việc khác, chạy vòng khắp sân, đi kiểm chỗ cúp tiết, rồi lại vòng ra ngoài cổng mua nước

Đợi đến khi trống đánh vào lớp, tôi mới lon ton chạy vào, còn nhảy kiểu chân sáo rất vui vẻ

Bước đến cửa lớp đã thấy... một người ngồi chễm chệ, ngoác chân kiểu khoan thai hết chỗ nói, mỹ nữ nhà ai đây???

Nhìn lên... à, Mai Vũ Xuân My, con người này sao mà hoàn hảo thế nhỉ? Ngay cả lúc ngồi mà cũng... =.=""... thật khiến những đứa tomboy khác đau lòng

- Nãy thằng chó đó có nói gì với bạn không? - tôi quay lên hỏi

- Bạn Quân hả? - Xuân My cười - không, lúc bạn đi thì My về lớp mà

- Ừm - tôi ậm ừ, tên này cũng thật là, con gái nhà lành người ta hiếm khi ra ngoài, hẳn phải tới chào hỏi tí chứ? Xem ra lần này tôi mất công tạo cơ hội rồi

Học ở trường cũng đã được gần một tuần, cũng không thể điểm danh qua những gương mặt tiêu biểu của lớp, lớp trưởng thì hầu như đều nổi trội các môn, tiết nào cũng giơ tay phát biểu bài, tôi thì chỉ nổi được ở tiết Anh Văn, còn lại xem như đều nhò nhét không ra đầu hết, Thu Phương cũng thế, còn thằng Quý thì thấy môn Sử nó cũng giỏi ghê chớ, cô còn bảo nó làm cái... cái gì tôi cũng không nhớ tên, nhưng nói chung là thấp hơn giáo viên một cấp, điều khiển lớp hoạt động. Riêng thằng lớp phó thì thấy ngồi cứng nhắc không nhai được, ngay cả biểu cảm khuôn mặt thì... lạnh

Ngày qua ngày cứ thế, nhưng đừng tưởng nó chỉ dừng lại ở điểm chấm học, ngoan ngoãn, ahilhi, ở đời làm gì có chuyện sướng thế, câu chuyện chứng minh sự đoàn kết lớp được tái hiện vào một buổi sáng đẹp trời, giờ Sử

- Các em lấy giấy ra kiểm tra 15 phút

Bà cô thông báo một tin trên cả động trời, may là tôi đã học bài, nhưng mà tình hình xung quanh lớp ai cũng nhốn nháo, phải chăng những chị đại, anh đại của lớp chưa xem qua bài chăng???

Giờ kiểm tra bắt đầu, các câu nói đề ra dường như rất đơn giản, nhưng mà không học bài thì sao làm được?

Tôi liếc mắt một vòng quanh lớp, vì ngồi ở bàn cuối cùng nên rất thuận tiện cho việc thấy ai quay tài liệu, chưa tới 5 phút đã có hơn 10 người mở vở

Cô sử bước xuống, bắt tài liệu của một thằng con trai, thằng này quay ngu hết chỗ nói, không chịu nhìn giáo viên, cứ thế mà lật vở

- Em tên gì? - cô lên tiếng

- Dạ Thuận - nó cúi mặt nữa chớ, oan ức quá hen???

- Cô ghi tên vào sổ đầu bài - cô bước lên bục giáo viên, vừa lật cuốn sổ đầu bài ra, cả lớp đã hô hừng rất nhiệt tình

- Đứng cô, bạn đó mới giờ vở chớ đã quay đầu

- Đúng á cô, tự nhiên vậy?

- Cô vô lý quá

- Đứng ghi cô, cô chủ nhiệm đánh bọn em á

...

Hàng trăm lý do dạt bay ra trong đầu óc bọn nó, cứ thế mà khiến cho cái lớp như ong vỡ tổ

Tôi thấy thế chỉ nhếch môi rồi hòa theo cùng bọn nó, dẫu sao thì ở lớp này thật tốt, chả giống như năm lớp 6, cái lũ nào tàn ác cứ mỗi lần có đứa nào quay cốp lại hét lên: " Ghi zô sổ đầu bài đi cô! ". Đường như vẫn còn đọng lại rõ trong tâm trí tôi, đúng là ác mộng

Trở lại thực tại, bà cô dạy Sử không những ghi tên vào mà còn ghi cả lớp là bao che, sau đó ký cho tiết Trung bình, đầu năm thế này sao? Thật là bi oan quá

Nhưng mà nhìn tình cảnh xung quanh thì trái ngược, mấy đứa ngược lại còn rất vui vẻ, cái lớp chưa gì đã thấy có chút khác người, nhưng cũng tốt, từ nay tôi yên tâm rèn luyện kỹ năng quay bài được rồi, để coi, chị này sẽ luyện cho thành tiên, à không, thành tinh rồi mới thôi... muahaha... vừa nghĩ đã thấy tràn ngập mùi hay ho rồi...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hai đứa bạn thân_chuyện quá khứ

Sau sự việc " đoàn kết " của lớp về chuyện quay tài liệu, chả ai mà ngờ tới rằng, GVCN thông báo một tin động trời, sặc lờ đất, nhà tan cửa nát: - Các cô các cậu được lắm, viết bản kiểm điểm, sau đó đưa phụ huynh ký.

Nhưng!!! 7/5 thì vẫn là 7/5 thôi cô ạ, cô đang đùa ai vậy? Tụi này đã 13 năm lưu lạc chốn giang hồ, à nhầm, chốn thị xã Ayunpa thì làm gì có chuyện " dạ vâng, tụi em sẽ viết ạ ". Thời gian qua đi, trí nhớ con người cũng vì thế mà phai dần thôi, đã gần một tháng vẫn không thấy bóng dáng của một cái bản kiểm điểm nào, đám học sinh thâm cười trong lặng lẽ...

Đương nhiên, thời gina trôi qua cũng được hơn 2 tháng rồi, tôi cũng dần thích nghi, làm quen với lớp. Chơi lâu với tụi nó mới biết... OH!!! Một ổ nhậy không tổ chức, và đương nhiên, tôi cũng là một trong số đó, nhưng là thành phần nhậy ngầm. Tôi chơi thân với My _ cô bạn hot girl của khối và hơi thân với tên ngồi đầu bàn, Quý. Trước đây tôi cũng đã từng giới thiệu rồi. Ba đứa chơi khá thân, à không, chỉ có tôi thân với hai bọn nó thì có. My và Quý dường như... chữ " thân " cũng được gọi là tạm thôi. Hĩa người chỉ cần được đặt gần nhau là lại chỉ chớ, dễ nổi cáu. Ở phòng thực hành tin, tôi ngồi chung với My, My ngồi bên trái tôi, bên phải tôi là một hàng máy tính nối tiếp, và không ai khác, Quý ngồi tiếp theo. Haizz, mặc dù tôi đã ngồi giữa làm dây phân cách nhưng không hiểu sao hai người bọn họ vẫn có thể cãi lộn. My thì gọi Quý là bánh quy, sau đó đập cậu ta một cái. Cái biệt danh thì tôi không hiểu lắm và cũng chả buồn tìm hiểu. Cho đến khi Quý quay qua My, gọi một tiếng " chó không lông ", tôi mới thấy tò mò. Đợi My không để ý nữa, chú tâm onl Facebook, tôi mới quay sang Quý hỏi với về hiểu kỳ

- Này! Sao lại gọi là chó không lông thế?

- À - Quý nhìn sang tôi mỉm cười - lúc còn nhỏ, mình sang nhà My chơi, trước nhà nó, à không, nhà hàng xóm sát bên cạnh nhà nó, có một con chó không lông, sau này quen miệng nên cứ chọc thế rồi thành biệt danh luôn

Quý thì thâm bên tai tôi, tôi càng nghe càng không nhịn cười nổi, My nghe được nên liếc sang

- Thì sao bánh quy? - My kéo tôi qua, kiểu như tôi là con chó, còn My đang ra lệnh với Quý " con chó này là của tao ", sau đó, My nói tiếp - Thù không biết đâu, Quý học tiểu học ở trường mẹ My đó, lúc còn lớp một, được giáo viên cho làm lớp trưởng, thế là cứ xách thước đập bàn dọa mấy đứa thôi

- Thế thì sao? - Quý kéo tôi lại lần nữa, dùng ánh mắt kiêu như tiếp nối câu hỏi này về việc tôi là con chó, ánh mắt như thách thức " Ai lấy trước người đó có quyền được hưởng, con chó này vốn là của tao mà " - Hơ!!! Còn đỡ hơn cái đồ chó không lông

Ờ... Sự việc sau đó chắc mọi người cũng đã đoán được, họ cứ kéo nhau qua lại, cái thân thể tôi cũng muốn rớt xuống ghế rồi, tôi nhìn mặt một cái, hai người mới chịu thả tôi ra, nhưng vẫn theo cái kiểu trẻ con: đứa này khều đứa kia một cái. Và đương nhiên, tôi luôn là người chịu mọi hậu quả, bao gồm nếu hai người có quãng giấy qua lại thì tôi là người nhặt và bỏ chúng vào sọt rác, còn nếu có đánh nhau, thể nào trên người tôi cũng có chút thương tích, đơn giản thôi, vì tôi ngồi giữa mà. Chỉ khi có bạn Võ Trọng Tấn lâu lâu máy của cậu ta bị hư, giáo viên biểu chuyển sang bàn tôi thì chiến tranh mới dừng lại. Cậu ta ngồi giữa tôi và Quý, làm bài giúp máy tôi, mặc dù gọi thì thừa nhưng cứ cái gì tôi và My không làm được, cậu ta lại cần nhand bảo giót, sau cuối chỉ đánh đầu tôi, đau chết đi được!!! Tôi hỏi sao cậu ta không đánh My, cậu ta lấy lý do là My ngồi xa, đánh tôi tiện hơn. Hơ hơ! Vãi cả cái lý do chính đáng. Hai chúng tôi như kẻ thù, chỉ cần gặp nhau, cho dù không đánh lộn cũng sẽ nói xéo nhau vài câu cho hả giận. Thế mà lúc tôi còn cấp 1, nhớ không lầm là lớp 2, còn có đứa truyền miệng bảo hai tụi tôi thích nhau, rõ ràng là vô lý. Tôi 2A, cậu ta 2G, một lớp đầu một lớp cuối, thích nhau kiểu gì? Hơn nữa lớp 1 chúng tôi có chung lớp nhưng kỷ ức toàn chuyện thù vặt, thích nhau là vô lý hết sức. Tôi vẫn còn nhớ, không biết là có thật hay không mà khoảng cuối học kỳ 1 năm lớp 2, hôm đó là một buổi chiều nắng gắt, tôi đang cùng mấy đứa con gái chơi trò rượt bắt, một bạn nữ chạy đến đưa tôi một tờ giấy nhỏ, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói:

- Tấn lớp 2G đưa bạn nè

Tôi mở ra thì đen cả mặt, bởi vì trong tờ giấy in rõ dòng chữ:

Thùy, mình thích bạn. Làm bồ mình nha. Người gửi: Võ Trọng Tấn

Nét chữ vẫn còn nguệch ngoạc. Tôi đương nhiên suy nghĩ thứ lừa đảo này sao có thể làm bốn tiểu thư siêu lòng được. Với lại, chuyện viết thư tình giả để ghẹo các bạn nữa cũng là một trò chơi đang được ưa chuộng thời đó. Thế là tôi thẳng thừng không suy nghĩ, cứ thế xé tan tờ giấy, vứt thẳng vào sọt rác gần đó rồi mỉm cười với bạn nữ lúc này:

- Mấy bạn lừa ai vậy? Bữa sau đừng đùa kiểu đó nữa. Tớ không thích nó. Nó dĩ nhiên cũng không thể thích một đứa như tớ được.

Thế là tôi lại tiếp tục chơi rượt bắt. Sự việc sau đó thì không nghe ngóng gì nữa. Đến năm lớp 6 thì tôi lại bị ghép với tên Võ Trọng Tấn đó vì lý do, hai đứa chung lớp. Tôi có nghe được cô bạn thân lúc nhỏ của cậu ta tâm sự:

- Mày không tin chuyện viết thư tình đó à? Là thật đó. Tao tưởng lúc đó mày biết thằng Tấn viết nhưng mày không thích nó nên từ chối. Lúc đó nó có hỏi tao làm sao để viết, tao hỏi viết cho đứa nào. Nó nói là cho mày. Nó viết xong biểu con Duyên gửi gùm. Nó ngồi đợi một hồi, con Duyên lên nói là mày vứt sọt rác rồi, thế là cái mặt nó buồn, nhìn tội kinh khủng.

Tôi nghe được việc đó thì há hốc cả mồm. Nhưng thôi, cứ để nó chìm trong quá khứ đi, dù chả biết chuyện đó là thật hay giả. Thằng Tấn thì cũng có thể được xếp vào top đầu nam thần của khối, lực học cũng không tồi. Còn tôi? Ngoài việc là nằm trong top 3 học sinh giỏi của lớp thì chả có gì, một con người hết sức bình thường, không có chút đặc biệt.

Sự việc là thế đấy, cũng chả có gì ấn tượng. Trở về thực tại nào, ngoài việc có hai đứa bạn thân chí cốt (cốt ai nấy hốt) thì có một sự việc chẳng ai có thể ngờ tới, tôi là một tác giả ngầm. Từ nhỏ tôi đã rất thích văn học, đó là lý do một tủ sách ở nhà vẫn chưa làm tôi thỏa mãn, hằng ngày cứ đi tìm những thứ mới mẻ, cho đến khi tôi nghĩ ra một việc, tôi có thể sáng tác truyện. Khi đó cũng là lúc sự nghiệp của tôi bắt đầu vào cuối năm lớp 6 với cái tên hết sức bình thường: Dương Thiên Trúc Linh. Tôi chỉ có thể kể với các bạn tóm tắt như thế vì tôi không muốn nói nhiều về việc này, đơn giản là vì nó hết sức bình thường cho một đứa dễ chán nản và thích tìm tòi những thứ mới như tôi và lý do thứ 2, gia đình tôi không ủng hộ con đường văn học nghệ thuật này, và đặc biệt là mẹ tôi, hoàn toàn phản đối

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quay bài một tiết sử

Những ngày tháng mệt mỏi đã dần dần với một tập đề ôn trên bàn học, tôi hiện đang phải đối mặt với một hiểm họa xảy ra 2 lần mỗi năm kiểm tra một tiết. Đầu óc lúc nào cũng lăm lăm mấy cái thứ vớ vẩn trong khi thấy cả đám học sinh lười biếng trong lớp ngáp ngáp dài sống qua ngày, mà kì lạ thay, điểm chúng nó lại rất cao là đáng khác. Có hôm tôi hỏi thử, tụi nó liền nhếch môi khinh thường

- Mày rớt cuộc là đàn hay giả đàn thế? Đến tuổi này rồi còn muốn chăm ngoan làm học sinh gương mẫu cấp sách đến trường à? Mất là để làm gì, chính là bộ phận ngoài việc có thể quan sát và tận hưởng cuộc sống ra thì chúng ta còn có thể cóp bài, hahaha...

Nói đến đây, bọn nó cười lớn rồi vỗ vai tôi như đứa trẻ mới lên ba, thế là tôi ôm hận từ hôm đó, tại sao tôi học mà chúng nó không cần học, tại sao tôi phải thức trắng đêm chỉ để nhận mấy bài kiểm tra 7, 8 điểm vì học bài, trong khi đó bọn nó lại ôn nhu gác chân chơi nguyên tiết, ngủ từ khi con gà mới gáy đến khi con gà tiếp theo gáy ngày hôm sau??? Rất nhiều câu hỏi mọc ra trong đầu tôi... Và cuối cùng tôi quyết, lần kiểm tra một tiết lịch sử lần này tôi sẽ đánh bại một lần thử sức trình độ " xem phao của mình ".

...

Sáng hôm sau...

Hôm nay trời bỗng đẹp đến khác thường, tôi thoải mái đến lớp, ung dung quảng thẳng chiếc cặp thân yêu lên bàn, sau đó xuống sân trường dạo một vòng từ trước ra sau chỉ có một mình, đến khi nghe tiếng đánh trống, tôi mới vào lớp

- Mày học bài sử chưa? - Thảo Vy nhìn tôi - tâm tình tốt thế kia chắc là xong hết rồi nhĩ?

- Không có chuyện đó đâu, chờ mà xem - tôi nhón miệng đắc ý

- Quay tài liệu à?

- Chắc vậy

- Rốt cuộc là sao?

- Nhiều chuyện, mày có bài chép là được rồi - tôi cau mày - nhớ phối hợp cho tốt đấy.

Cô lịch sử ngẫu nhiên chép vài câu trong giáo án, sau đó làm nhảm về quy định không chép phao, không copy bài xung quanh, không xin ra ngoài,... vân vân và mây mây

Tôi ngồi chơi khoảng 15 phút, sau đợt cô lịch sử quan sát sơ tình hình lớp, cô bắt đầu thả dãn, ngồi bấm điện thoại. Tôi nhìn một lượt xung quanh, ai cũng bắt đầu lờ nhoi. Đợi khi cô đi xuống kiểm tra bên hàng một, tôi mới liều mạng mở vở chép hết câu 1 vào, sau đó kiên trì ngồi chơi 5 phút, rồi chép hết những câu còn lại. Thế là tôi qua ải một cách dễ dàng trong khi hàng mớ đứa bị bắt tài liệu. Tôi thoải mái nhảy chân sáo đi về..

Đương nhiên, các bài kiểm tra sau đó cũng dùng chiến lược hành động tương tự. Khi nhận được kết quả thì... quả thực cũng không tệ lắm. Trong lòng rất muốn cảm thán một câu: Bàn cuối thật sự là vừa tiện dụng lại vừa lợi hại.

Và đương nhiên, sau đợt kiểm tra một tiết, mọi người lại phải cúi đầu trong đồng đề cương tàn khốc cho đợt thi học kỳ đang tiến sát tới để lấy vật chất lẫn tinh thần của chúng tôi. Tôi đương nhiên chỉ mất thời gian về mặt tinh thần chính là để soạn đồng đề cương đồ nát, còn mấy đứa trên lớp hầu như đều phải suy nghĩ tiên ăn vật sẽ chi bao nhiêu, còn lại bao nhiêu,... đó chỉ là mặt tinh thần, còn vật chất ở đây tôi muốn nói là bọn nó còn phải tiết kiệm tiền để đi photo đề cương của những đứa đã soạn như tôi, My, Quý, Hiếu, Linh...

Người xưa có câu "Đời là bể khổ" quả thật không sai, nhưng đó chỉ là bể khổ đối với những thanh niên ngày điếm cây liên minh

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Học kỳ 2 với chuyển biến mới

Kỳ thi học kỳ tôi vượt qua một cách thuận lợi, đương nhiên không hề nghi ngờ thực lực của mình, tôi cố gắng vậy mà có gì phải nghi ngờ chứ? Quá nỗ lực. Sau kỳ thi, tôi ung dung đọc tiểu thuyết tới mấy tới mệt, chả thèm lo lắng kết quả ra sao như mấy đứa bạn trong lớp, bọn nó ngày nào cũng lên lớp, lấy giấy, bút, máy tính, ngồi nhăm đi nhăm lại đoán xem được mấy phẩy, học sinh gì, đứng top mấy trong lớp... nói chung là rất rảnh rỗi để làm những việc vô bổ. Trong khi đó tôi lại khác, hằng ngày nhai kẹo trong những tiết cuối học kỳ một, tâm trạng vô cùng thông thả, biết làm sao giờ? Kết quả chỉ có một thôi, tin tôi đi, nếu bạn rảnh rỗi thì hãy biết tận hưởng như tôi, đừng lo lắng như họ, cứ thả lỏng, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới thôi.

Kết quả tới sau khi hai tuần trôi qua, tôi đạt danh hiệu học sinh giỏi, đứng hạng 3 trong lớp, không tệ. Hạng 1 là Mai Vũ Xuân My, hạng 2 là Lê Thị Thu Phương, hạng 4 là tôi, đồng hạng với Trần Trung Hiếu, chính là cậu lớp phó học tập mặt lạnh, và hạng cuối cùng trong 5 học sinh giỏi của lớp, là Đoàn Ngọc Quý, cái tên ngồi đầu bàn của tổ tôi..

Học kỳ 2 thoáng cái đã tới. Trong học kỳ này, tôi được coi là không còn trầm nữa, bắt đầu giỏi bắt chuyện cùng với mọi người. Vẫn phải nói trước, kỳ 1 tôi vẫn chưa bao giờ nói chuyện với Đoàn Ngọc Quý, thỉnh thoảng chỉ trao đổi qua loa về vấn đề học tập với cậu ta, ngoài ra không có gì khác. Nhưng sang học kỳ 2, cậu ta cũng dần nổi bật hơn, dường như cũng đang nỗ lực rất nhiều để vượt hạng chúng tôi. Hằng ngày vẫn trôi qua với những tiết học chán nản, thời gian lúc này cũng đã cận kề Tết đến. Trước khi nghỉ tết, lớp chúng tôi được phân công đi lao động. Tổ 3 (là tổ tôi) được phân công quét cùng khu với tổ 2. Trước khi bắt tay vào việc, hai tổ đã giao ước và chia rõ ranh giới để quét cho công bằng. Nhưng mà, vì tổ 2 lấn ra phía cổng trường một lúc, nên cô chủ nhiệm bắt quét luôn cả ngoài đó, kết quả là vì họ quét nhiều quá nên chắc là hoa mắt, đây một phần đất lớn nói là của chúng tôi. Thành viên tổ 3 vốn không chịu thua, liền cãi lại. Thế là hai bên dường như quyết định đấu võ mồm, liên tục nói xia nhau. Với trách nhiệm là tổ trưởng, tôi chả biết làm thế nào, chỉ nghĩ rằng, quét giùm họ một tí chắc cũng không mất mát gì, liền giảng hòa:

- Được rồi, để tớ quét, chuyện nhỏ mà, cần gì làm mất lòng nhau.

Sau đó nhanh chân chạy tới quét khoảng đất đó. Đám thành viên tổ tôi không nhịn được, liền mắng tôi ngốc, rõ ràng là người khác có lỗi, tôi làm thế chẳng khác nào là tự nhận tổ 3 thua. Sau đó, họ còn chả thèm giúp tôi mà tâng ra chỗ khác quét. Tôi thờ dài, mặc kệ đi, chửi nhau đã rồi còn chưa biết

ai sẽ chịu nhận sai, lòng tự trọng của mọi người đều rất cao, chỉ bằng hạ thấp lòng tự trọng của mình một tí là có thể giúp mọi người thoải mái rồi.

Tôi nhanh chóng quét nhanh đám đất đó. Đến cuối cùng, còn chút nữa là xong, vì chỗ đó có cát phủ lên cả rác nữa, mà tính tôi lại thuộc cái thể loại ưa sạch sẽ, thế là liền đứng ngây đó nghĩ cách. Quý không biết từ đâu bước tới, nhìn về mặt ngây ngốc của tôi rồi lại cười, chỉ ra hướng khu đất khác:

- Qua đó quét đi, chỗ này gần xong rồi, Thùy để Quý dọn cho.

- Ủ!- tôi nở nụ cười thân thiện, tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, nhưng mà sự thật là..

OMG! Lớp mình có người ga lăng thế từ lúc nào vậy?

Bạn tốt, cậu là đúng là bạn tốt, ân nhân à, cảm ơn cậu nhé!

...

Aizz, tôi cũng chả biết phải diễn tả cảm xúc lúc đó như thế nào nữa, cảm giác vô cùng mông lung. Từ đó về sau, tôi vô cùng chú ý tới Quý. Thỉnh thoảng còn ngây người nhìn cậu ta ca tiết trong lớp học mà không biết chán là gì. Tôi cũng chả biết tôi muốn gì nữa. Aizz, chắc là hâm mộ thôi.

Rồi sau tết khi đi học trở lại, tôi dần dần tiếp cận được Quý, rồi trở thành bạn thân của cậu ta trong lớp. Những bài kiểm tra tôi đều cùng My chuyển chỗ, rủ Quý cùng ngồi chung để hỗ trợ nhau trong học tập. Tôi còn nhớ như in tiết kiểm tra môn Lịch Sử, tôi bị Quý cho một phen hú hồn. Cậu ta chưa học bài. Còn tôi thì học từ đầu đến cuối, ngồi sau lưng cậu ta và ngồi bên cạnh My. Tôi làm bài đã xong mà cậu ta vẫn chưa có chữ nào trong giấy. Tôi vốn định đọc bài cho cậu ta, nhưng mà, tôi vừa cầm tờ giấy lên, còn chưa kịp mở miệng thì cậu ta liền quay phắt xuống giật lấy bài kiểm tra của tôi. Aizz, may là tôi còn giữ được bình tĩnh chứ nếu không đã hét lên vì hành động đột ngột ấy. Quý đưa bài của cậu ta cho tôi, nhẹ thì thăm:

- Giữ bài của Quý tí đi, làm giùm câu 1, Quý xem sơ qua lời giải câu 2,3 của bạn đã rồi đưa lại cho.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, đánh nhẹ cậu ta một cái ngay lưng:

- Muốn chết à? Lấy bài của người ta cũng phải nói trước chứ đồ khủng này!

Sau đó, tôi làm giùm Quý câu 1 rồi trả bài cho cậu ta. Câu 2,3 cậu ta nhanh chóng hoàn thành. Cô Sử nghi hoặc nhìn chúng tôi thì thảo với nhau như muốn ăn tươi nuốt sống. Chúng tôi còn câu 4 nữa vẫn chưa làm, My biết làm nhưng không chỉ, aizz, bạn bè kiểu đó, tôi nhớ cũng đã chỉ My câu 2 rồi, mà My chả chỉ lại, thế là hết thời gian làm bài.

...

Bữa sau phát bài, My được 9đ, tôi được 8,5đ, Quý chỉ được 7,5đ. Bữa đó My nghi không đi học. Quý được phen la My trước mặt tôi không ra gì, nào là nói My bạn bè mà không chỉ bài nhau, uống công người khác chỉ, rồi... aizz nói chung là chửi nhiều lắm, tôi chỉ biết cúi đầu tiếp thu lời của cậu ta...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giờ thể dục diễn kịch vui vẻ

Aizz chán quá chán quá, chiều hôm nay có tiết Thể Dục a~

Bài học hôm nay của lớp chúng tôi là học nhảy xa. Mỗi tổ chia ra một góc rồi tự tập. Tôi còn đang loay hoay xem cách tập thì My lại kéo tay tôi:

- Đau bụng quá Thùy ơi~

Mẹ ơi! Con người này bao giờ nói chuyện cái giọng cũng ngọt thế à? Tôi nghe mà rợn cả người, nhưng vẫn vờ như rất quan tâm.

- Haizz, vậy thì xin cô nghỉ đi, sợ cô la à?

- Không có, nhưng mà... lỡ tuần này không nhảy rồi tuần sau kiểm tra thì sao biết thực hành được?

Tôi thở dài rồi nghĩ cách, mắt không ngừng tìm kiếm thứ gì đó xung quanh.

- À, để tớ lấy dầu cho.

- Thôi khỏi, để ráng cũng được.

Thế là, tôi và My tập cùng nhau, mà sao thấy My nhảy lên có vẻ khó khăn thế nhỉ? Mặt thì nhăn lại, tay thì cứ ôm bụng. Tôi đi về phía ghế đá lấy nước

uống. Đến khi quay lại thì thấy Phát đã đứng thế chỗ tôi. Tôi đành âm ỉ qua chỗ mà cậu ta đứng lúc này, chính là bên cạnh Quý. Lúc đầu tôi còn cảm thấy kỳ lạ, thằng quý sì trum này, chỗ này không đứng tự nhiên qua chỗ tao làm gì? Sau đó, Quý quay sang tôi cười cười:

- Thằng Phát thích con My á

Wow!!! Chuyện động trời!

Thế là tôi với Quý không tập nữa, cùng nhau đứng tụ lại một góc để quan sát tình hình của cặp đôi kia. Quả nhiên, thằng Phát cứ tập một lát rồi lại quay sang My hỏi có sao không, haha, có chuyện để chọc rồi đây.

- Phát thích My thì nói một tiếng đi để trong lòng không hay - Quý đột nhiên lên tiếng rồi quay sang tôi thì thầm - chuẩn bị xem trò hay này

- Hơ hơ, đợi thôi - Tôi cũng mỉm cười lại, xem như tôi và Quý đã ngầm hợp tác vụ này

Phát quay sang lườm hai bọn tôi

- Tụi bây nói bậy bạ gì đấy? Rảnh quá hơ?

- Rảnh chứ sao không? - Tôi nói to - Thích thì lo bày tỏ đi chứ để người ta có bồ rồi hối hận không kịp.

Đám thành viên trong tổ nghe thế cũng lập tức ủa theo

- My Phát, My Phát, My Phát...

My không nói gì, Phát quay sang trừng mắt nhìn chúng tôi. Tôi liền cười cười đầy ẩn ý

- Tụi tao vô tội a~

Sang đến tiết 2, My càng ngày càng đau hơn, Phát lại quan tâm hỏi có sao không, đương nhiên, tôi và Quý đứng cách đó khoảng 5m, bắt đầu bày trò nghịch ngợm. Hai đứa đứng nói này nói nọ, thì thầm với nhau như hai đứa rảnh hơi. Cuối cùng, Quý mới quay sang tôi, giả vờ giọng bác sĩ:

- Bác sĩ đây, mời chị ngồi xuống nhận kết quả nào.

- Vâng, tôi là Mai Vũ Xuân My, 24 tuổi, vừa mới xét nghiệm xong, trong người cảm thấy không được khỏe, xin bác sĩ chỉ giáo - Tôi cũng giả vờ ho khan, sau đó giả cái giọng ngọt lịm của My

Hai đứa lại được phen đứng cười như hâm. Sau đó, Quý tiếp tục trở lại vai diễn, nghiêm túc nhìn tôi:

- Tôi đến để thông báo cho cô biết...

- Nói dư thừa, đến này giờ rồi mà giờ mới kêu đến à? - Tôi nhướn mày

- E hèm, đừng có ngắt lời mình - Quý giả vờ ho - tôi thông báo cho cô biết, cô hiện đã có thai 6 tháng 25 ngày rồi, là một đứa con trai vô cùng khỏe mạnh.

- Wow! Tin sốc. Đa tạ bác sĩ, tôi sẽ cố gắng nuôi dưỡng nó đáng hoàng.

Kịch diễn kết thúc. Tôi với Quý đập tay tỏ vẻ đồng cảm với nhau về kết luận dành cho My, sau đó đi lan cho cả lớp, đứa nào đứa nấy đều cười sặc cả lên. Nhưng mà, cũng vì chuyện đó nên My hôn tôi cả buổi chiều...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chuyện của những ngày thường

Reng! - Tiếng đồng hồ chó chết.

- Oáp! Sáng rồi á? Nhanh thế? - Tôi trở mình trên giường, khoảng 5 phút sau mới không chế được bản thân, nhìn đồng hồ lập tức bật người dậy - mẹ kiếp, 6h15 rồi.

Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, tôi thay đồng phục. Mẹ tôi đã nấu đồ ăn sáng rồi. Thấy tôi đi ra, mẹ liền cản ngăn:

- Cái đồng hồ đó không có tác dụng à? Bữa nào con cũng dậy trễ...

- Con biết rồi - Tôi thờ dài rồi ngồi vào bàn ăn - nhưng cũng chưa trễ mà.

- Thế để cho trễ luôn đi - Mẹ tôi bực mình quát lên - coi với chả cái...

Ở trường...

- Chưa trễ thì hỏi cái gì chứ? - tôi bực mình mang cặp bước vào trường, chân còn đang đá vào khoảng không trung

- Này! Sao giờ mới tới? Hôm nay mầy trực nhật đấy. - Thăng Hậu nhìn tôi.

- Hà? Hôm nay... - Tôi ngơ ngác, đang cố gắng lục lại ký ức trong đầu

Ờ... ờm... hôm qua My giặt khăn, Ngọc đi đổ rác... sau đó người ngồi dưới My là...

- Địch! Chết mẹ rồi! - Tôi nhanh chân chạy như bay vào lớp rồi vứt cái cặp ở bàn cuối, sau đó nhanh chóng chạy xuống sân trường giặt khăn.

Tùng!Tùng!Tùng! - tiếng đánh trống vào lớp.

- Hôm nay ngày gì xui thế không biết.

Vừa cẩn thận vừa sai bước vào lớp, giữa đường đi ngang qua phòng hội đồng, tôi thấy phó hiệu trưởng đang cầm sổ điểm của ai đó, chắc là có học sinh mới chuyển đến. Đạo này trường chúng tôi có khá nhiều học sinh mới, nghe là chuyển từ thành phố về, mà... kệ đi...

Vào tiết học Ngữ Văn, tôi ngồi nghiêm túc nghe giảng, mắt thì chăm chú nhìn bảng nhưng thực ra là tâm trí đang bay lên tới tận 18 tầng mây.

- Bạn tên là.... - cô Ngữ Văn nhìn vào danh sách lớp, sau đó hô - Phạm Thanh Thùy, đọc tiếp cho cô, Xuân My ngồi xuống đi.

Cả lớp đồng loạt hướng mắt về phía tôi.

- Ồ... - tôi giật mình đứng phắt dậy, giả vờ cầm sách chăm chú, chân thì đá nhẹ vào ghế ngồi phía trước.

- Trang 37, dòng 5. - Xuân My thì thầm

- E hèm! - tôi giả vờ ho khan - thưa cô em xin đọc....

Phù!!! May mà giáo viên không phát hiện, nếu không tên tôi đã "được" lưu lại trong sổ đầu bài rồi.

Đến tiết 3 giờ 15 phút ra chơi, cô Lan phát loa thông báo: "Trường tổ chức thi dân vũ tập thể. Các học sinh vào buổi chiều đúng 13h30 tập trung tại sân thể dục để điểm danh và xếp đội hình, nhắc lại...".

- Aizz lại nhảy múa rồi. - Vy nằm bò ra bàn

- Có gì đâu, hoạt động cho vui chứ. - Tôi nhe răng cười trên nỗi đau của nó - chiều lên sớm chơi, tao bao nước.

-OK. - Vy reo lên - bao nước thì đi tập 10 bữa tao cũng đi.

- Móa nó láo. - Tôi lờm.

Hahahaahaaa!!! Nói vậy thôi chứ tôi không có đến sớm đâu. Sự thật này cũng xem làm tôi phải chạy 5 vòng sân, aizz đời là bẽ khổ, chuyện ngoài ý muốn xảy ra như sau...

Reng!!! - đồng hồ kêu

- Kêu cái mẹ gì? - Tôi bực mình tắt đồng hồ - Ốp! Mấy giờ rồi?

- Thùy ơi - Tiếng mẹ tôi vọng ra từ phía nhà bếp - không đi học gì à? 13h15 rồi đấy.

- Dạ? - Tôi ngồi phất dậy, tròn mắt nhìn đồng hồ - Đm sao mầy reo muộn thế hả?

...

Két! - Đến trường, tôi mở cửa cổng ra

Mấy chị trực cổng thấy tôi bước vào liền hỏi:

- Bé học lớp nào?

- Dạ lớp 7/5, tụi em đến tập dân vũ - Tôi cười cười.

- Lớp cô Hiệp à? Mau vào đi. Lúc nãy có mấy đứa cô bắt chạy rồi đấy. Sức em 5 vòng chạy không nổi đâu.

- Dạ! - Tôi chạy phóc vào.

Lúc này, đầu óc tôi quay mòng mòng, chỉ hiện lên được đúng 3 chữ cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí: Lớp cô Hiệp. Lớp cô Hiệp. Lớp cô Hiệp... Chạy đến gần khu vực tập trung thì xem tông phải một thằng con trai. Nó đứng công nhận là cản đường ghê gớm luôn, áo thun trắng, quần sọt nâu, kính cận, ba lô đen, xe đạp trắng xanh, cái mặt thì cứ ngo ngác nhìn xung quanh, max ngáo. Tôi lờm nó một cái, nghĩ là học sinh mới nên thôi không cần nhần. Hừ! Coi chừng đó, lần sau còn gặp lại mà chặng đường bà mày là mày coi như mày được một vé vòng quanh địa ngục rồi.

Sau đó, tôi tiếp tục chạy, khi đến khu tập trung 7/5 rồi thì thấy mặt mày cô Hiệp đã tối sầm.

- Sao giờ mới tới? - Cô nghiêm giọng.

- Dạ... - Tôi cúi đầu hối lỗi - em đi giữa đường thì xe đạp hư mất nên phải đứng lại sửa ạ.

Wow!!! Năng lực nói dối không chớp mắt lại lần nữa được thể hiện.

- Lần sau cẩn thận đấy. - Cô thở dài rồi biểu tôi vào hàng.

- Ủa tưởng mẹ bạn chờ chờ, có bao giờ bạn đi xe đâu. - Quý đang chỉnh hàng lại thì nhìn tôi thắc mắc.

- Nhiều chuyện. - tôi vừa cười trừ vừa trừng mắt nhìn cậu ta - nói nữa tớ xử đấy.

Các bài tập vô cùng đơn giản. Chủ yếu là vận động tay chân. Nhưng có điều... phải đứng ngoài nắng. Mấy ông thầy thì đứng trong bóng râm. Mấy bà cô thì trùm như ninja. Có sự phân biệt đối xử không hề nhẹ...

Kết thúc buổi tập, tôi đương nhiên là phải mua cho mẹ Vy kia ly trà sữa.

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tuyển học sinh giỏi

Sáng hôm nay trường tôi dường như nhộn nhịp hẳn lên. Hầu như toàn là người lớn. Tôi vừa đi vừa đưa mắt đảo xung quanh sân trường:

- Quái lạ! Không lẽ lại bắt bọn mình tiềm phòng nữa à?

Vừa vào tới cửa lớp thì...

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! - tiếng hét thất thanh làm tôi xém trượt ngã - đẹp trai quá~~~~~

-, -! Không cần phải biểu lộ cảm xúc một cách tích cực thế chứ???

Tôi vừa bước vào vừa nhăn nhó:

- Hét cái gì mà hét? Tụi bây rảnh hơi à?

- Học sinh mới kia, hoàng tử kia, soái ca kia, nam thần kia... bla bla....

Đám con gái lớp tôi đúng là một lũ háo sắc hết sức! Mấy thằng con trai thì tụ lại một chỗ rồi nhếch môi thì thầm gì đó. Tôi xem như là người ngoài, im lặng lướt nhanh qua tên con trai mới chuyển vào đó. Ôm.. nhan sắc thì cũng chả có gì thái quá, đám thần kinh kia mắc bệnh ảo tưởng à???

- Ê! - Tôi bước đến đập vai Quý - cậu ta là học sinh mới à?

- Ủ - Quý gật đầu - vừa đến lúc này, này giờ giống như bị bệnh câm, không nói tiếng nào.

- Nhìn mặt búng ra sữa thế mà cũng nổi tiếng đấy chứ? - tôi chống cằm ngồi xuống bên cạnh Quý - tên gì thế?

- Lũ con gái nghe trộm được chút thông tin, tên là Vũ Đình Thức, học lực khá, từ Hải Dương chuyển vào... - Quý nghếch ra vẻ mặt trầm ngâm nhìn tôi - Thử nói xem, đoán cậu ta trụ nổi cái danh hiệu "bé ngoan" được mấy ngày?

- Aizz! Cậu ta dù có tri thức thế nào, thì vào cái chuông 7/5 này, coi như là tận thế rồi. - Tôi thờ dài ngoa ngắn.

- Bó tay! - Quý lúc đầu phụ họa

- Thôi qua 7/3 mượn bút màu đã.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, tiến thẳng về hướng lớp 7/3. Bên đó thì náo loạn cũng không kém. Hình như cũng có học sinh mới chuyển vào thì phải...

- Hà! - tôi bước đến cạnh Khải Hà - mượn bút lông đen học Mĩ Thuật tí.

- Ồ. - Hà đưa bút cho tôi

- Học sinh mới à? - tôi tò mò nhìn vào chỗ đồng đúc ở góc lớp

- Ừ, từ Nha Trang chuyển vào.

- Yò!!! Cậu ta đồng hương với mày à? - tôi hứng thú nhìn về phía " người mới"

Í! Khoan! Có gì đó sai sai! Sao thằng con trai đó nhìn quen thế nhè??? Kính cận?!

- V! Cái thằng hôm qua xem đưng tao! - tôi trừng mắt, không ngừng muốn phóng đạn về phía tên bốn mắt đó - Tên gì thế?

- Nguyễn Bá Gia Khánh.

- Ghi hận. - Tôi bặm môi rồi về lớp, không quên ném trả tên đó một cái nhìn ón lạnh.

Có lẽ bây giờ thì cái tên này không quan trọng lắm với tôi. Nhưng, hãy nhớ nhé, tương lai sẽ còn đưng mặt với cậu ta dài dài

- Gì thế? - Quý thấy cái mặt tôi hầm hầm đi về liền thắc mắc - đưng anh nào chọc cho rồi à?

- Đưa nào dám bà mày đập cho gãy chân - Tôi chấp miệng rồi về chỗ ngồi

Vào tiết Ngữ Văn, cô Hương dành ra 15 phút để thông báo tin hot:

- Năm nay thị xã tổ chức thi học sinh giỏi cấp trường, các em ai chưa tham gia bồi dưỡng môn gì, nếu có thời gian thì có thể tham gia kỳ thi này, một tháng nữa sẽ thi, bạn nào thi Ngữ Văn thì đăng ký tại cô nhé.

Tôi còn đang ngồi bàn cuối tô bài Mĩ Thuật, nghe cô nói thế thì mắt sáng bừng lên. Lần này đúng là cơ hội tốt cho tôi phát triển ngành Văn Học của mình, bởi vì tôi đang dần tiếp cận ngành văn học bằng cách viết tiểu thuyết trên mạng, thế là tôi miễn cưỡng giơ tay:

- Thưa cô em có thể...

- À - cô nhìn tôi - nếu em muốn đăng ký môn Ngữ Văn thì phải hỏi cô Loan nhé, có gì cô sẽ nói cô Loan giúp em.

- Vâng em cảm ơn ạ - tôi cười cười.

Nhưng mà, chuyện thi Ngữ Văn này đương nhiên không thành công. Cô Loan tận miệng nói với tôi, ánh mắt vô cùng chân tình:

- Nếu em có cảm hứng với văn học, đáng lẽ ra em nên đăng ký từ sớm. Bây giờ cô lọc đội tuyển rồi, danh sách chính thức cũng đã nộp. Cô cũng không còn cách nào khác. Thôi thì năm sau cố gắng.

Rồi cô Loan vỗ vai tôi, sau đó cư nhiên mà lướt qua người tôi. Tôi giống như là bị sét đánh ngang tai, cứ thế đứng ngây ra một lúc. Rõ ràng là cô Hương đã nói nếu có thời gian thì có thể tham gia mà, tại sao vậy? Mấy tối hôm nay tôi còn mơ mộng chuyện mình tham gia, cố gắng thế nào, sau đó được hưởng thành quả ra sao, bỗng chốc thành mây khói mất rồi.

Tôi dờ dẫm bước vào lớp, My nhìn tôi khó hiểu:

- Chuyện gì vậy Thùy?

- Không có gì - tôi cười nhạt - cuộc đời trớ trêu quá mà.

Nếu giả sử chỉ là không được tham gia thi, tôi sẽ không buồn, bởi vì một phần cũng do tôi không đăng ký ngay từ đầu. Nhưng... Vài ba ngày sau, tôi đưng mặt Nguyễn Hồ Minh Thư. Thư hỏi tôi:

- Thùy, tao nghe mấy đứa nói Ngữ Văn mày cũng đưng lắm mà sao không đi?

- Aizz! - Tôi thờ dài - không đi đưng, hết nhận rồi.

- Gì? - Thư mở to mắt như không tin lời tôi - tao vừa mới hỏi cô Loan, cô Loan cho tao vô rồi nè. Mày cần tao xin không?...

Khoảnh khắc này, tôi như hóa đá. Gì chứ? Cho vô rồi? Đùa phải không? Tôi mang ý niệm lớn lao để bị bà đập tắt là đủ rồi nè, lại còn dám tạt nguyên xô nước lạnh vào mặt tôi. Được lắm, chuyện này tôi ghi hận, nhất định ghi hận!!!

- Thùy! - Thư đập vai tôi - đứng nghếch ra đó làm gì? Đi không tao xin cho.

- Khỏi cần, tao đổi ý rồi. Đã đi thi học sinh giỏi thì đi môn nào cho nổi tí. Tao đi đã! - Tôi cười gằn rồi lên lớp.

Đến tiết Vật Lý, tôi còn chửi thầm bà cô Ngừ Văn hai mặt thì bị cô Dung cho ăn phần. Cô Dung quát lớn:

- Cô Thùy kia, đứng dậy cho tôi.

- Dạ? - tôi ngơ ngác đứng dậy, cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

- Học sinh giỏi kiểu đó à? Trong tiết của tôi cô toàn là không nghe giảng, đầu óc cô để đâu thế hả? Cái danh hiệu của cô có chắc là không copy bài của bạn bè không đấy, tôi thật xấu hổ thay cho cô...

Tôi bặm môi im lặng, kiềm chế nào Phạm Thanh Thùy, đừng manh động, hít thở thật sâu nào. Phù! Không sao rồi, kiềm chế rất tốt. Da mặt mày lại dày lên thêm chút rồi! Tôi sẽ trả thù bà sau, dựa vào gì mà nghi ngờ thực lực của tôi chứ? Được, được lắm, tôi sẽ còn chọc tức bà dài dài. Một ý nghĩa quái dị lóe sáng trong đầu tôi:

- Thưa cô! - tôi hô lớn - em muốn đăng ký vào dự thi học sinh giỏi Vật Lý.

Cô Dung tròn mắt nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa khinh miệt. Cả lớp lại một lần nữa nhìn tôi, cảm thấy tôi thật đáng sợ, lần này tôi ăn gan trời rồi.

- Được! - Cô Dung nhếch môi lấy bút ra - họ và tên?

- Phạm Thanh Thùy ạ - tôi mỉm cười, nụ cười đầy sức thách thức - em sẽ cố gắng trong kỳ thi này - tôi còn cố ý nhấn mạnh từ " cố gắng "

Vâng! Sẽ "cố gắng"!

...

Hết tiết, tôi nhanh chân phóng thẳng xuống lớp 7/1.

- Linh lùn đâu? - Tôi lớn giọng với Diệp - kêu nó ra đây giùm Thùy cái.

- Gì thế? - Diệp Linh nhìn tôi, uể oải đi ra

- Tôi quyết định rồi - tôi trừng mắt nhìn Diệp Linh với vẻ quyết tâm - không chọn được môn tôi thích nhất để đi thi, tôi sẽ chọn môn tôi ghét nhất, hơn nữa còn yếu nhất. Chính là cái thể loại Vật Lý chó chết kia. Bạn bè phải rút đao tương trợ lẫn nhau, vậy nên... - tôi vỗ vai Diệp Linh - bạn phải đi với tôi.

- Hà? - Diệp Linh ngơ ngác - Vật Lý tôi không giỏi lắm, hơn nữa kiến thức cũng không..

- Không sao. - tôi ngắt lời - Hừ! Lần này tham gia là để làm chứng mất bà cô Vật Lý kia, còn kết quả tôi méo thèm quan tâm. Nhớ đấy!

Rồi tôi về lại lớp mình, đi giữa đường còn đụng Quý. Quý lắc đầu nhìn tôi khó hiểu:

- Bạn thật khác người. Rõ ràng Vật Lý đã yếu, cô Dung cũng không có thiện cảm với bạn, vậy mà còn...

- Kệ đi tôi không quan tâm - tôi hất cằm rồi bước vào lớp - tôi sẽ từ từ mà hạ bệ bà cô đó, dám nói tôi không có thực lực, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Có thể lấy lòng nhưng không được hạ bệ

Haizz!!! Cái chuyện mà tôi nói là sẽ "ám sát" bà cô Vật Lý tên Dung ấy, ngầm tưởng đâu là thuận buồm xuôi gió. Nhưng kết quả là bữa đầu tiên đi bồi dưỡng, tôi đã chịu nổi nhục vô cùng thậm tệ. Tôi quên mất rằng đến một bài vẽ gương đơn giản tôi cũng không biết làm, bởi vì... aizz... thăm lắm thăm lắm! Trên lớp học thì cô Dung giảng bài sơ sài, điểm cao hay thấp muốn cho là tùy vào cô hết, mà tôi lại có thù oán với môn Vật Lý từ khi mới bắt đầu học nên cái gốc cơ bản bây giờ tôi cũng chả nắm được, mặc dù là có đi học thêm ở cô Thọ. Tôi chính là cái kiểu người không cần hiểu bài, chỉ cần nhìn công thức là có thể áp dụng, và đương nhiên, tôi cũng được xếp vào những đứa học yếu Vật Lý nhất nhóm, đơn giản là vì nhóm vừa ồm, cô Thọ lại vô

cùng hiền nên dễ làm tôi nản. Mà lên lớp 7 này, đặc biệt là học kỳ 2, môn Vật Lý của tôi càng ngày càng trượt dốc không phanh, bởi vì... học Điện Học làm gì có công thức để mà áp dụng, toàn là lý thuyết với về một mớ sơ đồ lộn xộn, nhìn sơ qua cũng đã thấy mù mịt rồi. Khi cả đám học sinh bồi dưỡng trong nhóm đã làm hơn một nửa bài tập cô Dung giao cho, tôi vẫn còn đang lơ mơ lật sách xem kỹ phần lý thuyết. Khi bọn nó chạy đi chơi hết rồi, tôi mới bắt đầu đọc đề bài đầu tiên, cảm giác giống như bản thân đang càng ngày càng bị chôn dưới cái hố sâu không đáy, không cách nào ngoi lên được, thậm chí là nếu cái hố ấy có nước thì tôi giống như là đang càng ngày càng chìm T_T

Cũng cứ với tình trạng "tê liệt dây thần kinh" như thế, tôi đi bồi dưỡng suốt mấy ngày liền vẫn không cảm thấy mình đã tiếp thêm được kiến thức gì, chả thấy đường đi nào hết, cứ giậm chân tại chỗ. Khi cô Dung giảng bài, đám học sinh giỏi vừa nói chuyện vừa nhai bánh vẫn có thể áp dụng được vào bài tập. Còn tôi, ngồi ngâm bút suốt tiết, mắt nhìn lên bảng vô cùng chăm chú, đến mỗi cái bảng muốn bốc khói, vẫn không có cách nào có thể hiểu nổi bài giảng của cô Dung. Cùng lúc này còn phải tham gia các buổi tập dân vũ ở trường, quả thực là bản thân cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề. Hay là cách học của tôi có vấn đề??? Nghĩ tới chuyện này, tôi liền muốn tìm một sự phụ đề thỉnh giáo. Ai đây nhỉ? Không lẽ hỏi cô Thọ? Chắc chắn cô sẽ cho tôi một trận nhừ tử, sau đó có khả năng sẽ còn gọi mẹ tôi để thông báo kết quả học tập, đến lúc đó nhất định tôi sẽ không thể ăn ngon ngủ yên nữa, vậy nên, chính sách khác... À! Thánh vật lý 7/5!

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, bữa sáng cũng không thêm ăn, viện cớ với mẹ đi học sớm là vì cô giáo chủ nhiệm muốn dẫn dò gì đó, mẹ tôi cũng có chút nghi ngờ nhưng vẫn miễn cưỡng chờ tôi đến trường sớm. Tôi vừa vào lớp liền ngó một lượt xung quanh, Thánh Vật Lý đến rất sớm, tôi cất cặp rồi nhanh chóng đến gần nài nỉ. Đoạn hội thoại dài dòng đó tôi sẽ lược qua, bởi vì nếu kể ra thì khá mất mặt, tôi phải áp dụng mọi thủ đoạn và biện pháp, ngồi kể lể cho Thánh Vật Lý nghe tôi đã khổ sở ra sao khi đi bồi dưỡng, suốt ngày bị cô Dung mắng, lúc nào cũng lơ mơ, dù có chăm chỉ cỡ nào cũng không thể hiểu nổi bài giảng trên lớp bồi dưỡng, sau đó, cậu ta tốt bụng vỗ vai tôi, cười cười tỏ vẻ đồng cảm kèm theo chúc thương tiếc:

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, mình đã cảnh cáo bạn lúc đầu rồi, đúng là hâm, mắng bạn cả ngày bị hâm chắc bạn vẫn hâm thế. Đã ngờ môn Vật Lý rồi mà vẫn cứng đầu đầu kháu với cô Dung, số bạn coi như còn may nên không bị cô Dung đề cho rớt. Mình nói cho bạn biết, học kỳ 1 là do cô không chú ý đến bạn, chứ bây giờ, để lọt vào mắt xanh cô rồi, aizz! Đi tự tử đi là vừa~

Tôi bủi môi phản bác:

- Thì vậy nên mới nhờ bạn giúp, bạn học cô Dung hai năm nay, hơn nửa trên lớp cô còn nâng bạn như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hừ! Thế loại con cưng như bạn, tớ không tin là không có cách đối phó với mụ phù thủy đó!

À! Hình như còn chưa giới thiệu cho mọi người biết, Thánh Vật Lý lớp tôi là... thằng bạn thân mặt lạnh chó chết ngồi đầu bàn của tôi _ Đoàn Ngọc Quý.

- Có cách - Quý đập bàn - cố lấy lòng cô đi.

- Hừm? - tôi nghe đâu - lấy lòng kiểu gì?

- Thì... - Quý gãi đầu - nói chung là đừng có giả vờ ngon ngọt với cô Dung, cô Dung ghét mấy thể loại đó lắm. Ờ... à đúng rồi, muốn lấy lòng cô thì phải dựa vào thực lực của bạn, chỉ cần bạn học giỏi, thích tìm tòi, làm được bài tập nâng cao mà cô Dung ra, thường xuyên giơ tay phát biểu bài, chắc chắn cô sẽ để ý tới. Lúc đầu thì có lẽ cô sẽ gây khó dễ, nhưng chỉ cần vượt qua cái khó dễ đó, thì coi như bạn thành công.

- Ủm! Nắm được nội dung sơ sơ! - Tôi chóng cảm suy tư - mà khoan! Đã nói là tố yếu môn Vật Lý thì còn phát huy kiểu gì?

- Cô Dung giảng không hiểu à?

- Tớ không nắm được phương pháp học để đối phó với cô Dung - tôi bất lực lắc đầu.

- Đừng nói là bạn ngồi nghe giảng tí mị đấy nhé?

- Chớ sao nữa, vậy mới hiểu bài chớ.

- Đồ khùng này! - Quý với lấy cây thước trên bàn, đập mạnh vào đầu tôi - có ngớ không thế?

- Ayia! Thằng này bữa nay ngon nhè? - tôi bặm môi xoa đầu - chớ không lẽ ngồi chơi à?

- Học cô Dung thì phải theo kiểu vừa học vừa chơi, hiểu chưa? Còn nữa, cô Dung rất hay nhảy bài, có khi từ môn Vật Lý lại chuyển ngay sang môn Địa Lý rồi bay qua Hóa Học đấy, đừng có tập trung cao độ vào những gì cô nói, dễ phân tâm lắm. Bạn tập trung nghe giảng những gì liên quan đến Vật Lý, khi cô nhảy đến chuyện khác thì bạn kiểm bài tập làm, đừng quan tâm cô nói gì. Càng nghe càng rối lên đấy.

- Ô! - tôi ngân tiếng "ò" thật dài - okê! Sẽ áp dụng những lời bạn nói, nhưng mà, tớ vốn là bị mất gốc rồi, biết nhờ ai dạy lại đây?

- Kêu cô học kèm á.

- Khùng à? Cô học kèm là dạy cho cả nhóm chớ có phải dạy cho mình tớ đâu.

- Thế... - Quý suy nghĩ rồi nhìn tôi - có cách này không biết bạn có kiên nhẫn nổi không?

- Cách gì?

- Thì... kiến thức cơ bản tớ sẽ giảng sơ qua cho bạn để đối phó với cô Thọ. Rồi khi đi học kèm, bạn kêu cô Thọ đưa thêm bài tập nâng cao, có bài nào

không hiểu lên hỏi tở. Học kiểu đó cũng sẽ khá lên cho coi.

- Ờ được á, thế cảm ơn nha, nhờ bạn rồi. - Tôi vỗ vai Quý rồi về chỗ ngồi.

Sau đó, đương nhiên là tôi thực hiện theo kế hoạch, giờ 15 phút cậu ta đều giảng kiến thức cơ bản cho tôi, sau đó chủ yếu là tôi phải tự về coi lại, ngâm nghĩ những lời cậu ta nói. Lên lớp bồi dưỡng, tôi áp dụng cách học của Quý, quả nhiên rất có tác dụng. Tốc độ làm bài tập của tôi cũng tăng nhanh lên. Học thêm ở cô Thọ, lúc đầu chỉ cần học 1 tiếng rưỡi (17h đến 18h30). Sau đó, tôi ngồi thương lượng với cô về việc ôn tập thêm để tôi thi học sinh giỏi, cô đồng ý, tăng thời gian lên thêm 2 tiếng rưỡi nữa, tức là mỗi buổi tôi phải học 4 tiếng (17h đến 21h), riêng các bạn học khác thì học như giờ cũ. Cứ như thế được hai tuần, tôi đã có tiến bộ rõ rệt, dần dần các bài tập khó tôi đều có thể tự làm, hướng giải của Quý thật sự rất dễ hiểu, tôi chỉ cần thêm lời giải là có thể được điểm tối đa. Dần dần, mọi bài tập cơ bản mà cô Thọ giao cho nhóm, tôi đã có thể làm được nhanh nhất trong thời gian vô cùng ngắn. Kèm theo đó, mỗi khi có giờ thực hành Vật Lý về phân lớp mạch điện, Quý đều giảng kỹ càng cho tôi hiểu thêm về lý thuyết mạch điện. Xem như lần này có Quý cứu giúp rồi...

À! Cũng khoảng 2 tuần sau đó, cô Dung biểu Quý vào nhóm bồi dưỡng cho vui. Quý do dự, tôi năn nỉ nửa buổi, thế là cậu ta đồng ý. Nhưng cũng chả kiên trì được bao lâu, lịch thể dục lớp tôi bị trùng với lịch bồi dưỡng, tôi vốn định cùng Quý chuyển qua lớp 7/6 học thể dục bù. Nhưng mà Quý nói mẹ cậu ta không đồng ý, học bồi dưỡng thực sự rất tốn thời gian. Mẹ cậu ta cũng sợ ảnh hưởng đến học tập thường ngày nên không cho cậu ta đi bồi dưỡng nữa. Quý nghỉ sau 1 tháng học bồi dưỡng. Thế là tôi chỉ còn biết " cùng tiến " với Diệu Linh, đương nhiên nếu có bài nào khó vẫn có thể hỏi cậu ta trên lớp...

...

Cuối cùng cũng đến ngày thi. Địa điểm tổ chức thi học sinh giỏi là tại Trường Tiểu Học Nay Der. Trước khi thi tôi còn không buồn xem lại lý thuyết, vòng chơi quanh ngôi trường cũ của mình, sau đó dự lễ khai mạc rồi chính thức vào thi. Bài thi cũng không khó là mấy. À! Còn phải kể với mọi người một chuyện vui, nhóm Vật Lý tôi còn có một cậu bạn tên là Lữ Phúc Phú. Tính tình cậu ta đúng thực là vô cùng nhỏ mọn, cứ như là đàn bà con gái, rất giỏi soi những điểm xấu của người khác. Trước thi, cậu ta có ý gây chuyện với tôi, tôi liền bêu mỗi liếc xéo:

- Tao trù cho mày thi rớt đi! Cô Dung kỳ vọng vào mày nhiều vậy, mày mà rớt chắc thảm lắm.

- Tao mà rớt mày tưởng mày có giải chắc? - Phú cũng chả kém, lườm tôi lại.

- Ồ! Đợi đi! - Tôi cười gằn rồi bước vào phòng thi...

Hahaha!!! Lời tôi nói quả nhiên rất linh nghiệm. Khi kết quả chính thức được công khai, bạn học Lữ Phúc Phú quả nhiên nhận được danh hiệu thi rớt. Tôi cười thầm trong lòng. Tôi giựt được giải 3 với tổng điểm là 14,25đ, đương nhiên không quên cảm ơn thẳng bạn thân cùng lớp họ Đoàn kia. Diệu Linh kém tôi 0,25đ nhưng vẫn đồng hạng 3.

Cô Dung cũng đã hứa, nếu học sinh nào có giải, cô sẽ cộng thêm 3đ vào bài kiểm tra Vật Lý sắp tới. Và tới thời điểm mà được cộng điểm này, đương nhiên, tôi cũng đã chính thức lấy lòng được bà cô mà tôi ghét nhất. Tôi nhận ra một điều, nếu không " diệt " được đối tượng mình ghét, tốt nhất là đừng để họ quay lại mà hạ bệ mình, cứ từ từ mà giả vờ hòa nhập, lấy lòng, sau đó, rút dao đâm một nhát vẫn chưa phải là muộn...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Câu chuyện về bản kiểm điểm

Chuẩn bị đến đợt kiểm tra 1 tiết lần hai trong học kỳ 2, Trường THCS Nguyễn Huệ thay đổi cách giảng dạy và học tập mới. Khi chào cờ cũng đã nói sơ qua vấn đề này nhưng vì tôi lơ ngơ ngồi dưới đọc tiểu thuyết nên cũng chả biết nội dung là gì. Lên lớp nghe mấy đứa nói phải tách làm bảy nhóm, lúc đầu tôi thuộc nhóm 5. Nhóm 5 bao gồm 6 người: tôi, My, Ngọc, Hậu, Tân và Quý. Tôi gánh trọng trách là nhóm trưởng. Vì trong lớp chỉ có 5 học sinh giỏi, mà nhóm 5 lại chiếm tới 3 giỏi nên khoảng 2 tuần sau, mấy đứa trong lớp ý kiến với cô chủ nhiệm, cô liền chuyển Quý lên nhóm 4 để làm nhóm trưởng, đồng thời chuyển Hưng xuống nhóm chúng tôi. Tôi với My không ngớt than phiền vì độ lười học và ham chơi của cậu ta với Hậu, mọi người trong nhóm mặc nhiên, không ai quan tâm. Thế mà... khoảng 2 tuần nữa, vào giờ sinh hoạt cuối tuần, cô Hiệp xem sơ qua sơ đồ lớp thấy không ổn, nhóm 7 không có tính đồng đội, liên tục bị liệt kê trong số đầu bài. Cô xem sơ qua học lực rồi hỏi lớn với lớp:

- Các học sinh giỏi đứng dậy xem nào?

Kết quả là chỉ có nhóm tôi có tới 2 học sinh giỏi. Quý liền lên tiếng:

- Cô ơi nhóm 5 có 2 bạn giỏi kia cô chuyển 1 bạn đi cô.

Tôi liền nhìn chăm chăm cậu ta, hận không thể phóng dao tới cho tan xương nát thịt. Cô Hiệp liền cứ thuận theo thế, đẩy tôi qua nhóm 7 làm nhóm trưởng, đồng nghĩa với việc thế chỗ cho Võ Trọng Tấn. Tấn qua nhóm 3 ngồi, đổi chỗ cho Huy qua nhóm 5 làm nhóm trưởng. Thế là tôi lại phải làm lại cuộc đời mình, bắt đầu làm quen với thành viên mới. Tôi ngồi một mình một bàn, quá tuyệt. Nhóm 7 gồm: Trà, Kiệt, Trung và Thủy. Từ khi chuyển qua nhóm mới này, tôi càng ngày càng "hói nhiều". Cơ bản là ngày nào nhóm tôi cũng có chuyện để bàn tán, nhưng mà, đương nhiên vẫn không sôi nổi bằng

nhóm 3. Nhóm 3 bao gồm: Tấn, Nhung, Vy, Quân, Trúc. Hầu như đều là thành phần nhoi nhắt lớp (ngoại trừ Quân). Những tiết gặp giáo viên dễ, Thủy nhóm tôi sẽ đối qua nhóm 4 nhảy chung với đám đó. Nhảy một cách... vô tổ chức, vô kỷ luật. Hằng ngày đều có thể nghe tụi nó hát đến đầu đầu, nói chuyện cũng đầu đầu nốt. Ở nhóm đó tôi cực kỳ ngưỡng mộ nhất một người: Nguyễn Hoàng Phương Nhung. Bạn học Phương Nhung này chuyện gì cũng có thể nói, việc gì cũng có thể liều mạng mà làm được. Tính cách Nhung chơi vô cùng ổn, có thể coi là được nhất khối, không phải thể loại hai mặt như một số đứa. Điều mà tôi ngưỡng mộ nhất ở Nhung chính là: Tính cách của Nhung 99,9% là giống hệt La Kỳ Kỳ(nữ chính trong Thời Niên Thiếu Không Thể Quay lại Ấy của Đồng Hoa). Sở hữu một tính cách vô cùng ngoan, đặc biệt rất hay chống đối thầy cô và thường được thầy cô đề cập tới trong phòng hội đồng. Mặc dù thế, nhưng tôi thấy, những lúc Nhung " cãi tay đôi " với thầy cô về việc gì đó, thì việc đó vô cùng có lý và được học sinh trong lớp hòa theo để chống đối giáo viên. Đơn giản là vì bạn ấy dám nói những điều mà chúng tôi không ai có gan hó hê nửa lời...

Ờ... còn một chuyện nữa mà còn phải đề cập đến, chính là buổi học Anh Văn chó chết vào thứ 5. Học đến khoảng giữa tiết, cô Oanh đột nhiên nổi hứng kiểm tra Sách Bài Tập. Loại sách này từ đầu năm đến giờ cô chưa bao giờ đề cập với chúng tôi là sẽ học. Thế là gần như tập thể lớp đều phải đứng dậy, riêng có 6 học sinh không đứng, nghe nói là do học kém nên cô đã nhắc. Chúng tôi lại lần nữa phải ghi bản kiểm điểm tập thể. Cô Hiệp đã nghiêm khắc dặn dò:

- Lần này các cô các cậu không viết rồi đưa phụ huynh ký thì đừng nói tới việc đi học.

Tôi đương nhiên còn chả buồn đưa mẹ tôi ký, bởi vì, mẹ tôi ký xong cái bản kiểm điểm đầu tiên trong đời này không những không mắng tôi mà còn sẽ lên hỏi thẳng giáo viên rồi làm lớn chuyện. Thế là tôi viết cho có, rồi đem lên hỏi mấy đứa nên đưa ai ký. Ai cũng liền nhắm thẳng vào một người: Nguyễn Hoàng Phương Nhung. Đây! Tôi nói mà! CHUYỆN GÌ BẠN HỌC PHƯƠNG NHUNG CŨNG CÓ THỂ LÀM!

Sau chuyện này, lại lần nữa tôi lại phải ghi bản kiểm điểm. Bởi vì... aizz... năm ngày sau đó, lại là tiết Anh Văn. Khi cô đã viết thứ ngày rồi, lớp chúng tôi vẫn còn lộn xộn chưa đâu vào đâu. Cô Oanh tức giận bắt chúng tôi đọc đi đọc lại thứ ngày bằng Tiếng Anh. Tôi với Vy cười cười nhìn nhau (do vô tình chạm mắt). Chắc là cô Oanh tưởng chúng tôi đang cười ý mỉa mai xem thường cô, thế là cô bắt chúng tôi đứng hết tiết, ghi tên vô sổ đầu bài, ký cho lớp tiết Trung Bình.... aizz... thế là lại bản kiểm điểm...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kết thúc, 7/5... Tạm biệt!

Đề cương học kỳ 2 cuối cùng cũng được phát ra, lại tới mùa tốn giấy A4 rồi. Đưa nào đưa nấy cũng hi hục soạn. Qua học kỳ 2 này, giáo viên trên trường tự nhiên lại có thêm cái cách mới: soạn đề cương và học thuộc sau một tuần phát ra, sau đó giáo viên sẽ gọi bất kỳ học sinh nào trong danh sách lớp. Học sinh trong khối không khỏi than phiền về việc này, thậm hận người đã đề ra ý kiến đó. Riêng tôi thấy cũng chả có gì, đường nào cũng phải học để thi học kỳ, chi bằng học trước cho khỏe. Và đương nhiên, cứ tới giờ sửa đề cương thì lớp lại chuyển bàn từ nhóm về tổ như cũ, nhưng mà, tôi ý quyền làm tổ trưởng nên tất cả các tiết học tôi đều lên ngồi cùng cô bạn thân của mình _ Mai Vũ Xuân My, đồng thời cũng kéo thẳng bạn thân còn lại xuống chung _ Đoàn Ngọc Quý, cậu ta ngồi trên chúng tôi một bàn, thỉnh thoảng để tránh giáo viên nghi ngờ, cậu ta sẽ kéo thêm một đứa học lực khá hoặc trung bình ngồi chung, bao gồm rất nhiều người: Tấn, Huy, Phát, Phúc.... vân vân và mây mây... Ngồi chung với học sinh giỏi công nhận là rất có lợi, nếu bài nào không biết có thể trao đổi ý kiến với nhau, nhưng đồng thời hại cũng có, chính là, bài nào tôi không biết làm mà hai đứa kia biết làm, tụi nó chắc chắn sẽ tặng cho tôi vài cú cốc đầu...

Sáng hôm nay tôi đến rất sớm, xuống 7/1 mượn đề cương của Diệu Linh, sau đó lên lớp xem lại đề cương của mình. Tiết 1 và tiết 2, tôi còn nhón nhờ cười giỡn với mấy đứa. Sau tiết 2 giải lao 15 phút, tôi lên bàn giáo viên ngồi " nhảm " với mấy đứa con gái trong lớp, tách hai đứa bạn thân cho tụi nó ở dưới nói chuyện. Thoạt đầu, tôi thấy đám con trai lớp 7/6 qua lớp tôi, trong đó có Trung (quan hệ có chút mờ ám với My). Tụi nó ngồi ngay bàn tôi để chọc My. Khoảng một lúc sau thì Tấn xuống tham gia nói chuyện cùng đám đó, còn tự tiện lấy chai nước của tôi ra để uống. Tôi ngồi ở trên quan sát thấy hết nhưng nghĩ qua loa chắc cũng chả sao, lúc sau vào lớp xử cậu ta cũng chả muộn. Nhưng mà, cùng lúc Tấn vừa đặt chai nước lên bàn tôi, còn chưa đầy nắp, Vy với Phương như tên lửa từ cửa sau của lớp chạy như điên vào, không cẩn thận nhảy lên bàn tôi, cư nhiên hất đổ chai nước. Nước trong chai tràn ra ướt hết bàn của tôi, nhưng không quan trọng, cái bàn thì còn có thể lau, nhưng mà... đúng đề cương lúc này tôi để trên bàn thì trong giấy lát, ướt nhẹp như đồng rác. Tôi đang ngồi chơi, không thấy sự việc đó, chỉ nghe giọng My lanh lảnh:

- Thủy ơi! Mấy đứa làm ướt đề cương bạn nè.

Lúc đó tôi mới giật mình, chạy thẳng xuống cái chỗ đang náo loạn kia. Đề cương của tôi...

Lúc này tôi còn chả suy nghĩ được gì, lập tức hét vào mặt đám con trai:

- Tụi bây dọn hết cho tao.

Sau đó tôi đi lên thẳng bàn giáo viên lấy khăn lau bảng rồi xuống vớt vào mặt thẳng Trung:

- Dọn hết, điếc à? Lau hết cho tao! Nhanh đi!

Mấy bọn con trai 7/6 thấy mặt tôi đỏ ngầu, miệng thì như loa phát thanh liên tục hét, tụi nó liền giải tán về lớp, bỏ mặt thẳng Trung ở lại lau bàn. My không ngớt xin lỗi tôi. Tôi cười gằn:

- Xin lỗi cái mẹ gì.

Sau khi Trung về, Tấn lại lấy khăn lau đồng hồ cương đang ướt nhẹp trên bàn kia, tôi nhìn mà ngứa cả mắt.

- Xin lỗi nhen Thùy, xin lỗi nhen...

Vy, Phương, Tấn đồng loạt đứng trước mặt tôi liên tục nhắm. Tôi tức đến nghẹn cả họng, không thể nói được gì. Công sức hai tuần của tôi, đồng hồ cương mà mỗi tôi tôi đều phải thức tới 11h mới có thể hoàn thành, mấy câu xin lỗi của mấy người cứu được gì nữa.

- Im hết đi! - tôi quát lên

Không gian xung quanh trùng xuống, mọi người đổ dồn hết ánh mắt về phía tôi. Đến tôi còn cảm thấy sợ bản thân mình, chả kiềm chế được nổi nữa. Xung quanh, tất thấy các hành động đều dừng lại, ngoại trừ việc Tấn đang lau đồng hồ cương trên bàn. Mắt tôi vô thức đưa xuống hành động đó, lập tức tay tôi hươ lên, hất mạnh tay Tấn ra, khăn lau bằng rút xuống nền lớp. Tôi giật phắt đồng hồ cương khỏi tay Tấn, sau đó vút thẳng vào sọt rác kẻ bên. Tôi cũng chả biết tại sao tôi lại làm thế, nước mắt tự nhiên trào ra. Đúng lúc này, một giọng nói vang bên tai tôi, giọng nói rất quen thuộc:

- Biến về chỗ hết đi, ở đây phiền phức quá rồi đấy!

Là giọng của tôi... Không thể nào...

Đám Vy, Phương cùng mấy đứa đang tụ tập xem trò vui lập tức giải tán. Tấn nhìn tôi:

- Có sao không thế?

- Có, thế mà không sao à? - tôi giương mắt nhìn chằm chằm cậu ta như muốn ăn thịt

Mùi sát khí bắt đầu lan tỏa xung quanh.

- Xin lỗi mà.

- Biến về! - Tôi quát lớn.

...

Sau đó, 3 tiết còn lại, tôi chuyển xuống bàn dưới cùng ngồi úp mặt khóc. My cứ ở trên nói đi nói lại câu xin lỗi. Quý ái ngại nhìn tôi chả biết nói gì, chỉ vỗ vai rồi về chỗ ngồi học. Trong suốt thời gian từ đó cho tới buổi thi học kỳ, mỗi lần tôi thấy Tấn là nhìn cậu ta đằng đằng sát khí. Về sau, đương nhiên tôi phải thức khuya, quyết tâm làm lại đề cương, đương nhiên lại phải thức khuya. Cứ như thế khoảng một tuần, sức khỏe giảm sút trầm trọng, tôi bị sốt, mặt lúc nào cũng nhếch nhếch như đưa đám. Thay vì thời gian tôi thường thức tới 1h hoặc 2h sáng, đến trường khi có những tiết không cần thiết, đương nhiên là dùng thời gian đó bồi bổ bản thân một tí. Tôi sẽ nhờ Quý ngồi trước chắn cho giáo viên khỏi thấy tôi. Còn khi giáo viên để ý, My sẽ gọi tôi dậy. Lúc này, bạn bè vẫn là tốt nhất...

Kỳ thi học kỳ 2 nhanh chóng bước tới, tôi tạm thời dừng kế hoạch viết tiểu thuyết trên mạng, nhờ một người bạn tôi quen trên mạng khi viết tiểu thuyết đăng ký cho mình một acc Facebook riêng (dù là mẹ tôi đã cấm từ trước rằng không cho sử dụng mạng xã hội), mục đích là để thảo luận bài trong những ngày nghỉ ôn thi...

Đề học kỳ 2 lần này hầu như là kiến thức cơ bản, tôi vượt qua một cách thuận lợi. Tối ngày tổng kết lớp, tôi đạt danh hiệu học sinh giỏi với trung bình môn là 8,2, và đương nhiên vẫn giữ cho bản thân được hạng 3. Lượng học sinh giỏi trong lớp vẫn như cũ, gồm 5 người: My, Phương, tôi, Quý và Hiếu...

Ngày tổng kết trường đến, ngồi chơi, nhận thưởng rồi về, hi vọng năm sau 7/5 vẫn là 7/5, một năm đáng nhớ khép lại. Đoàn kết có, ham chơi có, hay chống đối giáo viên có, thể loại giỏi hay khá có, giận hờn có, vui vẻ có, vất vả có, và 7/5 có, mãi mãi vẫn tồn tại 7/5. Lớp 8 có thể chúng tôi sẽ tách lớp, nhưng, 7/5 vẫn mãi nằm trong ký ức, nằm trong trí óc, vẫn mãi tồn tại và mãi được ghi nhớ trong thân tâm này...

7/5, tạm biệt...

Mùa hè... tới đây...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngoại truyện: Những chuyện chưa kể

1. Lúc đầu khi được vào 7/5, tôi thực sự không thích lớp này một chút nào. Sau đó dần hòa nhập mới cảm thấy 7/5 là một tập thể vô cùng ổn, ổn tới

mức tuần nào cũng hạng 13 hoặc 14, chào cờ đều bị nhắc nhở.

2. Lúc thi violympic Toán trên mạng cấp Trường, lợi dụng thời gian thi, tôi đã cúp được tiết Toán và tiết Anh Văn.

3. Câu cửa miệng của tôi là " chán quá". My chắc là rất ấn tượng, vì ngày nào ngồi cạnh mỹ nữ ấy, tôi cũng đã lặp đi lặp lại n lần.

4. My rất thích màu hồng, bất kể là cái gì, bao gồm cả mũ, giày dép, cột tóc, quần áo, kể cả là đồ ăn vặt cũng phải có vị dâu hồng hoặc bia bao bên ngoài màu hồng. Vậy nên, mỗi lần tôi lựa quà cho My vô cùng khó khăn, tôi chả biết thứ nào màu hồng gọi là đẹp, đơn giản là vì, tôi ghét màu hồng... Thế mà bản thân tôi lại hay chơi thân với mấy đứa nghiện màu hồng.

5. Có một sự thật là, nhưng đứa bạn thân của tôi đều là thể loại Cự Giải, những đứa con trai từng ghép với tôi đều là Song Ngư.

6. Hè năm lớp 7 tôi đi Hà Nội và Sa Pa cùng họ hàng, trong đó có Nguyễn Minh Quân_ thằng chú họ của tôi. Trong suốt chuyến đi hầu như là leo núi, nhớ nhất là kỷ niệm leo lên đỉnh Fansipan và đỉnh núi Hàm Rồng. Ngoài ra, ba tôi còn chở riêng gia đình tôi đi Tuy Hòa, Đà Nẵng, Quy Nhơn, Huế và Quảng Trị. Năm nay là năm đầu tiên tôi được đi chơi nhiều như thế, đi đến mức ngu cả mặt.

7. Trong lúc đi chơi hè, tôi mua rất nhiều quà cho My, thứ gì cũng màu hồng hết.

8. Mặc dù tôi ghét màu hồng, thích màu xanh dương, đó là điều hiển nhiên cả nhà tôi đều biết, thế mà quà sinh nhật của tôi năm nay lại là... con thú bông Hello Kitty màu hồng.

9. Hè năm nay tôi thường nhắn tin với Quý và My, lúc nào nhắn tin với tụi nó cũng như nấu cháo, nhắn tin có khi cả ngày vẫn chưa ngừng.

10. Những ngày hè khi ở nhà không có gì làm, tôi thường lôi cả đồng văn mẫu hoặc tiểu thuyết ra ngồi đọc, hoặc nếu chán, tôi sẽ lấy sách học tốt ra để nghiền cứu trước cho lớp 8.

11. Mỗi sáng đi học, ngày nào cũng như vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, chỉ cần tôi gặp My, liền có thể nghe câu nói bất hủ của cô bạn: " Đói quá Thủy ơi! "

12. Giáo viên trong Trường Trung Học Cơ Sở Nguyễn Huệ mà tôi ngưỡng mộ nhất là cô Thủy _ mẹ của Thảo.

13. Trong năm lớp 7, hầu như tất cả các bài kiểm tra 15p và 1 tiết của các môn xã hội, tôi đều quay tài liệu, và thường là đạt điểm rất cao.

14. Tôi rất thích đọc tiểu thuyết, điểm Ngữ Văn lớp 6 của tôi rất cao nhưng không hiểu sao lớp 7 lại rớt trầm trọng, trung bình cả năm chỉ được có 7,6, năm sau nhất định sẽ cố gắng hơn.

15. Tôi ghét môn Toán (sau Vật Lý), đợt vừa rồi tôi thi Vật Lý liền bị thầy dạy kèm chửi té tát vì không chịu đi Toán. Thầy cũng thật hay quá đi mất...

16. Có một sự thật là, bài tập về nhà từ đầu năm đến cuối năm, dù một bài tôi cũng không làm, chỉ lên lớp mượn vở mấy đứa trong tổ rồi chép qua loa cho có, riêng môn Toán tôi còn chả thèm đụng đến một chữ.

17. Tôi khá ghét âm nhạc cho nên từ nhỏ đến lớn, các hội văn nghệ của trường và phường xã tôi đều không tham gia.

18. Nếu tính về độ ngưỡng mộ thì con gái trong lớp tôi ưa rất nhiều, nói chung chơi với ai cũng rất hợp, đặc biệt là Nguyễn Lê Thảo Vy, bởi vì hai đứa nhoi như nhau, chỉ có điều Vy là nhoi công khai, còn tôi chỉ nhoi ngầm.

19. Còn nếu nói về con trai trong lớp, hầu như tôi chả có cảm tình tốt với ai ngoài cậu bạn thân của tôi _ Đoàn Ngọc Quý. Ấn tượng lần đầu tiên tôi gặp Quý chả có gì đặc biệt ngoài " độ mặt lạnh " của cậu ta đối với mọi người. Trước mặt mọi người Quý tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, nhưng những gì tôi quan sát được thì cảm thấy cậu ta còn nhoi hơn cả tôi, rất thích nghịch ngợm, tính tình cũng có chút ham chơi. Khi thảo luận bài với nhau thì tôi có thể đảm bảo, độ ăn ý của tôi và cậu ta có thể lên tới 99,9%, đó là lý do có một lần My đưa ra một bài toán vô cùng dễ, sau đó thì cùng bị bọn tôi cho một đạp vào đầu. Nhưng có một điều trái ngược, tôi giỏi môn nào thì cậu ta học tạm môn đó (Ngữ Văn), còn cậu ta giỏi môn nào thì tôi yếu môn đó (Vật Lý).

20. Mỗi lần đi lao động, lúc nào tập thể 7/5 cũng về cuối cùng.

21. Điểm trung bình môn Địa Lý cả năm hên sao tôi vừa tròn 6,5, nếu không đã rớt thảm hại rồi.

22. Anh Văn tôi học không giỏi, cũng chả hiểu lý do vì sao trung bình lại cao nhất lớp.

23. Tôi ghét nhất là mấy đứa nói nhiều, đồng thời cũng chả ưa mấy đứa tiết kiệm lời nói, thế mà bản thân tôi sáng trưa chiều tối đều luyên thuyên như con vịt, đến ba mẹ tôi cũng phàn nàn.

24. Buổi liên hoan cuối năm của lớp tôi không tham gia vì còn mải mê ở nhà đọc tiểu thuyết.

25. Kỳ nghỉ Tết trong năm lớp 7 kéo dài hai tuần, gia đình tôi và gia đình của bạn ba tôi rủ nhau đi du lịch ở Nha Trang và Đà Lạt. Có hai kỷ niệm đáng nhớ nhất là, ở Nha Trang thì tôi được uống vô vàng nước biển, ở Đà Lạt thì tôi thức nguyên đêm vì lý do là trời quá lạnh.

26. Ở trong khối, nữ thần toàn diện nhất mà tôi tự chọn và lấy đó làm gương chính là: Hồ Ngọc Khuê.

27. Trong truyện tôi từng nói Quân đơn phương My, nhưng sau đó khi qua kỳ nghỉ hè, tôi không biết hai người đó đã có xích mích những gì. Quân bắt đầu ghét My, không chỉ ghét đơn giản mà là ghét đến cay đắng, hận đến tận xương tủy. Trong khoảng thời gian đó, My bị hack hơn 30 acc Facebook. Chuyện này tôi cũng chả biết lý do, cho đến khi mỗi lần My lập acc mới, kết bạn với tôi rồi than phiền thì Quân lại nhắn tin đến hỏi acc Facebook mới của My là gì... Ồ! Lý do có rồi đấy!

28. My có rất nhiều "anti-fan". Nhiều lúc có những người nghe tin tôi là bạn thân của My, còn khuyên tôi không nên chơi với My. Tôi cảm thấy, tính My rất tốt mà, hòa đồng có, hiền có, học giỏi có, xinh gái có. Cái gì chả đạt tiêu chuẩn là "học sinh ba tốt".

29. Trong năm học lớp 7 này, "học sinh gương mẫu" như tôi đã ngủ gật trong lớp hơn 5 tiết.

30. Nếu đã có ai đọc qua "Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn" và biết chính tôi viết, thì xin hãy giữ kín bí mật này, mãi mãi, nếu có ai hỏi tên tác giả, cứ tươi cười với họ mà nói rằng: "Tác giả ấy à, tớ cũng không rõ nữa, chỉ biết ẩn danh là Dương Thiên Trúc Linh thôi, tớ tin rằng bạn cũng sẽ không muốn biết tên thật của bạn ấy đâu."

...

Hi! Tạm Biệt!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôi học lớp cuối khối

- Hắc xì! - Tôi vò nhẹ chiếc mũi nhỏ của mình.

- Haha! Chàng nào nhắc đấy? - Diệu Linh ngồi học bên cạnh liếc mắt đưa tình nhìn tôi.

Ặc! Thật biết diễn!

- Nhắc mẹ gì mà nhắc! - Tôi vò đầu - aizz! Mai đi nhận lớp rồi, đáng lẽ ngày này phải quây bữa cuối hè cho long trời lở đất.... aizz.... giờ lại phải ngồi đây học kèm Vật Lý....chán quá...

- Than cái gì mà than - Diệu Linh bực mình - ăn rồi suốt ngày chán quá, ngày nào không than không chịu được à.

- Chắc vậy rồi! - tôi thờ dài.

- Thùy! - Cô Thọ đang giảng bài liền nghiêm trọng gọi tôi - chú ý vào.

- Dạ? Dạ. - Tôi cúi đầu lằm bằm - em có gì mà không chú ý chứ?

- Hắc xì! - Tôi lại vò nhẹ mũi.

Mẹ tôi đang nấu cơm liền quay sang nhìn tôi:

- Con bị gì thế?

- Dạ? Không có gì, chắc thằng nào con nào nhớ con quá nên nhắc thôi.

- Ăn nói bậy bạ. - mẹ tôi lại sờ nhẹ lên trán - sao nóng thế này?

- Thì thức vài bữa xem phim nên hơi mệt thôi, tí con ngủ là đỡ ấy mà.

- Con với chả cái, ăn suốt ngày phim rồi mạng. Con nhá, mẹ nói cho con biết, trong năm học đã ôm máy tính soạn bài thức đêm là đủ rồi, hè lại còn bật máy 24/24 ngồi dán mắt vào mấy cái thứ phim ảnh với tiểu thuyết ngớ ngẩn. Lúc cỡ bằng con là mẹ phải phụ bà ngoại con gánh nước đấy biết không?

- Thời con với thời mẹ thì so sánh cái gì? - Tôi rót cốc nước rồi vốc hết vào miệng, đương nhiên không quên thanh minh cho bản thân về hoạt động hằng ngày.

- Sao lại không so sánh? Con nói xem, lớn chừng này rồi mà nấu bữa tối cũng không biết, con thử hỏi sau này cưới chồng rồi chồng nấu cho con ăn à?

- Ồ hay! Người ta còn chưa đi học xong đấy nhé, chồng con gì chứ, vợ vẫn. Mà còn nữa, bữa tối là mẹ không cho con nấu chứ đâu phải là con nấu không được.

- Biết nấu à? - Mẹ tôi quay lại nhìn tôi chăm chăm, cười nĩa mai - thế bây giờ nấu đi, mẹ đi xem phim, cho con tự lo liệu tối nay.

- Vâng, sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. - Tôi cười gằn đáp trả rồi đi về phía bếp, nhìn một lượt đồ sống mẹ tôi đã rửa sạch - mấy cái thứ dễ này thằng nhỏ lên ba cũng biết làm, mẹ đùa con sao?

30 phút sau...

- Ba mẹ ra ăn đi, con dọn hết ra rồi đấy, con đi tắm cái đã. - Tôi hoàn thành bữa tối, trưng bày ra ngăn nắp trên bàn, sau đó thỏa mãn bước vào phòng tắm, tối nay khỏi cần phải ăn tối rồi, nãy giờ ăn vụng không cũng đã đủ, đỡ tốn cơm..

Sự việc sau đó, mọi người thưởng thức bữa tối ra sao, tôi hoàn toàn không quan tâm. Tắm rửa xong, tôi lập tức phóng vào phòng, đóng cửa cái "rầm" rồi nhẹ nhàng nằm xuống giường, ôm đồng tiểu thuyết yêu dấu đến 8h30. Đọc chán rồi, tôi ra phòng khách bật laptop lên xem phim, đồng thời cũng online Facebook nhắn tin với mấy đứa.

"Nhớ Thùy quá Thùy ơi! " Xuân My

-.! Không cần nhớ đến mức đó chứ?

"Hơ hơ! Chán quá! " Tôi

"Mai nhớ đi sớm lên chơi với My " Xuân My

"Choi gì trên đó??? " Tôi

"Thì lên sớm tâm sự, bạn bè lâu rồi không gặp mà. " Xuân My

-.! Chắc là lâu rồi, mới có hai tháng.

"OK!" Tôi

"My đi ngủ sớm đây! Bye. " Xuân My

"Pp! Không tiễn~ Chán quá! " Tôi

Sau đó, lại thêm một khung trò chuyện bật ra.

"Ăn cơm chưa? " Quý

"Nghĩ sao giờ này chưa " Tôi

"Ồ hh, mai lên trường mặc đồ gì? " Quý

"Không biết, mặc gì chả được " Tôi

"Thùy mặc gì? " Quý

"Mặc đồng phục cho chắc, mặc công gấp thầy Hình là từ trận luôn ak " Tôi

"Ừ vậy mặc đồng phục " Quý

- Thùy ơi! Ngủ đi, giờ này còn tiểu thuyết, mẹ đập bây giờ. - Tiếng mẹ tôi vọng ra từ trong phòng ngủ.

- Daaaaaaaaaaaaa! - Giọng tôi ngân dài gần như không có điểm dừng, sau đó mới tự thì thào - mới 9h30, ngủ gì sớm thế không biết.

"Thôi đi ngủ chớ mẹ la rồi, pp, Quý ngủ ngon! " Tôi

"Uk pp nn " Quý

Reng!- Chuông đồng hồ báo thức

Tôi giật mình dựng thẳng người dậy, lập tức đưa mắt đảo xung quanh, ánh nắng len lỏi từ các khe cửa sổ chiếu vào, tôi neho mắt rồi lấy tay che đi.

Sau khi làm VSCN, tôi nhanh chóng ra bếp lấy hộp sữa rồi chạy nhanh ra trước sân kêu ba chờ đến trường.

- Con không ăn sáng à? - Mẹ tôi thở dài hỏi.

- Không ạ! Con lên trường nhanh rồi sẽ về! Tạm biệt mẹ!

...

Đến trường, tôi chào ba một tiếng rồi lon ton vào sân trường nhộn nhịp, nhanh chóng đảo mắt vòng quanh liền tìm ra được bóng dáng khoác chiếc áo màu hồng quen thuộc. Tôi hớn hờ chạy đến:

- Hi! Sao không vào coi danh sách đi, học lớp nào?

- Haizz! Lớp 8/2, thảm họa rồi. - My thờ dài buồn rầu.

- Hả? - Tôi giật mình, trợn mắt kinh hãi - không phải đó chứ? Ăn ở sao bị người ta đẩy vào đó vậy?

Ai vào lớp 8/2 năm nay quả thực có thể coi là lọt vào đại khổ nạn. 8/2 được xem như là lớp chọn của khối, toàn nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, bao gồm có thể kể tên một số nhân vật nổi tiếng như sau: Trần Thành Quốc Đạt, Phan Đức Trung, Nguyễn Hồ Minh Thư, Lê Minh Phương Nhi, Trần Tấn Phát,... vân vân và mây mây...

Tôi đương nhiên cũng có chút lo sợ, liền chen vào đám đông kia để dò tên mình. Lớp 8/1, ờm, có Võ Trung Tín, Võ Trọng Tấn, Phạm Nguyễn Quốc Hữu và Phạm Thạch Anh, vẫn may không có tôi. Qua 8/2, không có. Lớp 8/3... ừ... Trần Trung Hiếu ở lớp này, Nguyễn Hoàng Phương Nhung, Đoàn Ngọc Quý, cũng nhiều đứa ở 7/5 cũ ghê nhỉ? Mà lại không có tôi. Qua 8/4, Nguyễn Lê Thảo Vy, Hồ Ngọc Khuê... vẫn không có tôi. Qua 8/5, Nguyễn Diệu Linh, Nguyễn Minh Quân, Trần Thị Thanh Thảo, Nguyễn Bá Gia Khánh.... hahahaha tên bốn mắt cũng ở lớp này... lớp này không có tôi. Thế là ở 8/6 rồi chứ gì? Sao lại ở cuối thế không biết. Quả nhiên, ngo qua 8/6 một lượt liền thấy ba chữ Phạm Thanh Thùy ở gần cuối. Ngoài ra 8/6 còn có... ờm... Trần Ngọc Minh Thư, Lê Thị Thu Phương, Nguyễn Thị Phương Linh, Nguyễn Khoa Hoàng Anh, Võ Hoàn Lạc,... cũng khá nhiều người quen, hầu như là 7/3 chuyển lên...

- Ê Thùy! - My đập nhẹ vai tôi, tâm trạng vẫn còn uể oải - lên lầu đi.

- OK! - tôi cười cười nhưng trong lòng chả vui gì.

Cùng My đi lên lớp rồi qua khu hàng lang bên 8/2 và 8/3, tôi đứng đó chơi với My và Yến. Một lúc sau có người gọi tên:

- Thùy! - cái giọng trầm trầm nghe quen.

Tôi ngẩn đầu lên, Quý cách tôi vài bậc thang, đứng bên cạnh là Hiếu.

- Hi! - Tôi đáp lấy lệ.

- Học lớp nào? - Quý hỏi.

- 8/6, cuối dãy hành lang bên kia. - tôi chỉ tay về phía bên phải.

- Ừ! Xa rồi. Quý học 8/3. - Quý thờ dài.

-... - Tôi nhún vai không đáp, tôi thừa biết cậu học 8/3, một đứa đầu ngõ, một đứa cuối ngõ, lần này không thể tụ hội quay tài liệu được rồi, ba đứa bạn thân, mỗi đứa đi một ngõ.

- Chắc My chết quá Thùy ơi! - My tiếp tục chiến dịch than. - học 8/2 sao cạnh tranh nổi?

- Xin mẹ My chuyển đi! - Tôi gãi đầu bất lực - xin chuyển qua 8/5 học cũng được kia, bên đó cô Hiệp chủ nhiệm, chắc là xin dễ thôi.

- Ừ chắc phải zậy quá! Học bên này áp lực lắm.

Sau đó thì, khi nhận lớp nhận cô nhận bạn bè xong, vì lớp 8/6 chỉ vài học sinh lên lớp điểm danh nên cô Oanh (dạy Anh Văn năm ngoái) chủ nhiệm lớp tôi đã thông báo rằng, buổi học đầu tiên sẽ sắp lại chỗ ngồi và phân ban cán sự lớp sau rồi cho giải tán. Sau đó tôi nhanh chóng qua 8/2 chờ My. Rồi khi cả trường đã về, ngoại trừ 8/3, nghe nói lớp đó được một cô chủ nhiệm từ trường mới chuyển vào, nghe đầu tên là Mỹ Nhân... -.-! Cái tên có chút biến thái thật! Bà cô đó lê thê dài dòng khỏi nói, đứa nào học 8/3 xem như là " phước đức lớn lao " mà chúa ban tặng...

My với tôi ngồi ở bậc thang, tôi im lặng ngồi nghe My tiếp tục than vãn...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Buổi Đầu Tiên

- Làm gì ngồi trong đó thế? Ra phụ mẹ chuẩn bị bữa trưa đi, sắp 12h rồi, con không sợ trễ học à? - Giọng mẹ tôi vọng ra từ bếp.

- Trễ gì đâu, còn sớm mà, con soạn môn Địa để chiều lên học. - Tôi thờ dài rồi hí hoáy chép - năm nay học buổi chiều, cảm giác đúng là vô cùng thoải mái, mỗi ngày khỏi cần phải dậy sớm rồi hốt ha hốt hải nhảy loạn tứ phía.

Buổi trưa hôm đó, đúng thực là tôi xem trễ. Khi tôi vừa bước vào sân trường, cũng là lúc chú bảo vệ kia không thương tâm ba gõ 3 tiếng: " Tùng! Tùng! Tùng! "

Tôi phóng như tên lửa lên thẳng lớp 8/6, giữa đường đi lên cầu thang còn xem vấp, tạ ơn trời đã phù hộ!

Vào lớp thì chả còn mấy chỗ là ổn, tôi ngồi bên cạnh Hà. Đến khi vào giờ 15 phút, cô Oanh sắp xếp lại chỗ. Tôi ngồi ở bàn thứ 3, tổ 1. Bạn cùng bàn của tôi là một cái tên lạ hoắc _Châu Phước Lâm. Nhắc tới cái tên này, vừa mới được cô cử qua chỗ tôi ngồi, cả đám học sinh xung quanh liền nhìn tôi bằng ánh mắt người ngoài hành tinh. Tôi cảm thấy, có gì lạ sao? Người với người cả mà. Cái tên Châu Phước Lâm này vừa mới chuyển qua chỗ tôi, không nói lời nào. Tốt thôi! Tôi cũng cần sự im lặng mà! Tốt nhất là cứ câm như hến cho đến cuối năm đi, vẹn cả đôi đường!

- Lớp mình khá nhiều học sinh giỏi, mấy em nghĩ thử ai làm cán bộ lớp sẽ tốt? - Cô Oanh lớn tiếng - đầu tiên, lớp trưởng?

- Đức đi cô. - Linh hô lớn

- Đức - Tôi mạnh dạn hô theo

- Đức á, Đức được á cô - Mấy đứa xung quanh bắt đầu hòa theo

- Im đi nhen! - Đức trừng mắt nhìn xung quanh

- Rồi, Bùi Hữu Đức. - Cô Oanh chốt

- Đừng cô - Đức từ chối

- Sao đây? Rồi có làm không? - Cô Oanh đưa mắt giận dữ liếc lại.

- Dạ làm - giọng Đức nhỏ dần.

- Tiếp tục, lớp phó học tập?

- Hoàng Anh đi cô - Linh với tôi đồng thanh

- Con Linh á cô - Hoàng Anh lờm lại.

Rồi tôi cũng chả biết là giọng đưa nào đột nhiên lạnh lạnh lên:

- Thù á cô.

Mẹ kiếp! Tao mà biết đưa nào hô thì tao đã xé xác ra cho điều hâu ăn rồi!

- Rồi, Thùy làm lớp phó. - cô Oanh cười.

- Dạ - tôi bĩu môi rồi lẩm bầm - em chống đối.

Theo sau đó, lớp phó nghệ thuật là Nguyễn Ngọc Khánh Huyền, lớp phó lao động là Võ Hoàn Lạc...

Tiết đầu tiên là tiết Anh Văn, tôi ngoan ngoãn ngồi im nguyên tiết. Mới đầu năm, diễn tí cũng chả sao!

Sang tiết thứ 2, tiết Ngữ Văn, giáo viên bộ môn là... cô Loan~~~~ Tôi than thở, thậm chí muốn đập đầu chết cha rồi. Lại là cô này, một năm gần bó, vốn dĩ còn đang định đăng ký thi học sinh giỏi, kết quả thấy cô bộ môn là muốn hờn luôn...

Sau tiết 3, ra chơi 15 phút, tôi chạy qua lớp 8/5 than thở với My. À hình như còn chưa đề cập đến vấn đề mới, My sau khi tận tình cố thuyết phục được mẹ thì đã được chuyển qua lớp 8/5 với chức vụ là lớp trưởng. My thì rất yên tâm "khoe" về môi trường mới của mình. Tôi bất lực gật đầu theo rồi lao đảo về lớp, nằm dài xuống bàn rồi lật tiểu thuyết ra đọc, đương nhiên 2 tiết còn lại bao gồm cả tiết Chào Cờ tôi đều chìm đắm trong tiểu thuyết. Sau đó, tôi cùng Diệu Linh đi học kèm cô Thọ, Linh lái xe chở tôi. Trên đường đi, hai chúng tôi kiếm chủ đề nói:

- Năm nay định đi môn gì? - Diệu Linh mở màn.

- Không biết, đang chán đây, định đi Ngữ Văn mà nhìn kẻ thù năm ngoái dạy là hết muốn đi rồi. - tôi than thở.

- Thế đi Vật Lý với tớ đi. - Linh cười nhìn tôi - năm ngoái bọn mình cũng có kiến thức rồi, năm nay đi bồi dưỡng tiếp.

- Chắc vậy, sợ thầy Phong nổi gió lên cuồng bọn mình xuống địa ngục thôi.

- Mấy đứa nhóm Toán đâu có đứa nào muốn đi đâu, bọn mình liều một phen, cùng lắm thì nghe chửi.

- OK! Quyết thể đi.

Tối về, tôi onl Facebook lôi kéo My đi bồi dưỡng Vật Lý, My nhất quyết không đi, nói học hành trên trường còn chưa lo xong thì bồi dưỡng làm gì cho tốn thời gian. Tôi đổi sang Quý, cậu ta nói Vật Lý lớp 8 toàn mấy thứ trên trời dưới đất, bồi dưỡng sợ không nổi nên đã đăng ký đi Hóa. Tôi thấy cũng phải, Hóa Học lớp 8 hầu như là kiến thức cơ bản, sao không thử liều một phen, mặc dù tôi không giỏi Hóa...

Buổi học hôm sau, tôi liền đi tìm Diệu Linh đề cập về chuyện này, bạn học Diệu Linh nghe tôi thuyết trình xong về bộ môn Hóa Học dễ giựt giải, rồi lại bay sang chuyện thẳng bạn thân tôi cũng đi môn Hóa, có gì thảo luận cho dễ, Diệu Linh liền tiếp tay nói:

- Hay quá hơ? Mới hôm qua còn lập kế hoạch đi Vật Lý, bữa nay đã đổi sang Hóa Học, rốt cuộc là bạn muốn đi môn gì, cố định giùm tở cái đi. Mà thẳng Quý là thẳng nào?

- Thì là cái đứa năm ngoái có lần chuyển vô học bồi dưỡng với tụi mình khoảng 1 tháng rồi xin nghỉ đó.

- Không nhớ, ra về chỉ mặt nó cho tở.

- Rồi rồi, giới thiệu là được chứ gì? Làm gì mà phải chỉ mặt như đi đòi nợ vậy? - Tôi cảm rằm rồi bỗng gất lên - mà khoan, có gì đó sai sai? Rõ ràng là bọn mình bàn về bồi dưỡng Hóa mà, chuyện mặt mũi thẳng bạn thân tở ra sao, bạn quan tâm làm cái gì?

- Ờ hơ, vậy thì đi Hóa đi. - Diệu Linh suy nghĩ một lúc rồi tiện miệng nói, sau đó vào lớp.

Vào tiết học, tôi ngồi bàn 3, nhìn đi nhìn lại cái bảng trước mắt, chữ thầy cô chép trên đó tôi đều không thấy, tiêu rồi, càng ngày càng mờ. Mấy đứa cùng tở nói tôi bị cận, nếu không xin chuyển chỗ hoặc là cắt kính, aizz! Thì không còn phương pháp nào khác. Tôi đương nhiên là suy nghĩ rất lâu, nếu chuyển lên ngồi bàn đầu, có khi sẽ có lợi, dễ chép bài hơn, nhưng cũng có hại... ngồi bàn đầu thì làm sao mà quay tài liệu được. Đắn đo một hồi, mấy đứa xung quanh thuyết phục tôi hãy đổi chỗ, có gì giờ kiểm tra tụi nó sẽ hỗ trợ tôi sau, tôi mới đồng ý xin cô chuyển lên bàn đầu. Bàn đầu thì bàn đầu, tôi cũng chỉ thấy được vài chữ, kha khá lên một chút. Thôi tiêu rồi, bây giờ mà kêu mẹ tôi cắt kính, chắc chắn mẹ sẽ dạy dỗ cho tôi một trận nên hồn, không được không được...

Ra về, tôi đi cùng Diệu Linh, đúng như lời nói, chỉ mặt thẳng bạn họ Đoàn kia. Diệu Linh nheo mắt:

- Nhìn quen quen, hình như gặp ở đâu rồi?

- Thì gặp ở bồi dưỡng đó.

- Không phải - Diệu Linh phản bác - con chú Thanh, đồng hương của tở.

- Kệ đi, đồng hương hay đồng gia gì thì tở cũng không quan tâm. Bây giờ tở hỏi bạn một chuyện, nếu mắt tở nhìn bảng không thấy là vì lý do gì?

- Cận chứ sao? - Diệu Linh nhìn tôi - chứ chẳng lẽ chột nên không thấy?

- Aizz nghiêm túc coi. - Tôi đập nhẹ đầu Linh - nếu đúng là cận thiệt, mau nghĩ cách để tở thuyết phục mẹ cắt kính...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tôi tham gia bồi dưỡng Hóa

Tôi tham khảo qua vài cách để thuyết phục mẹ cắt kính của bạn học Nguyễn Diệu Linh thân mến, rốt cuộc cũng phải kết luận một điều, chả có cách nào ổn hết. Tối hôm đó, tôi quyết định liều mạng một lần. Sau khi ăn tối, tôi giúp mẹ dọn rửa chén bát để lấy lòng trước, sau đó mới dấn vào chủ đề:

- Mẹ ơ~~~~

- Sao nữa? - mẹ tôi nhủ mầy - lại nhầm được cuốn tiểu thuyết nào nữa à? Không phải sách vở trước giờ con đều bỏ tiền mà lo liệu hay sao? Nay tự nhiên lại tìm đến mẹ rồi. Con gái à, dựa dẫm là không tốt đâu, ha? Thay vì đọc tiểu thuyết trên mạng hằng ngày, con tham gia thi trên mạng rồi lấy tiền thưởng mà mua đi. Còn nữa,...

- Không có - tôi ngắt lời mẹ - aizz! Mấy cuốn tiểu thuyết đó hại mắt chết đi được,...

- Con cũng biết hại mắt à? - mẹ tôi quay phắt sang nhìn tôi - mẹ nói cho con biết, con thể nào cũng cận trong đó rồi..

- Ai biết được, hay mẹ đi khám thử cho con đi! - tôi nhìn mẹ tôi nham hiểm - không cần cắt kính, uống thuốc cũng được.

- Uống cái gì mà uống? Không có ăn uống gì hết. Cuối tuần này cắt kính luôn, cho con biết thế nào là khổ sở khi mang kính? Con phải biết là kính rất có hại cho mắt... blabla....

Nói tóm lại, bữa đó tôi được nghe một bài thuyết giáo về thể văn nghị luận. Đầu tiên chỉ ra nguyên nhân dẫn đến cận, kính cận có lợi như thế nào, đồng thời cũng có hại tương đương như thế đó, biện pháp để phòng chống cận nặng hơn... nói chung là một bài nghị luận max hay, vô cùng xúc tích và rõ ràng. Cho mẹ tôi một tràng pháo tay nào!!!

Cuối tuần đó, quả thật là mẹ kiên quyết lôi tôi ra tiệm cắt kính ở Gia Lai. Mặc dù đã đạt được mục đích, nhưng mà... tôi vẫn cảm thấy có gì đó thiệt thòi, con người đang yên ổn bình thường tự nhiên bây giờ lại mọc thêm hai mắt, thật chẳng ra sao...

Hôm nay lên lớp~~~! Khi tôi vừa bước vào lớp, đám bạn soi mói kia còn đang ngồi chia nhóm nói chuyện, kết quả là vài giây sau đó, tổ tôi bỗng nhiên im phăng phắc, sau đó nổi âm lên, bu vây quanh tôi như cái trung tâm mua sắm:

- Yo! Lớp phó, phải lớp phó không vậy?

- Hahahahah! Sau này cho chờ đọc tiểu thuyết trong tối nhé!

- Aizz! Mới mấy ngày trước còn bình thường, khai thử xem nào, rốt cuộc là ai đã bắt nạt lớp phó 8/6 đây, bị hành hạ cho mọc thêm hai mắt, tên giang hồ nào lợi hại thế không biết.

- Bốn mắt thường bị gọi lên dò bài lắm đấy nhá.

...

Tôi im lặng nghe tụi nó lần lượt hét vào mặt tôi. Đợi khi tụi nó gần thỏa mãn rồi, tôi mới đứng dậy xua xua tay:

- Đi đi! Đi xa ra! Cái đám ruồi này! Bốn mắt thì có vấn đề gì à? Đi về chỗ ngồi mau - tôi đuổi hoài mà tụi nó vẫn mặt dày ở lại trêu chọc, ho, để chị mày lấy độc trị độc đấy à - à đúng rồi! Xin lỗi mấy đứa nha, hôm qua cô dạy Địa có nói nhắc lớp học thuộc bài tiết trước để tiết này kiểm tra hết lớp, mau về học đi, may là chị mày nhắc cho đấy.

- Xi! - một đứa hất mặt - lớp phó học tập thế à?

- Còn không mau biến về? - Tôi trừng mắt - hừ! 1 điểm, đừng để bà mày trù nhé!

Hihi! Vào lớp, đương nhiên là cô Dung dạy Địa chỉ kiểm tra vài ba người, sau đó học bài mới. Đám học sinh trong lớp trừng mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, tôi nhún vai bất lực, là mấy cậu khêu tôi trước mà, tôi tiện tay với được cái sào nên khêu lại thôi, làm người đừng nhỏ mọn thế, có qua có lại.

...

Như đã thỏa thuận, tôi với Diệu Linh cùng đi bồi dưỡng môn Hóa. Hôm đầu tiên đi có vô vàn học sinh ngồi chật cả lớp. Lúc đầu Quý còn nhìn tôi bằng ánh mắt người ngoài hành tinh. Sau đó tôi mới phát hiện, không phải một mình Quý, cả đám học sinh ở lớp 8/6 tham gia lớp bồi dưỡng này đều nhìn tôi bằng ánh mắt người ngoài hành tinh, sau đó mang theo ý cảnh giác.

-! Tôi vốn trong sáng hiền lành thế này, nở lòng nào lại... ặc! Không có không có, phải là... ờm... nói chung là cũng tạm được, không đến nỗi cận bã như mọi người nghĩ đó chứ? Mà cũng thật lạ, hình như Hóa là phong trào của năm nay thì phải, nguyên cả đàn học sinh giỏi Toán kia lại còn ngồi cùng nhóm với tôi. Tiêu rồi! Chọn sai một bước hủy hoại cả đường đời! Áp lực như thế này thì sao mà học nổi. Chưa kể còn phải tiếp diễn như thế này đến cuối năm, tôi thật sự là rất muốn, rất muốn... lụm bao trùm đầu đập đũa nào nổi hứng " quảng cáo " cái phong trào này, chẳng khác nào dựng cờ khởi nghĩa đi cứu nước. Nếu thực sự có khởi nghĩa, tôi thả chọn phe bên địch còn hơn, đàn áp quá mức!

Aizz! Độc thoại nội tâm thì thế nhưng cũng không thay đổi tình hình hiện tại là bao. Tôi chỉ đành im lặng ngồi nghe giảng đến khi buổi học kết thúc, mặc cho một đàn hỏa khí đang bốc trên đầu, rất có cảm giác tôi giống như... một cái tàu hỏa -.-

Ra về, mấy đứa bạn cùng lớp kéo tôi lại tra hỏi:

- Hóa trên lớp rõ ràng là mày lơ ngơ không hiểu bài, sao lại đi bồi dưỡng? - người đầu tiên

- Áp lực lắm đấy cung, ngoan, nghỉ đi rồi qua đàn Ngừ Văn mớ mộng của em mà tiếp tục ước mơ - người thứ 2

- Nhất định là bị lôi kéo, đúng không? - người thứ 3

Tôi thật hết lời để nói, một đứa reo lên:

- Nghe nói tuần sau thầy Hinh qua bồi dưỡng đấy, tuần này cô Diễm dạy thay thôi.

Cả đám xung quanh bỗng câm như hến, mặt đứa nào cũng tái hết, bao gồm có cả tôi. Thế là mấy đứa lại rủ nhau kéo cờ khởi nghĩa xuống đầu hàng, tức là không đi bồi dưỡng nữa...

Tuần học sau đó, rốt cuộc thi, thầy Hình không có dạy, chỉ là cô Diễm hù để xem đứa nào còn dám đi chơi. Sĩ số lớp bỗng nhiên tụt hẳn đi, từ một lớp học đông đúc gần 30 con người, nay giảm xuống chỉ còn 11 đứa, thật quá phong phú!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tập thể 8/6 (1): Khởi nguồn chiến tranh

Khoảng vài ba tuần sau khi chính thức học, lớp tôi lại rộ lên chuyện lớp trưởng Bùi Hữu Đức không quản lý được lớp mà còn thường xuyên nói chuyện trong giờ học, các giáo viên bộ môn còn nhắc nhở nhiều. Chuyện này tới tai giáo viên chủ nhiệm, lập tức "đùng" một cái, lớp tôi lại phải bầu lớp trưởng mới. Chuyện này tôi cũng có thảo luận với vài đứa, tụi nó nói sẽ bầu năm đứa trong phạm vi như sau: Hoàng Anh, Linh, Khánh Huyền, Thanh Nhi và tôi. Hiển nhiên là vừa nghe được chuyện đó, tôi quát lên ầm ỹ:

- Tụi bây ngon bầu tao làm lớp trưởng coi, chém hết luôn bây giờ. Chị mầy làm lớp phó học tập đã cực khổ lắm rồi nhá. À còn nữa, tao mà làm lớp trưởng rồi đứa nào bao che giấu số đầu bài để giáo viên chủ nhiệm khỏi thấy tên tụi bây, nói xem

Tôi đang cao hứng liền bị một đứa nhảy vào hòng:

- Chớ bây giờ bầu ai?

- Ủ thì... - tôi thờ phào nhẹ nhõm treo xuống cái bàn mà tôi vừa đứng lên - để mấy đứa thống nhất rồi chọn thôi, nói trước, đứa nào mà bầu tao thì coi chừng á, đừng trách tao sửa lại đúng cái danh sách lớp trong sổ đầu bài.

Giờ sinh hoạt lớp cuối tuần đó, chúng tôi đã thống nhất một điều, bầu chọn Nguyễn Thị Phương Linh làm lớp trưởng và kiêm luôn chức tổ trưởng tổ 4. Nguyên nhân truyền tai này sang tai khác về việc chọn Linh là vì: Mọi người trong lớp không ai thích Linh, còn lý do thì... rất nhiều lý do tai tiếng, nói chung gộp lại đều là không được lòng mọi người...

Sau vụ này, lớp tôi lại nổ ra một phong trào đàn áp vô cùng quyết liệt, chính là... chia bè tách phái trong lớp 8/6. Đầu tiên phải kể đến cô Hà, giáo viên dạy bộ môn Sinh Học của lớp tôi. Vì tập thể 8/6 quá ồn, mà các ban cán sự lớp đều ngồi ở bàn đầu, nên cô Hà đã ý kiến với chúng tôi, kêu giáo viên chủ nhiệm đổi ban cán sự lớp xuống bàn cuối ngồi cho dễ quản lý. Cô Oanh hầu như đều đổi mọi người xuống hàng cuối, riêng tôi không đổi, vì lý do là bị cận. Tôi thật sự cũng rất muốn xuống bàn cuối ngồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, xuống dưới đó cùng lắm là để nói chuyện, nhưng nếu trường hợp các bài kiểm tra của tôi đạt điểm cao, mọi người trong lớp sẽ nghi ngờ rằng tôi quay cop, thế là tôi lại "trung thành" với bàn đầu...

Vài tuần sau đó, chúng tôi làm bài kiểm tra 15 phút Anh Văn. Bài kiểm tra hôm ấy, coi như là ác mộng đối với tôi. Bởi vì lý thuyết để áp dụng trong bài kiểm tra ấy tôi chưa được nghe ở buổi học kèm, hơn nữa tiết trước cô chủ nhiệm có giảng qua và kêu chúng tôi nắm kỹ, nhưng lúc cô giảng thì tôi lại phải đi photo đề kiểm tra giúp cô, thế là lý thuyết tôi chẳng biết bao gồm những gì. Dựa trên những cấu trúc tôi đã học qua, một vài câu các diễn viên thường nói trong phim nước ngoài,... Nói chung là tôi nghĩ gì viết đó. Kết quả là hai ngày sau, chúng tôi nhận được vài kiểm tra vào đúng giờ sinh hoạt lớp, điểm lần này vô cùng thấp. Tôi chỉ được có 7 điểm. Mấy đứa bạn xung quanh liền bàn tán và đem ra so sánh tôi với Phương Linh. Bởi vì điểm kiểm tra những lần trước về môn Anh Văn tôi đều rất cao, gần như là nhất lớp, mà lần này tôi được 7 điểm cũng coi là cao rồi, mọi người xem đó là điểm chuẩn. Còn Phương Linh, mọi người đương nhiên không ngớt ý kiến về bài kiểm tra được 10 điểm tròn trịa của bạn ấy. Những đứa xung quanh Linh khai rằng, Linh đã quay tài liệu. Tôi chán nản cầm bài kiểm tra của mình xem đi xem lại:

- Đường nào thi cũng có điểm rồi, lần sau cố gắng hơn là được.

Thư tức giận nhìn tôi:

- Thùi! Mày nghĩ sau vậy? Mày được có 7 điểm, đó là điểm cao của lớp, tụi tao đồng ý. Nhưng mà mày nghĩ con Linh lúc trước còn ngồi ở bàn đầu thì "1 2 3 4 đi đều", còn vừa chuyển xuống bàn cuối thì 9 với cả 10, mày không thấy tức à?

- Đúng! - Lạc ngồi kế bên xen vào - thử kêu cô cho làm bài kiểm tra lại, chắc gì điểm nó bằng nửa điểm mày.

Lời của tụi nó cơ bản là chẳng lọt vào tai tôi được mấy chữ, tôi chỉ ậm ừ rồi lại nhìn bài kiểm tra của bản thân, thật chả ra sao!

- Đưa bài kiểm tra của mày đây. - Lạc đột nhiên nghiêm túc nhìn tôi

- Chì? - Tôi nhưn mày khó hiểu

- Mày có tức điểm 7 đó không?

- Thì... - tôi gãi đầu - có hơi hơi...

- Thế giữ lại làm gì nữa, cứ đưa đây đi. - Lạc xòe tay ra

- Ủ - giọng tôi ảo não, đưa bài kiểm tra cho Lạc

Ngay tức khắc, bài kiểm tra đó lập tức được chính tay Lạc xé ra làm 5,6 mảnh, sau đó trực tiếp được vứt thẳng vào sọt rác.

- Điểm số không quan trọng, có kiến thức là được rồi. - Lạc thờ phào nhẹ nhõm

Tôi nhìn chằm chằm đồng giấy vụn trong sọt rác, sau đó quay phắt qua Lạc:

- Đưa bài kiểm tra của mày đây, tao cũng muốn thử.

- OK!

Tôi đón lấy bài kiểm tra từ tay Lạc. Lạc được 4 điểm, bài kiểm tra đã nhàu bị nhét vào tận cùng của bàn học, giờ lại nằm trên tay tôi.

- Điểm số chó chết! - tôi gần như gào lên, xé ra làm nhiều mảnh rồi vứt thẳng vào sọt rác - thoải mái rồi, về thôi.

...

Tối đó onl Facebook, một trần tus chửi xéo lớp trưởng 8/6 được gây dựng vào lúc 6 giờ 12. Khởi nguồn là cô bạn đầy nghĩa khí cung Sur Từ _ Trần Ngọc Minh Thư. Sau đó là bạn cùng bàn của Thư _ Võ Hoàn Lạc. Tiếp nối đó nữa là một vài tus của mấy đứa trong lớp tôi, bao gồm những người không ưa Linh. Tôi lướt Facebook mà chóng cả mặt. WTF??? Không đến nỗi kinh dị thế này chứ? Chỉ là một bài kiểm tra thôi mà, mọi người đâu cần phải...

Ngay lúc này đây, tôi còn đang định nói tốt cho Linh, ai mà ngờ lại thấy một tus mới của Linh, ý nói là xưa giờ chúng tôi chưa thấy Linh được điểm 10 hay sao, chuyện này có gì là lạ. Sau đó, tôi còn thấy một dòng bình luận của Linh trong tus của Thư, nói rằng: Người ta được nhiều điểm cao thì không nói, mình mới được có một điểm 10 thì lại ý kiến... Mà "người ta" ở đây, không ai khác, chính là tôi. Tôi thật muốn chửi cho con lớp trưởng này nhớ đời. Điểm của tôi mà còn dám nghi ngờ sao, được cái danh lớp trưởng thì có quyền lấn tới à. Thế là Thư đang trả lời bình luận đó, tiếp tục nói xéo vào. Đương nhiên là có tên tôi trong đó. Tôi không do dự mà trực tiếp xen thẳng vào, xem như là chửi tay đôi với Linh. Chúng tôi cãi qua cãi lại. Sau đó Linh lại đăng tus, tiếp tục có vài đứa tag tên tôi vào. Một lần nữa khẳng định, các bạn trong tập thể 8/6 đã được xem "chuyện hay"...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tập thể 8/6 (2): Bắt đầu cô lập

Chiều hôm sau, tôi vẫn tiếp tục "chửi tay đôi" với Linh. Bây giờ coi như tôi coi thường Linh rồi, bình luận đối đáp tôi vừa sất bén lại vừa mang ý ngậy thơ. Thật muốn báỉ phục. Sau đó thì, cái tus chửi xéo đầu tiên được hình thành trên Facebook của tôi, nội dung như sau, vô cùng tóm gọn và dễ hiểu: 10đ... ok xem như tui tao thua mày. Không ngờ tus vừa đăng xong, nguyên một đoàn binh kéo đến tiếp tục tham gia chửi xéo Linh, sau đó còn có đứa tag thẳng tên Linh vào. Thế là tôi với Linh lại một lần nữa nổ súng tập kích đối phương. Giữa chừng, có một đoạn cãi lộn xem như là rất lớn, Thư tham gia vào phe tôi, tiếp tục đấu khẩu với Linh, sau đó khoảng 10 phút, acc Facebook của Thư liên bị rìp, những bình luận giải thích ý tốt của Thư cho tôi hiển nhiên đều bị xóa hết, đương nhiên, nòng súng chỉ chia thẳng vào một người đã gây nên đợt rìp lần này, không ai khác là Nguyễn Thị Phương Linh. Cuối cùng Linh còn lôi kéo cả bọn học sinh giỏi bên 8/2 đứng về phe mình, thật chả ra sao. Được thôi! Thích thì chiều, để xem cậu nịnh nọt họ được bao lâu. Sau đó vài phút, người thứ 3 chính thức nhập cuộc, bạn thân của Linh _ Nguyễn Khoa Hoàng Anh. Hai đầu một, rất tốt, đường nào thì kỹ năng bấm bàn phím của tôi cũng không tệ, xem như là khổ công luyện thành từ việc viết truyện trên mạng...

Tôi thừa biết Linh làm thế là có ý gì, đương nhiên, tôi nay chúng tôi học kèm chung môn Ngữ Văn ở cô Tuyền. Tôi được xem như là học trò cưng của cô. Chuyện này tôi cũng chả rõ lý do, lúc đầu tôi vừa vào học không quen biết ai nên chả bao giờ nói chuyện, một mực im lặng chăm chú nghe cô giảng bài. Kiến thức Ngữ Văn của tôi hoàn toàn không tệ. Cô gọi tôi là "bé hạt tiêu". Sau đó thì, mấy đứa bạn cùng nhóm thấy thế lại đặt cho tôi là con cưng của cô. Bây giờ thì lớn chuyện rồi. Tôi cũng chả quan tâm, đối mặt thì đối mặt, tôi cũng chả phải thế loại chỉ biết núp sau lưng cô...

...

Vừa lên nhà cô Tuyền, tôi đã thấy có vài đứa học sinh giỏi ở đó bàn tán chuyện của tôi với Linh. Còn Linh thì đang ngồi bên cạnh cô Tuyền, ríu ra ríu rít, xem chừng rất "thân thiện". Đến lúc cô biểu vào học, bởi vì thường ngày tôi ngồi giữa Linh với Hoàng Anh nên hôm nay, tui nó thì thăm gì đó với nhau thì tôi không quan tâm. Chỉ biết vài giây sau đó, tui nó xin cô đổi chỗ. Mấy đứa học sinh giỏi phía sau dồn mắt hết vào bàn đầu chúng tôi, chuẩn bị xem chiến tranh. Cô Tuyền dường như vẫn chưa biết chuyện gì, liền khó hiểu nhìn Linh với Hoàng Anh:

- Đổi cái gì mà đổi? Nhiều chuyện, ngồi đó đi.

- Chật lăm cô. - Linh với Hoàng Anh cười cười nhìn nhau.

- Bữa giờ ngồi có sao đâu.

Tôi cũng chả phải thể loại mặt dày...

- Cô ơi em đôi xuống bàn hai ngồi nhen cô - tôi cười hiền nhìn cô Tuyền.

Cô chả bao giờ mà từ chối ý kiến của tôi, lần này cũng không ngoại lệ, lập tức gật đầu. Tôi lấy cặp đi xuống bàn sau ngồi, trên miệng giương nụ cười tự đắc nhìn hai đứa con gái trước mặt. Đứng thấy tôi đi xuống liền cười cười:

- Đi xuống đây cho dễ nói chuyện à?

- Không có - tôi lớn giọng - dễ ám sát hơn - theo sau đó là một nụ cười gần đầy ẩn ý, có phần khinh miệt - ngồi với lũ khó ưa cũng sợ sẽ lây bệnh khó ưa của tụi nó.

Tối đó tôi về nhà làm bài tập ở trường, sau đó bật máy tính xem tin tức, chán quá lại qua onl Facebook. Cái tus của Linh hiện đầu bảng, nội dung là... ờ... cái gì mà" sau vài phút tâm sự, cô cũng hiểu ý em, đúng thiệt cô giáo ngữ văn có khác. Người từng được cô xem là con cưng giờ như vậy đó cô ạ....". Vài ý sau tôi còn chả thèm đọc, buồn cười, vâng, "con cưng" đấy. Đúng là vừa ăn cắp vừa là làng, Nguyên một tus dài như thế phần nào cũng cho tôi biết được rốt cuộc sau khi tôi về Linh đã nói những gì với cô. Tôi không quan tâm, qua nhấn tin nhắn với Linh, biểu sau tiết 3 gặp nhau bên khu dạy bồi dưỡng, nói chuyện cho rõ ràng, Linh đồng ý. Thật có cảm giác... tôi sắp đi đánh nhau....

Ngày hôm sau tôi lên lớp học, mấy đứa kéo tôi lại nói chuyện:

- Cái bữa mà mày đi học cô Tuyền á, nghe nói sau khi mày về con Linh ở lại kể hết chuyện cho cô, nói mày gato nãy nọ. Ờ... còn cái bình luận mà con Thư xen vào rồi bị rip acc á, mấy lời ác ý mà con Linh bình luận để trả lời mày đều xóa đi hết rồi. Hình như là con Linh xóa rồi đưa cho cô Tuyền đọc, cô Tuyền đọc xong, con Linh liền xóa bình luận đi...

- Tốt quá còn gì! - tôi về chỗ ngồi, đặt cặp xuống rồi cười mĩa mai - để coi hôm nay nó lên lớp còn dám ngóc đầu lên không. Dám nói xia tao câu nào trong giờ học thì đừng nói tới chuyện đổ máu.

- Một hồi nó lên chắc chắn không còn ai nói chuyện với nó nữa đâu.

- 8/6 bây giờ coi như cô lập nó chính thức.

Đang bàn tán thì Linh bước vào, đám bạn gần chỗ tôi còn có ý nói lớn hơn. Tôi im lặng quan sát mọi hành động của Linh: đặt cặp xuống, ngồi xuống, úp mặt, hết.

- Đúng thiệt là không biết ngại. - một đứa lên tiếng

- Acc Facebook của tao bị rip chắc chắn cũng do nó - Thư lờm Linh muốn chế lừa - ba cái thể loại khó ưa, nó mà có xin lỗi thì mày cũng đừng bao giờ làm hòa với nó nha Thủy.

- Nó tự phát động chiến tranh mà - tôi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, ánh mắt thoáng mơ hồ - tao hẹn nó sau tiết 3 gặp nhau nói chuyện rồi.

- Để đó một hồi ra chơi tao qua tiếp tay vài câu cho nó khỏi có mặt đi học - Lạc xen vào - mà con Hoàng Anh kia chắc nghỉ rồi, hôm qua còn gan to hợp lực với bạn thân nó mà.

- Sợ - Thư cười cười rồi về chỗ ngồi.

Tiết đầu tiên là tiết Lịch Sử. Lớp nói chuyện quá nhiều. Cô dạy Lịch Sử đề nghị bắt từng bạn nói chuyện lên góc lớp đứng, ai đứng tới cuối tiết mà không bắt được bạn tiếp theo thì bị ghi tên vào sổ đầu bài. Cứ dần dà, chúng tôi thay phiên nhau lên gần hết, lớp vẫn cứ nói chuyện, sau đó có một đứa bắt được Linh đang nhắm gì đó, lớp tôi lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Linh, mặc cho Linh kêu không có, lớp tôi vẫn một mực "đoàn kết" là có, mặc dù chả có vài đứa thấy Linh nói chuyện. Linh bắt lực đi lên góc lớp. Kỳ lạ thay, Linh vừa lên, cả lớp im phăng phắc không một tiếng hó hé. Tôi gãi đầu khó hiểu, định mở miệng liền bị Thư đập vai nói nhỏ:

- Im lặng, sắp thành công rồi.

Tùng! - Tiếng đánh trống vang ngay sau đó, lớp chúng tôi liền rộ lên ồn ào:

- Sổ đầu bài!Sổ đầu bài!Sổ đầu bài!Sổ đầu bài!Sổ đầu bài!Sổ đầu bài!...

Cô Lịch Sử ái ngại nhìn chúng tôi, sau đó nhìn Linh:

- Em về chỗ đi, đây là lần đầu nên cô tha.

- Không công bằng - cả lớp lại ồ lên mĩa mai.

Linh về chỗ ngồi úp mặt thật lâu. Lạc đi về bàn gần đó, mĩa vài câu rồi về chỗ, đám con gái cười mãn nguyện. Sang tiết 2, Linh xin xuống phòng y tế nói rằng mình bị sốt. Như thế chẳng khác nào tạo cơ hội cho chúng tôi buồn chuyện. Lạc nhìn tôi cười cười rồi giả giọng đáng thương:

- Thùy ghé thiết, mới thể đã làm cho Linh xuống phòng y tế rồi.

Tôi quay phắt lại nhìn cậu ta đầy tức giận:

- Biết điều thì im nha, ai dám ăn hiếp con hiệu trưởng chứ - Tôi đập cây bút bi lên đầu Lạc - đồ đầu phong, não cũng nhỏ như đầu phong, mau học bài đi.

Đến sau tiết 3, Linh lên lớp lấy cặp xin cô bộ môn về nhà vì lý do sốt nặng, cần đi bệnh viện. Cả lớp nhìn bóng Linh khuất hẳn sau cánh cửa mới bàn tán xôn xao. Thư cười gằn:

- Thò đế, chưa đánh đã chạy.

- Haizz! Trách sao bạn Thùy ghé gớm, chưa đánh mà người ta đã sợ đến phát sốt - Lạc nhún vai - tao nói mày nghe nè Thùy, tối nay kêu 500 anh em lên đập chết mịa nó luôn.

- Aizz! Người đầu lầy thế, ý đông hiếp yếu - tôi cũng tham gia góp vui - cái tập thể 8/6 này dư sức rồi, thuê 500 đứa tốn tiền lắm, với lại, đốt nhà luôn cho lẹ, đánh nhau mắc công phải vận động.

- Hahahaha! Đúng á, tối mày mang xăng đi, tụi tao chuẩn bị củi cho. - Lạc vỗ vai tôi

- Đùa tí thôi - tôi thờ dài - nếu muốn nó chết thì hành hạ cho tinh thần nó từ từ xuống dốc, dầu xăng làm gì.

- Mày nói thử sao nó sốt, chẳng lẽ học hành chăm chỉ? Nhất định là giả vờ yếu đuối - Thư thắc mắc

Tôi vừa bước về chỗ, điều chỉnh âm lượng giọng không to không nhỏ, vô cùng bình thản cất tiếng:

- Sốt có thể là sự thật, nhưng tao nghĩ không phải vì học. Chắc tối hôm qua nó cật lực thức khuya tính kế đối đầu đấy thôi, hoặc là - tôi quay lại, nhấn mạnh câu cuối - có thể là do bạn rep bình luận với đăng tus nên quên ăn quên ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tập thể 8/6 (3): Kết thúc chiến tranh lạnh

Sáng hôm nay lớp chúng tôi có tiết Thể Dục. Tôi đến sớm hơn mọi khi, ngồi một mình bên góc ghế đá xem sơ qua sổ đầu bài. Haizz! Lại hai tiết Khá rồi, tiếp tục nhiệm vụ cất giữ sổ đầu bài một cách cẩn thận, không để giáo viên chủ nhiệm "chộp" được.

- Thùy! - Hà từ đâu chui ra đứng sát rạt bên cạnh người tôi

- Mẹ ơi! - Tôi hét lên rồi trừng mắt nhìn Hà - đùa tao à? Suốt ngày như ma thế hả?

- Hờ Hờ... - Hà gãi đầu rồi ngồi cạnh tôi - hôm qua tiết Địa mày chép xong bài chưa?

- Ờ... - bộ não tôi bắt đầu hoạt động, tìm kiếm quá khứ nào, à đúng rồi - tao nghe nói mấy đứa bên 8/3 bị cô Dung dò gần hết lớp mà không có đứa nào chép bài hết nên cho điểm trừ á.

- Tao hỏi mày chép chưa?

- Chưa chép nhưng mà có mượn vở Nam Phương rồi - tôi ngửa mặt than - chiều nay dò bài nữa chứ.

- Ừ, bây giờ không biết làm sao đây? - Hà thờ dài - chiều mày lên sớm chép lên bảng cho mấy đứa đi, hầu như cả lớp chưa chép á.

- Aizz! Để tính sau...

Đến chừng vào lớp, à một tiếng nào, Nguyễn Khoa Hoàng Anh, nữ phụ kia rồi, nữ chính chắc lại sốt nên không đi học. Tôi nhìn Hoàng Anh một lát rồi đi về phía Thư ngồi nhập hội. Thư hỏi tôi:

- Địa hôm qua chép chưa Thùy?

Lại câu này...

- Ờm... chưa chép mà có mượn vở rồi.

- Cả lớp mình chả đứa nào chép hết kia - Yên ngồi bên cạnh lên tiếng - chiều mày lên sớm chép cho mấy đứa đi.
- Đúng á đúng á - cả lũ xung quanh ủa theo
- Ờ? Hay nè? - Tôi nhảy dựng lên - cái gì mà tao chép? Bài tao còn chưa học đây, tụi bây ngon thì nói con lớp trưởng chép đi, liên quan gì tới tao?
- Chắc gì nó đi học.
- Mày nghĩ mấy đứa thèm nói nó à?
- Mày làm lớp phó học tập thì phải mấy vụ này chứ.

...blabla....

- Biết rồi biết rồi~~~~ - Giọng tôi ảo não

Đến lúc vào lớp tôi phải thay con lớp trưởng vắng mặt kia tập hợp và điều khiển lớp hết hai tiết. Con lớp trưởng đó cũng thật quá đáng, giấy xin phép cũng méo thèm viết, nếu không phải tôi sợ trừ điểm tập thể lớp thì tôi đã báo với giáo viên Thể Dục là vắng không phép rồi, lớp trưởng chả ra thẻ thông gì. Giữa tiết lúc tôi đang nói chuyện với mấy đứa thì Hoàng Anh qua tìm tôi, lúc đầu còn nở nụ cười cho hòa hợp, sau đó kéo tôi ra khỏi đám đông, đứng một góc cười cười nói nói như trước kia chưa hề xảy ra chuyện gì:

- Thùy! Mày chép bài Địa chưa?
- Chưa chép - tôi lười nhác trả lời, mắt hướng xa về phía sân trường, thể hiện rõ tâm trạng vừa mơ hồ vừa chán nản - có gì à?
- Chiều mày lên chép cho mấy đứa nha, với lại tao cũng muốn chép nữa, do tại hôm qua nghỉ học, sợ cô dò bài lắm.
- ... - Tôi suy nghĩ khá lâu rồi mới ậm ừ - Ừ!
- Con Linh sốt nên không đi học được - Hoàng Anh bối rối gãi đầu

Được! Tôi biết là mấy người bị sốt mà!

- Những chuyện không liên quan thì đừng nói - Tôi nói rồi bước vài ba bước, sau đó ngập ngừng dừng lại - còn gì nữa sao?
- Ừ thì... - Hoàng Anh bước tới cạnh tôi - mày phải biết là tụi đó con Linh đăng, tao vì bạn thân con Linh nên bình nó thôi chứ tao cũng chả biết đúng sai đâu nha...

- Cảm ơn vì lời biện hộ - nụ cười giả tạo nở trên khóe môi tôi - bạn thân mày không muốn nghe chuyện này đâu. Mà còn nữa, chả cần biết mày đang giờ trò hai lung hay là đúng thật nhận ra đúng những gì hay ho,... mà thôi, không có gì đâu, vào lớp rồi, về chỗ đi để tao tập hợp cho lớp khởi động.

Buổi chiều, lúc tôi lên thì chả có bóng ma nào trong lớp hết. Tôi lặng lẽ chép bài Địa lên bảng, sau đó về chỗ ngồi đọc tiểu thuyết đến hết tiết 3. Hôm nay Linh cũng không đi học. Tôi tiện tay viết giùm Linh giấy phép, giả chữ ký của mẹ Linh rồi đặt lên bàn giáo viên. Tôi chỉ có thể giúp cậu tới đó thôi....

Đến tiết cuối là tiết Công Nghệ, tôi không nghe giảng, ngồi nói chuyện với mấy đứa xung quanh. À mà còn chưa nói với mọi người, bạn cùng bàn hiện tại của tôi là Nguyễn Kim Chung _ Thanh niên nguy hiểm của lớp -.- theo cảm nhận của tôi. Bàn tôi với bàn dưới ngồi nói chuyện với nhau:

- Cái chuyện con Linh bây giờ chả sợ gì rồi, đứa nào cũng đứng phe tụi mình hết. Con Hoàng Anh thử nói xấu gì nữa là coi chừng. - Thư mở đầu
- Ừm - Tôi gật đầu, tay xoa nhẹ cây bút bi đang đặt trên bàn - quan trọng là cô Tuyền thôi.
- Mày lo gì? - Lạc nhún mày - cô Tuyền khỏi lo, để tụi tao giải thích cho, nếu không được thì mày lên nói vài câu, thử coi cô tin ai?
- Đúng á - Chung gật đầu đồng tình - con Linh hơn ai đâu mà
- Nản - Tôi úp mặt xuống bàn than thở - chán quá.
- Ngày nào mày cũng chán zậy? - Lạc trừng mắt nhìn tôi
- Chán Thùy luôn - Thư dờ khóc dờ cười
- Mày thử than chán quá nữa coi - Chung giương mắt nhìn tôi thách thức

Tôi nhếch môi đắc ý, viết lên sách Chung một dòng chữ nhỏ, rất ngay ngắn: Chán quá - _-

Chung hươ tay lên định cốc đầu tôi, tôi liền cãi lại

- Ấy ấy... - Tôi che đầu phòng thủ - tao viết chứ tao có than đâu.

...

Đến buổi học kèm, tôi lên sớm ngồi im lặng đọc tiểu thuyết. Cô Tuyền nhìn thấy tôi, im lặng một hồi rồi cũng không nói gì. Tôi thờ dài mở chủ đề:

- Chắc con Linh đưa cô đọc cmt rồi?

- Sao em biết?

- Nó công khai tus trên Facebook lat máy em luôn mà - tôi nhoeo miệng cười - mà chắc cô cũng nghe mấy đứa nhóm kia nói rồi.

- Chớ sao? Chuyện gì mà bạn bè cãi lộn? - Cô Tuyền sốt sắng nhìn tôi, mong mỗi lời giải thích

- Em vốn chưa hề coi nó là bạn - Tôi tiếp tục đọc tiểu thuyết, đương nhiên vẫn không quên cái miệng cần phải luyện thuyên để giải đáp thắc mắc của cô - đầu tiên là bài kiểm tra điểm 10 của nó, xong rồi mấy đứa nói nó, nó nói xéo lại em. Em cơ bản là chưa đụng chạm gì tới con ông cháu cha nhà nó luôn. Kết quả là nó mới bình luận một cái là em nổi tiếng như thiệt luôn.... blabla....

Cô Tuyền gật đầu đồng tình với tôi, mặc dù tôi biết rõ, trong mắt cô vẫn còn có chút ý không tin tưởng tôi cho lắm. Cô thờ dài:

- Thôi! Bây giờ mấy cái mạng xã hội đó toàn dùng toàn làm gì đâu không? Em lo học hành đi, chuyện đó đừng quan tâm nữa, cô gặp nó thì cô khuyên nó rồi nói chuyện với nó.

- Khôi khuyên cũng được - tôi lí nhí - đừng làm phiền giấc ngủ với bữa ăn của em là được rồi.

Quả nhiên vài ngày sau, khi Linh đi học, Linh lại đến nói chuyện với tôi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi cũng ngoan ngoãn nói chuyện theo, tốt thôi! Muốn thế nào tôi chiều thế đó. Đám bạn xung quanh nhìn quan hệ giữa chúng tôi đột nhiên thay đổi như chong chóng mà có cảm giác kinh hồn. Thử gọi tôi lại hỏi:

- Rốt cuộc là lại có chuyện gì rồi?

- Thì cũng chả biết - tôi cười nhạt - Thì vô tội, tự nhiên dùng một cái, con Linh chạy qua mượn vở sách rồi nói chuyện như thiệt, thế thì... - Tôi nhún vai rồi khoanh tay ngồi xuống ghế - thuận theo ý trời thôi, đời là bể khổ mà...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Một ngày xui xẻo

Cuộc đời của tôi trong năm học giống như là một vòng tuần hoàn, cứ lặp đi lặp lại không ngưng. Tôi lên lớp, nghe giảng, giờ tay phát biểu bài, chăm làm bài tập về nhà để đưa mấy đứa chép, bài ra vài trò xấu để chọc giáo viên lẫn học sinh,... Nói chung là vô số chuyện hay. À, còn phải nói, tôi đi học bồi dưỡng Hóa được hơn một tháng thì mới biết được một tin động trời, con bạn thân của tôi đi bồi dưỡng Lịch Sử. Biết được chuyện này, tôi tức tốc chạy thẳng qua lớp My, nghiêm túc vô vai cô bạn:

- Sao lại đi bồi dưỡng Sử rồi hả? Khai mau. Nghĩ sao tớ năn nỉ đi chung bồi dưỡng cho vui thì bạn không đi? Bây giờ lại bỏ rơi tớ lẻ loi một mình, vui lắm hả? Hay là bên đó có hot boy nào mê hoặc?

- Haizz! Cô M'Loanh bắt My đi mà - My bắt lặc nhìn tôi - còn nữa, My nghe Thùy nói là Thùy đi Vật Lý, bởi vì Lý với Sử học cùng buổi nên My đi Sử luôn, ai dè đâu Thùy chuyển sang Hóa...

- Aizz! Bực chết đi mà - Tôi vò đầu - nghĩ sao đây? Hôm bữa tớ đã nói lại là tớ đi Hóa rồi mà...

Cùng lúc đó, thằng Vân Anh bên 8/5 chạy ra nhìn tôi cười cười:

- Mày không biết hạ? Con My đi cho thuận tiện hẹn hò với thằng Khánh á.

- Im đi nha, My với nó là bạn bè nha, mấy bạn cứ ghép tằm bậy - My quay phắt lại xả cho Vân Anh một tràn.

- Khánh là thằng nào? - Tôi nghiêng đầu nhìn My đầy thắc mắc.

- Vào đây - My kéo tôi vào lớp 8/5 rồi chỉ về phía trong góc.

- Chỉ cái gì mà chỉ, về lấy kính đã, không thấy gì hết - tôi nhanh chóng lấy kính ở bên lớp mình rồi lại lẩn tẩn chạy qua phía 8/5.

Đeo vào nào! OH!!! Kính cận? Nhìn quen quen...

- À!Nguyễn Bá Gia Khánh! - Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên - biết nó rồi, năm ngoái có đụng một lần, mà sao?

- Thì sao đâu, Thùy hỏi ai thì My chỉ cho thôi - My nhún vai.

- Đợi tí - Tôi nhìn xung quanh, thấy Diệu Linh đang đứng gần đó liền chạy lại túm lấy vai Diệu Linh - Hey! Con My bị ghép với ai trong lớp 8/5 đây?

- Ồm... Lúc trước là thằng Quân, bây giờ là thằng Khánh. - Linh trả lời rồi quay đi tiếp tục nói chuyện với mấy đứa xung quanh

Tôi đi về phía My:

- Aizz! Bỏ mới à?

- Bỏ cái gì? - My trừng mắt nhìn tôi - là bạn tốt nhen chưa. Khánh với My trong sáng thế này mà lại...

- Khoan - tôi ngắt lời, vừa sức nhớ đến một chuyện - thằng Khánh hình như kết đôi với con Hà lớp 4 mà, không xong rồi, My là kẻ thứ ba, không thể nào.

- Hà nào đây? - My nheo mắt.

- Đào Nguyễn Khải Hà - Tôi mím môi - nói chung là, hình như gần đây hai tụi nó xích mích tình cảm vợ chồng gì đó rồi con Hà nói tởm nhẩn tin hỏi thằng Khánh vài chuyện.... aizz! Mà méo liên quan thì nói làm gì nhè? Tóm lại, là My bỏ bạn theo trai, về lớp đây, đau lòng quá...

Đến khi vào tiết Lịch Sử, Hà chuyển đến chỗ bên cạnh tôi ngồi. Đây cũng chả phải chuyện gì ngạc nhiên, hầu như tiết nào Hà cũng ngồi cùng tôi (trừ tiết cô chủ nhiệm). Tôi ngồi xoay bút một lát, để ý cô dạy Sử không quên chặt lớp, tôi liền quay sang Hà:

- Mà với thằng Khánh sao rồi?

- Aizzz! Tao nói mày nghe. Tao hủy kết bạn với nó rồi. Mày sau này đừng có chơi với nó nhen chưa, coi chừng nhiễm bệnh thần kinh của nó á.

- Hà? - tôi ngờ ngạc - chẳng lẽ nó đi học mà không mang thuốc uống à? Còn nữa, bệnh thần kinh đâu có lây qua con đường tình bạn.

- Nói chung là né xa nó ra, nó hại não lắm.

- Dạ rồi! Ai dám đụng chồng chị Hà?

- Ai chồng tôi? - Hà vỗ vai tôi, mùi sát khí lan tỏa xung quanh

- Hơ hơ hơ! Không có gì đâu - tôi cười trừ, tôi nói gì sai sao???

- Mày để ý nó quá hơ? - Hà nhìn tôi.

- Mặc cười - tôi quay phắt lại nhìn nó - chắc tao để ý giùm mày á, ngày nào ngồi cạnh tao mày hết nhắm Khánh khùng lại nhắm Khánh điên, hôm nay lại chuẩn đoán nó bị tâm thần rồi hại não. Haizzz! Tao thấy tội thay nó. Mà thôi đừng nhắc nó nữa, mắc công bên 8/5 nó hắc xì miết rồi cô biểu nó xuống phòng y tế á.

- Kệ nó. - Hà bĩu môi.

Hahahaha! Trong lòng tôi vẫn còn đang cười thầm, Khánh đúng là ăn ở xấu quá mức nên mới bị Hà suốt ngày nhắc tới. Cậu ta ở nhà chắc cũng ăn không ngon ngủ không yên mất. Chỉ kể sơ qua về ấn tượng của tôi với Khánh thế thôi. Nhưng mà, ông trời đương nhiên... không có mắt, cho chúng tôi xém chửi nhau năm lớp 7 còn chưa xong, lớp 8 lại còn suốt ngày hề đụng mặt lại chọc ngoáy nhau như thù dai từ vạn kiếp trước. Sau này có đứa còn nói hai chúng tôi như thế là do duyên phận trời sắp đặt. Tôi thật muốn cười gằn, duyên phận cái con khỉ, oan gia ngõ hẹp thì có!!! Cụ thể nguyên nhân dẫn đường cho chúng tôi quen biết là như sau...

Khối 8 chúng tôi bấy giờ có bày ra một biệt danh mới, chính là, gọi tên phụ huynh của mọi người. Tôi im lặng tỏ vẻ không quan tâm thế mà cũng bị bọn trong lớp kéo vào cái " quy mô" phổ biến đó. Nếu tụi nó có đụng mặt tôi thì sẽ hét lên:

- Đòi ơi! Thuận ơi!

Tôi bặm môi cố gắng nhẫn nhịn, cứ tưởng nếu bản thân im lặng thì những người xung quanh không còn hứng thú sẽ không chọc nữa. Nào ngờ lớp tôi mặt dày quá mức, thế nên... tôi cũng phải mặt dày lại mà gọi tên ba mẹ tụi nó. Đương nhiên, đâu có đứa gốc nào mà lại tự khai tên ba mẹ mình ra chứ? Tôi cũng không ngoại lệ. Mà tên ba mẹ tôi lại do thằng chú họ không đội trời chung bên lớp 8/5 khai ra _ Nguyễn Minh Quân. Thế là chỉ cần tôi với Quân đụng mặt thì không cần nhắc, Quân cũng sẽ khởi đầu trước:

-Đòi ơi!

Tôi cũng cười cười đáp trả:

- Lắm nói nhiều quá!

Cho đến một buổi lúc lớp 8/5 đi thực hành Tin vào tiết đầu, tôi đang vứt rác thì Quân lại vừa cầm sách vừa reo lên:

- Đòi ơi!~~~~~

Cả lớp 8/6 cũng liền ồ lên theo. Tôi bực mình chạy ra:

- Chó Lắm kia! Nhớ mẹ hả?

Quân với tôi đứng ngay hành lang bắt đầu xi xô nhau coi ai gọi tên phụ huynh nhiều hơn:

- Đòi!

- Lắm!

- Đòi!

- Lắm!

- Đòi!

- Lắm!

...

Đúng lúc này đây, một đứa đi qua tôi cũng gọi theo:

- Đòi!

Tôi tức điên người, liền hét về phía Quân:

- Đứa nào vừa sủa đấy?

- Thằng Khánh á - Quân cười điên lên

- Thủy đực! - Tôi hét vọng lại

Aizzz! Cứ ngỡ là hết vài câu cũng chả sao, coi như kết thúc chuyện rồi. Nào ngờ tới giờ ra chơi, tôi vừa qua 8/5 chơi với My lại bị hai tụi nó tập kích, liên phanh xả một tràn tên mẹ tôi làm ồn hết cả lớp 8/5. Quân sau vài lần bị tôi lấy sách vờ ném lung tung xung quanh lớp thì dừng lại không chọc nữa. Còn tên bốn mắt kia vẫn cứ hớn hờ như thường. Tôi tức giận chạy về lớp hỏi Hà:

- Ba mẹ thằng Khánh tên gì?

- Chi đây? - Hà ngơ ngác

- Nói! - Tôi gần như gào lên

- Hoàng với Thủy, nếu mà chọc nó thì cứ gọi Tàn Thủy Hoàng là được.

- OK! - tôi vừa bước ra khỏi lớp thì Khánh lại từ bên 8/5 thò đầu ra cười khẩy nhìn tôi - Đòi không thuận lợi.

- Tàn Thủy Hoàng! - tôi quát lên

- Đòi không thuận lợi.

- Tàn Thủy Hoàng!

- Đòi không thuận lợi.

- Tàn Thủy Hoàng!

- Đòi không thuận lợi.

- Tàn Thủy Hoàng!

.....

"Trận giao hữu" của chúng tôi cứ thế diễn ra cho đến kết thúc giờ ra chơi. Tôi hất mặt vào lớp tỏ vẻ không quan tâm. Đợi đó! Chị mày còn trả thù sau!

Cũng đúng lúc này đây, một chuyện hot nữa bàn luận về tôi lại vang lên do miệng thằng Phúc bà tám. Nó cứ nhiên kể với mấy đứa con trai nhiều chuyện trong lớp. Mọi người chắc ai cũng biết, nạn nhân của mọi vụ do học sinh bày trò ra luôn là người biết cuối cùng. Tôi cũng thế. Tôi vừa bước vào đã thấy cái bảng trong lớp chào đón tôi vô cùng nồng nhiệt và không thể nồng nhiệt hơn, dòng chữ được viết in hoa vô cùng tỉ mỉ vừa liếc qua là có thể đọc được: Đoàn Ngọc Quý 8/3 kết đôi với Phạm Thanh Thùy 8/6 ^_^ Chúc mừng....

Đầu tôi gần như bốc hỏa, hôm nay là ngày gì mà ai cũng chọc điên tôi thế. Ngay sau đó, tôi hít thật sâu rồi hét lớn tới mức dưới lầu có mấy đứa đang uống nước vẫn còn thấy điên tại:

- THẲNG CHÓ NÀO VIẾT? LÊN XÓA HẾT CHO TAO!!! ĐỪNG ĐỂ TAO KÉO CÔ CHỦ NHIỆM LÊNNNNNNNNNNNNN!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Loại thi Casio

Thế là cuộc sống của tôi nguyên năm lớp 8 cơ bản đều dính chặt với ba tiếng: Đoàn Ngọc Quý. Đi đâu cũng sẽ được hò reo một cách nhiệt tình hết cỡ. Tôi vừa than thầm trong lòng lại vừa "chém giết" mấy thứ mờ nhạt đó. Đến nỗi mỗi buổi chiều Quý qua lớp tôi chơi với mấy đứa con trai, hai đứa cũng bị chọc ngoáy cho tức điên. Dần dần số lần Quý qua lớp tôi cũng giảm đi, hơn nữa, tôi cũng chả dám qua lớp 8/3 để chơi với mấy đứa bạn cũ nữa, qua đó toàn bị chặn ở cửa không cho về -,-...

Quy luật đơn giản của học sinh bây giờ là, càng chối thì càng bị gán ghép, còn nếu không chối, tui nó... sẽ càng ghép hơn. Đơn giản thế. Bởi vì các buổi học bồi dưỡng Hóa đều phải đụng mặt nên tôi cũng nhát dần, chả dám nói chuyện với Quý. Càng thêm đó nữa là, bởi vì lịch bồi dưỡng là vào thứ 6, mà lớp 8/3 và 8/6 đều học thể dục chung ngày nên chúng tôi đành phải chuyển qua lớp 8/1 học chung với nhau. Điều này càng làm tôi thêm áp lực hơn. Mỗi lần thấy bóng cậu ta tôi liền bỏ chạy một mạch đến khi có chỗ khuất, còn nếu cậu ta hỏi tôi gì đó thì... trí não tôi giống như ngưng hoạt động, càng nghĩ càng rối, dẫn đến lúc nào cũng trả lời lắp bắp. Tôi ghét bản thân phải thế này, nhưng mà, biết sao bây giờ, đó là phản xạ không điều kiện đấy!!! Tức chết đi mà, thế này thì còn đâu thể diện nữa! Từng là bạn thân mà bây giờ mỗi lần gặp nhau thì tôi lại giữ khoảng cách...

Thôi thì không nhắc đến chuyện này nữa.

...

Dạo này tôi onl Facebook thì luôn phải nhắn tin với một đứa mà tôi từng coi là kẻ thù lúc năm lớp 7: Nguyễn Thuận Phát. Cái tên này chắc ai ai cũng khá quen thuộc, chính là cái tên si trum lùn vô đối năm ngoái tôi đã gây chuyện mấy lần. Lần này, Phát nhắn tin cho tôi là muốn nhờ một chuyện: Kêu My bỏ chặn tin nhắn. Tôi nghe cậu ta kể đầu đuôi, sau đó nhờ tôi "mua chuộc" My giùm. Tôi thờ dài ngoằn ngoằn, trong miệng không quên nhảm thầm một câu: "Chặn là đáng". Nhưng mà, bạn bè thì cũng phải giúp đỡ nhau tí tí. Ngày hôm sau tôi qua lớp 8/5 ngồi nhây My hết giờ ra chơi. My mới ậm ờ đồng ý. Thế mà không hiểu sao ngày tiếp theo sau đó, tôi lại nghe Phát than thở là My lại chặn Phát. Tôi lại một lần nữa, chạy qua 8/5 hỏi lý do rồi năn nỉ My. Đáp lại đó, My thờ dài, chân thành nhìn vào mắt tôi với vẻ khuyên bảo:

- Thùy đừng có nói nữa, nghĩ sao đấy? Nó nhắn tin mà nhây như gì á, biểu My mở chặn à? Không mở nữa đâu, mợ đi. Ăn rồi spam miết.

- Ờ hhh - Tôi bắt lực về lớp.

Tối đó tôi nói Phát, Phát ậm ờ kêu dậy thôi. Tôi xem như dẹp bỏ chuyện đó. Sáng hôm sau yên tâm đi học Thể Dục. Đến trưa tôi về nhà mở laptop vừa làm bài tập vừa onl Facebook, tâm trạng rất chi là vui vẻ. Nhưng mà, có một tin nhắn kỳ quái:

"Mày có bỏ chưa? Nếu chưa có, làm bỏ tao nha! "

Cái thể loại tin nhắn này vẫn còn chưa có gì gọi là kinh thiên động địa, điều kinh dị hơn nữa chính là tên người gửi chắc chắn cần phải cân nhắc kỹ càng: Nguyễn Thuận Phát.... Không đùa đâu. Một dòng suy nghĩ ngay tức khắc lóe lên trong đầu tôi: tên này bị hack nick rồi. Nhưng mà không đúng, tên nào hack nick không ai sao lại đụng chị mày? Đúng thật là to gan...

Suy nghĩ một lúc, tôi rep lại:

"Đứa nào đấy?"

"Tao Phát nèk" - tin nhắn rep lại ngay tức khắc.

"Mày bỏ con My... à nhầm, mày thích con My mà liên quan gì tới tao? Đừng đùa nữa, chiều tao cho mày một trận bây giờ. "

"Tao nói thiệt á. Mà... mày bỏ thằng Quý à?"

- -,! Không đùa đâu, tao thật sự rất muốn đập cho mày nhập viện - Nội tâm tôi đang gào thét.

" Nó bạn thân tao."

" Thế sao mấy đứa kia ghép mày với nó."

" Bạn thân khác giới ghép là đương nhiên" - trả lời qua loa vậy thôi, đương nhiên là... tôi cũng chả biết lý do.

" Há? Ờ vậy... làm bỏ tao nha"

" Về nhà ngủ đi cho tỉnh nhen, off đây" - Tôi nhún lại rồi tắt máy tính.

Cơ bản là bây giờ tôi chả quan tâm tới việc gì ngoài đợt thi casio sắp tới chúng tôi phải thi loại. Thầy dạy Toán lập ra một kế hoạch, những ai học casio đều phải tham gia: Học nguyên tuần từ 5h sáng đến 6h30 sáng. Chuyện này mẹ tôi có cản nhắc nhưng vẫn chấp thuận để tôi đi học. Mọi người cứ nghĩ đi, mỗi sáng đều phải dậy lúc 4h30 để chuẩn bị, sau đó đi học kèm, sau đó còn qua trường bồi dưỡng hơn 10h30 trưa mới được về ăn cơm, chiều lại lên trường học tiếp. Khoảng thời gian đó quả nhiên là ác mộng đối với cuộc sống của tôi. Mà việc học tập kiểu " đặc biệt " như thế kéo dài hơn hai tháng liền khiến sức khỏe của tôi giảm sút trầm trọng. Về chiều cao thì không nói, còn về cân nặng thì từ 38 kg mà mấy đứa trong lớp thường trầm trồ khuyên bảo nên ăn nhiều, nay giảm xuống chỉ còn 36 kg. Khoảng thời gian đó vì tôi nào cũng đi học kèm đến 8h30 mới về được tới nhà nên hầu như cả ngày tôi đều không có thời gian nghỉ, về nhà xong lại còn phải làm bài tập rồi học thuộc bài cho đến 11h 12h mới có thể đi ngủ. Khoảng vài ba tuần sau đó, tôi bị sốt nặng, đi đứng cũng không vững, thường xuyên ngủ gật trong lớp, mặt mày tái hết cả lên như ai oán. Mẹ tôi thấy không ổn nên biểu tôi nghỉ ở nhà vài ngày nhưng tôi vẫn kiên quyết lên lớp, thế là tình trạng ngày càng nặng hơn. Đến khi trước khi thi loại đề lọc đội tuyển ở trường vài ba ngày, tôi giống như bị té liệt thần kinh, mặt cứ nghếch ra như sắp chết, ăn cơm cũng không nổi, dạ dày toàn chứa thuốc. Sau hôm đó, mẹ bắt buộc tôi phải nghỉ ở nhà, còn lớn tiếng giáo huấn:

- Không có sức khỏe rồi còn thi thố gì nữa? Đi mà soi gương thử con có phải người không? Cơm thì nuốt không trôi, suốt ngày uống thuốc rồi dựng đầu từ 4h sáng dậy tới 12h tối mới chịu tắt đèn. Ở nhà không có đi đâu hết. Học trên trường là đủ rồi, thi cái gì mà thi. Thi mấy cái cuộc thi đó có cái bằng khen rồi đào mộ tự chôn mình à? Nghỉ hết cho mẹ.

Tôi im lặng không cãi, thật sự là tôi cũng rất muốn nghỉ, nhưng mà đến nước này rồi, tôi đã kiên trì như vậy, chỉ cần tiếp tục là được, dù không có kết quả nhưng vẫn có thể áp dụng vào các bài sau này. Đương nhiên mẹ tôi là người quả quyết, nói là làm, vậy nên, trong một tuần đó ngoài học ở trường ra thì học kèm lẫn bồi dưỡng tôi đều phải ở nhà nằm nghỉ và không được đụng tới sách vở hay bất kỳ cuốn tiểu thuyết nào. Đó cũng là lý do vào buổi thi loại, tôi lơ lơ không biết chữ nào ngoài mấy cái công thức đơn giản chỉ thể áp dụng vào những bài chưa được 7 điểm. Trước khi thi, tôi vẫn còn bị sốt, mẹ tôi mua vài cây kẹo rồi nhét vào cặp tôi, ân cần nhắc nhở:

- Không cần phải cố gắng, thi rớt cũng được, mẹ ủng hộ. Nếu miệng có đắng thì nhớ ngâm kẹo.

Kết quả sau đó, tôi hoàn thành đúng ý nguyện của mẹ tôi, trượt trong kỳ thi loại lần này. Tôi cũng chả buồn, chỉ hi vọng sau này nếu có cố gắng làm việc gì đó thì phải cân trọng về bản thân trước rồi hẵng tính. Sau đợt thi này là các đợt thi trên mạng liên tiếp đến. Các kỳ thi trên mạng tôi đều tham gia, bao gồm 3 môn: Toán, Vật Lý và Anh Văn. Toán tôi được 260đ giật giải nhì, Anh Văn được 1370 điểm giật giải khuyến khích, riêng môn Vật Lý không có giải...

Lớp 8 này là do tôi yếu môn Hóa nên quyết định duy trì đi bồi dưỡng Hóa, bỏ mặc môn Vật Lý, thành ra điểm Hóa trên trường thì toàn 9 với 10, còn qua Vật Lý thì toàn 6 với 7, cũng may nhờ cô Dung ưu tiên làm bài tập trên bảng để lấy điểm nên cũng vớt lên được một ít, chứ nếu không đã trượt đóc không phanh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tôi ghét Sinh Học_ Chuyện của Thảo

Sau các kỳ thi trên mạng cấp trường cũng là lúc chúng tôi phải cắt lực ôn bài để chuẩn bị cho đợt kiểm tra một tiết sắp tới. Năm nay tôi quyết định thực hiện một cái cách hoàn toàn mới, vì nắm giữ chức lớp phó học tập trong tay được thầy cô tin tưởng, hơn nữa còn ngồi bàn đầu làm kinh cận giả danh tri thức nên lần này, tôi sẽ không quay tài liệu bất kỳ môn học nào. Cách học của tôi rất đơn giản, đối với các môn tự nhiên tôi sẽ mua vài cuốn bài tập nâng cao về làm hằng ngày, sau đó nhờ mấy đứa bạn xung quanh kiểm bài khó rồi đưa cho tôi giải; còn về môn xã hội thì tôi chép hết lý thuyết đã học và một số câu hỏi nâng cao tham khảo thêm trên mạng vào các tờ giấy A4. Đứa nào cũng nói tôi rảnh, bản thân tôi thấy thế này rất ổn, dễ thuộc hơn là học trong vở còn phải lật đi lật lại...

Khi kiểm tra tôi làm bài khá ổn, chỉ riêng môn Sinh là có vấn đề tí tí. Nhưng mà, lúc kết quả phát ra lại hoàn toàn không như ý muốn. Lịch Sử tôi 10đ, không có gì bàn cãi; Địa Lí 8.5đ, cũng tạm; Vật Lý 9.3đ, xem như thấp; Toán 9.8đ;... Riêng có hai môn làm tôi tức nhất là Ngữ Văn và Sinh Học...

Tiết Ngữ Văn là tiết đầu tiên trong ngày, cô trả bài về phần kiểm tra Tiếng Việt, kết quả phát ra tôi chỉ được có 6.5đ, thật quá tệ hại. Tôi bực mình xem đi xem lại bài của mình rồi chợt là sai chỗ nào mà bị trừ tới mức không có điểm, toàn mấy lỗi như lạc đề, quá chi tiết,... Nói chung là rất nhiều, cô Ngữ

Văn giao đề bài kiểm tra 15p rồi qua lớp khác dự giờ, mặt tôi phải gọi là đơ và không thể đơ hơn. Tôi ngồi khóc đến khi gần hết tiết, hết đưa này đến đưa kia lên hỏi tôi cách làm rồi biểu tôi làm bài, ngưng khóc đi, tôi mới dừng lại. Lúc này tôi mới phát hiện ra, bài kiểm tra ướt nhẹp mắt tiêu rồi -,- cô mà thu lại là chết chắc...

Tôi tức giận vứt vào học bàn rồi lấy giấy kiểm tra ra chép đề trên bảng, 5p còn lại, "chém" hết câu trả lời từ đầu đến đuôi. Cô Ngữ Văn chấm bài ngay tiết sau đó rồi trả bài, tôi được 8đ, chỉ biết trợn mắt kinh ngạc O.o

Đến tiết cuối là tiết Sinh Học, trả bài ra, tôi chỉ được có 6.3đ...aaaaaaaaaaaaa!!!! Hôm nay ngày gì mà xui thế???? Tôi như bốc hỏa, nhồi nhét đồng giấy kiểm tra vào sọt rác rồi yên phận gặm mặt nguyên tiết. Từ cấp 2 đến giờ, môn Sinh luôn là môn mà tôi muốn chà đạp nhất, vốn là tôi chưa đắc tội gì, lúc nào cũng học hành chăm chỉ, thế mà quái nào điểm trung bình Sinh Học lại đứng nhất từ dưới lên...

Sau đợt này, tôi quyết định làm thêm một cuộc cải cách nữa, chính là, quyết tâm học tốt môn Sinh. Tôi tìm những bài giảng hay rồi chép vào vở, lên lớp siêng phát biểu và nghiên cứu bài. Tôi luôn mang một ý niệm trong đầu: Nếu không ngừng nỗ lực cố gắng thì không có gì là không thể, kiên trì là con đường tắt của thông minh dẫn đến thành công.

Nhưng...

Ý nghĩ này bị dập tắt sau 3 tuần, tôi mặc dù vô cùng kiên trì, đến nỗi mỗi tiết học đều nhìn chăm chăm cô Sinh Học, đến nỗi những đứa xung quanh cũng kinh ngạc khi thấy tôi thay đổi một cách chóng mặt, bởi vì tôi hoàn toàn không có hứng thú với môn xã hội, ngoài Địa Lý ra thì các môn còn lại trong tiết học tôi đều nằm lãn ra bàn than chán quá, ăn vụn trong lớp học hoặc ngồi đọc tiểu thuyết. Bối suy nghĩ của tôi rất đơn giản, các môn xã hội chỉ cần học thuộc là được, nghe giảng làm quái gì. Nhưng mà, bây giờ tôi mới nhận ra, cái "đơn giản" đó cần phải thay thế bằng một từ mới: cớ hủ. Đúng, quan điểm của tôi quá cớ hủ, môn Sinh Học nghèo nghèo đã chứng minh điều đó. Thế nên tóm lại, tôi có cố gắng thế nào cũng chả hiểu nổi bài giảng Sinh Học mà cô Hà khổ công dạy cho chúng tôi. Thế nên,... bỏ cuộc là cách tốt nhất. Sau vài tuần cố gắng đó, tôi lại tiếp tục duy trì ở trạng thái úp mặt ngủ, ăn trong giờ học, lên ngồi đọc tiểu thuyết, đánh caro,... vân vân và mây mây....

Đạo này tôi bắt đầu thân với Diệu Linh hơn, lúc nào đi với nhau cũng như hình với bóng, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi bỏ mặc My. Diệu Linh tính cách rất hào phóng, ặc, hình như dùng sai từ rồi, phải nói là rất hòa đồng mới đúng. Linh thích kể cho tôi nghe về nhà bạn ấy có mấy người, ba mẹ và em trai bạn ấy tính cách như thế nào, lớp bạn ấy có những chuyện gì vui,... Và có một điểm tương đồng là, tôi và Linh đều là những con mọt sách, đúng chính xác hơn là mọt tiểu thuyết. Tôi với Linh còn thường xuyên trao đổi sách cho nhau, à không, chỉ có Linh hứng thú với sách của tôi, còn tôi thì chả có gì gọi là quan tâm tới mấy cuốn truyện dài của Linh hết, bởi vì đọc vừa chán lại có gì đó không hợp gu với tôi. Mặc dù tôi rất thích sách nhưng lại không thích truyện của Nguyễn Nhật Ánh, chắc là vì không hợp, ngôn từ của tôi và tác giả Nguyễn Nhật Ánh cơ bản là khác nhau hoàn toàn. Nguyễn Nhật Ánh sử dụng vốn từ đơn giản không màu mè, tạo nên đặc trưng của tiếng Việt. Còn tôi từ nhỏ đã thích tiểu thuyết của Đồng Hoa, Ngải Tiểu Đồ, Tân Di Ổ, Đinh Mặc,... Về mặt cơ bản hầu như đều là tác giả Trung Hoa nên tôi cũng bị nhiễm cái "phong thái" thần thánh đó, khi viết cũng sẽ không gò bó một chuyện, chú ý miêu tả cảnh vật một chút, lời thoại mà tôi gây dựng nên sẽ ít hơn lời thoại của Nguyễn Nhật Ánh, đối với tôi điều quan trọng khi viết tiểu thuyết là miêu tả xung quanh và độc thoại nội tâm. Haizzz... à, trở lại việc chính nào. Tôi nghe Diệu Linh kể, ở lớp Linh thân với một cô bạn tên Trần Thị Thanh Thảo. Mà mọi người nên biết, trong khối nếu có cuộc bầu chọn nữ thần thì tôi nhất định sẽ bầu cho Hồ Ngọc Khuê, còn dư một phiếu chắc chắn tôi sẽ đề cử Trần Thị Thanh Thảo. Tính cách Thảo khá ôn hòa, không nói nhiều, mặc dù siêng học và thông minh nhưng tôi không nghĩ Thảo là mọt sách. Sau vài lần nghe Diệu Linh kể về Thảo, tôi rút ra một điều, Thảo là con mọt bài tập thi chuẩn nhất, đi đâu cũng mang theo một tập Tiếng Anh dày cả khúc, cũng may là không dày bằng cuốn Hồng Lâu Mộng của tôi -,-. Thảo thích gì, hay nói gì, hay làm gì thì mỗi ngày tôi đều nghe Diệu Linh kể, tôi cũng rất thích nghe. Cho đến một ngày, Diệu Linh chạy qua lớp tôi thông báo một tin vô cùng hot:

- Lúc tớ ghép con Thảo với thằng Khôi, nó cãi lại rồi,nó nói là nó thích... à không, hâm mộ một đứa ở bên lớp 8/3...

- Hơ! Lỡ đâu nó nói dối để khỏi bị ghép nữa thì thôi - Tôi đang đọc tiểu thuyết cũng phải dừng lại, tháo kính ra rồi biện luận với Diệu Linh.

- Không đùa đâu! Tớ còn chưa kể bạn một chuyện. Cứ mỗi lần ra chơi là nó kéo tớ qua lớp 8/3 để nhìn nam thần của nó rồi còn cười cười nữa chứ.

Tôi nghe mà rợn cả da gà, không cần phải lộ thế chứ?

- Nó không có gợi ý nào à? - Tôi hỏi lại

- À! Nó nói tên có chữ U, học lực khá... - Linh gãi đầu.

- Ồm... Thằng Hiếu nè. - tôi đập bàn

- Hiếu nào? - Linh ngơ ngạc

- Trần Trung Hiếu - Tôi mím môi - còn ai nữa?... À, về lớp hỏi nó thử đi.

- Ok - Linh lon ton chạy về, cũng là lúc trống đánh vào lớp.

Lớp đã vào tiết Địa Lí, tôi vẫn còn ngơ ngạc nghĩ về chuyện của Thảo. Ai được nh? Thằng Hiếu chắc không phải, mặt lạnh như nó ai thèm thích, à nhầm, ai dám thích, với lại nó cũng bị ghép với con Nam Phương rồi. Ồm,... à, không thể quên một đứa, Đoàn Ngọc Quý! Chắc chắn rồi, ờ,... Thảo học chung với Quý theo tôi biết thì là môn Toán với Hóa, mà hai đứa mặt lạnh thích nhau thì có hoi... kỳ kỳ...

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai tôi...

- Lớp phó sao này giờ thấy trầm thế? Trả lời cho cô câu hỏi vừa rồi, chưa có bạn nào nói đúng ý hết. - Cô Dung nhìn tôi chăm chăm

Cả lớp hướng mắt về phía tôi, à không, chỉ những đứa chăm học bài nhìn thôi.

Tôi ngơ ngác gãi đầu đứng dậy, nhìn chủ đề Thủy văn đang học, rồi lại nghe Lạc đằng sau nhắc nhở:

- Thuận lợi, khó khăn...

- Á... thưa cô là... - vừa nói tôi vừa lật cuốn vở soạn tìm câu trả lời, may mà hôm qua tôi có soạn - Về mặt thuận lợi là vùng biển rộng, ấm, đường bờ biển dài 3260km;thủy hải sản phong phú;nguồn nước dồi dào; có nhiều vũng, vịnh, đảo và quần đảo; có nhiều ngư trường lớn; dọc bờ biển nước ta có nhiều bãi triều, đầm phá, các dải rừng ngập mặn tạo điều kiện thuận lợi cho nuôi trồng thủy hải sản. Còn về khó khăn là bão, gió mùa đông bắc,lũ lụt thường xuyên xảy ra,ô nhiễm biển, môi trường bị suy thoái ở nhiều vùng.

- Ừ, ngồi xuống đi, chúng ta chốt đáp án, các em ghi vào vở - cô Dung nhìn tôi cười rồi lại giảng bài cho cả lớp.

Tôi được một phen hú hồn, cũng may nhờ ông trời phù hộ. Lạc nói vừa đủ chúng tôi nghe:

- Chém tốt!

Tôi nhếch môi khinh khỉnh:

- Cái này người ta gọi là thiên phú khi nhìn sách học tốt.

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thi cuối kỳ 1

Sắp tới đợt thi học kỳ một, đề cương giáo viên phát ra cho chúng tôi ngày càng nhiều, áp lực cũng càng lớn. Nghe vài thầy cô có nhắc nhở qua cho chúng tôi, lớp 8 là năm khó nhất trong cấp 2, nếu lớp 8 nắm vững kiến thức thì lên lớp 9 có thể thông thả vừa học vừa nhai kẹo vẫn còn giỏi chán. Quý nhờ tôi làm giúp đề cương các môn xã hội, tôi đương nhiên là đồng ý. Vào thời gian này, những học sinh được chú ý nhiều nhất vẫn là top hs giỏi trong lớp, đặc biệt là cán bộ lớp, sẽ " bị " các bạn có học lực khá trở xuống " cưỡng ép " giúp đỡ bằng cách: câu đề cương này mình không biết làm, có thể giảng giúp mình không; phần là lớp trưởng lớp phó không thể khoanh tay đứng nhìn được, bạn phải góp phần làm cho thành tích lớp tiến bộ lên chứ; Soạn xong đề cương chưa, cho mình mượn đi, chưa soạn xong á, bạn cán sự lớp kiểu đó à;... Tóm lại là rất nhiều lý lẽ, và những con người tốt bụng vất óc suy nghĩ ra những lý lẽ đó 90% đều là những học sinh cầm net 24/24, thế mà còn dám ngênh mặt lợi dụng quyền hạn là học sinh bình thường hoặc yếu kém để bắt nạt bạn cán sự lớp. Đương nhiên là không thể làm ngơ được, nhưng chúng tôi cũng phải có thời gian học tập dành cho bản thân. Thế mà thầy cô giáo lúc nào cũng phát biểu một câu vô cùng thần thánh:

- Những bạn học giỏi phải biết giúp đỡ những bạn yếu hơn mình, cùng nhau vượt qua khó khăn để có kết quả tốt đẹp.

-,! Tôi nghe câu ấy mà lập tức ước mình là chó là mèo để có thể dựng ngược lông lên mà gào thẳm vào mặt thầy cô:

- Chứ chúng em cũng có thoải mái sung sướng gì đâu, cô nghĩ đề cương của tụi em là dùng đũa thần của bà tiên trong " Cô bé Lọ Lem " để biến ra à?

Tôi vẫn nhớ như in cái bữa học toán lúc giữa kỳ, cô Lâm dạy bộ môn Toán giảng phương thức so sánh gì đó tôi không hiểu, ngơ ngác gần như cả tiết trong khi Lạc với Thư liên tiếp chèn những lý thuyết để hiểu vào đầu óc tôi. Đột nhiên, cô Lâm bước xuống chỗ chúng tôi một cách vô cùng khoan thai, nhìn vào vở học của Chung_ bạn cùng bàn của tôi:

- Chung! Em đừng có ngồi chơi không vậy? Bài nào em không biết thì có thể hỏi lớp phó học tập. Cô Oanh sắp chỗ tốt thế cho em là đã cố gắng cứu em rồi. Đúng không Thùy?

Cô quay sang nhìn tôi. Tôi bặm môi cố nặn ra nụ cười chuyên nghiệp và giả ngơ nhất của đứa học trò 13 tuổi rưỡi, chăm chú nhìn cô:

- Vâng ạ! Em sẽ cố gắng hết sức khôi phục tinh thần bạn ấy!

Lạc với Thư ở sau liên tục ho khan. Tôi thì đang khóc thầm trong bụng. Cô à! Tha cho em!!!

Đề cương của tôi đương nhiên cũng rất được trọng dụng, gần như " quảng bá " cả khối. Trên đầu tờ đề cương của tôi đều kí hiệu "PTT" (Phạm Thanh Thùy).Mặc cho đề cương của tôi chuyển đi chân trời góc bể nào tôi cũng chẳng quan tâm. Lúc đầu tôi suy nghĩ vô cùng đơn giản, những ai quen thì tôi sẽ cho mượn, còn nếu không quen thì thôi, bởi vì có một số chữ tôi còn viết tắt nên nếu không hiểu thì tụi nó sẽ tìm tôi hỏi. Cho đến khi có một bạn nữ lạ mặt tôi cũng chẳng biết tên, đột nhiên chạy qua lớp tôi hỏi:

- Bên lớp này có ai tên PTT không?

Tôi lúc này còn đang ngồi trên bàn giáo viên uống nước rồi nghịch phấn với mấy đứa con gái, nghe câu này lập tức phun hết nước ra, chạy lại hỏi bạn nữ đó:

- Có gì không? Tên tớ.

- À, kí hiệu ">" là sao vậy? - Tờ đề cương soạn Lịch Sử lập tức được chia ra trước mặt tôi.

- Ồm... Mâu thuẫn. - Tôi gãi đầu rồi trả lời

- Ừ, cảm ơn.

Không đợi bạn nữ đó chạy đi, tôi lập tức kéo bạn ấy lại:

- Bạn ở lớp nào ấy nhỉ?

- À! Nguyên ở lớp 8/3.

- Tớ nhớ đâu có quen bạn - Tôi còn đang ngơ ngác

Bạn nữ ấy nở một nụ cười hòa đồng.

- Nguyễn Mai Nguyên! Nguyên mượn đề cương của thằng Quý đi photo.

- Quý? - tôi không chắc, hỏi lại lần nữa, khối này có mấy Quý vậy?

- Đoàn Ngọc Quý, bồ Thùy đó.

-...

O.o

Tôi cố kìm nén cảm xúc lại, may là lần này miệng tôi không đang ngậm nước. Tôi phẩy tay ý kêu Nguyên có thể về lớp rồi an phận vào lại 8/6...

Đến kỳ thi cuối kỳ, tôi chú tâm ôn bài kỹ càng rồi lên làm bài thi, vô cùng thoải mái. Có vài đứa cùng bàn đương nhiên là không an phận làm phiền tôi. Mặc kệ! Bản thân còn chưa xong, mới gì phải lo cho người khác, thích ghét tùy chúng bây! Đến gần cuối giờ tôi làm xong sẽ đặt bài ở giữa để tụi nó chép, hết giờ thì vui vẻ ra về. Tâm trạng như thế lập đi lập lại nguyên một tuần, không có gì khác biệt.

Đến khi có kết quả, không có gì đáng lo ngại, tôi vẫn giữ được cho mình cái giấy khen học sinh giỏi với trung bình là 8.6, vẫn đứng thứ 3 trong lớp, thứ hạng này mới đúng là đáng lo ngại, ám tôi suốt 3 năm liền, đúng là âm hồn không tan. Lớp tôi có 9 đứa học sinh giỏi, bằng với lượng học sinh giỏi bên lớp 8/2, không tệ, xếp hạng như sau: Đức, Nhi, tôi, Huyền, Phuong, Hoàng Anh, Ni, Linh và Vinh. Tôi vui vẻ ra về với tâm trạng vô cùng tốt. Diệu Linh được học giỏi với tổng 8.6 bằng tôi. My cũng vậy với tổng là 8.7. Riêng có Quý làm tôi hơi bất ngờ, học sinh tiên tiến với tổng 8.2 hay 8.3 gì đó tôi không rõ, nghe nói là rớt Lịch Sử. Không đùa đâu, Lịch Sử tôi thi 10đ, cũng cùng chung một tập đề cương, cậu ta làm bài chỉ được 3đ, nghe nói là học câu 3 trùng câu 4 với câu 5, thảm quá -,- Tôi còn lo cậu ta rớt Ngữ Văn, cuối cùng lại như thế, thậm chí cậu ta kỳ 2 cố gắng thôi...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giữ khoảng cách với My

Qua học kỳ 2 được vài ngày, chúng tôi còn phải kiểm tra một tiết môn Thể Dục. Về Thể Dục thì... xem như là nỗi nhọc lớn nhất và cực kỳ ám ảnh trong tâm trí tôi, có cố gắng thế nào thì cũng không khắc phục được thể lực của bản thân. Mà đợt kiểm tra lần này lại là phát bóng chuyền. Từ đầu buổi đến cuối buổi cô Hiệp giảng cho chúng tôi cách phát bóng, thực hành theo tổ tôi đều làm không được. Trong suốt tiết ôn tập, Toàn lúc nào cũng mỉa mai tôi, bảo tôi về nhà bảo trọng tốt thân thể, cầm bóng còn chưa nổi mà đòi tung rồi phát bóng, đúng là đồ tiểu thư... Về việc này, đồng ý, tôi giữ gìn thân thể mình mặc dù không được tốt lắm, nhưng cũng chả đến nổi nào. Còn về chuyện nói tôi là dạng tiểu thư éo lá... Thôi bỏ qua đi, trước kia có vài đứa bảo tôi ác rồi còn công nhận tôi là lưu manh ấy chứ...

Trong tiết kiểm tra Thể Dục đó, tôi vất vả ngồi suy nghĩ, cuối cùng đành phải bó tay ra sân. Trước khi tới lượt của mình, tôi lấy chai dầu trong túi áo khoác, bôi nhẹ lên cổ tay.

"Thế này chắc không sao rồi" - Tôi nghĩ thầm

Kết quả là, tôi đánh qua lưới, nhưng bởi vì cô Hiệp không để ý nên cách đánh bóng của tôi có hơi sai sai, dùng phần dưới cổ tay để đánh, nên... đạt rồi. Tôi ôm cái tay "tàn tật" thân yêu về nhà đau xót nhìn mẹ. Mẹ tôi đang nấu ăn thấy tôi nhăn nhó cũng liền quay ngoắt lại:

- Con gái con đứa, học hành kiểu đó hả? Còn ba cái đồ bóng chuyền, con gái ẻo là đánh kiểu gì mà đánh, có phải khỏe mạnh như mấy đứa thanh niên đâu.

Buổi chiều tôi lên trường. Thờn nhìn tôi cười cười:

- Đánh sai kỹ thuật đề lấy điểm, ráng nhìn đi, mẹ Thờn nói gì không?

-... - Tôi nhún vai rồi về chỗ ngồi.

- Aizz! Học Thể Dục mà cứ đau tay đau chân đây chắc anh Quý xót chết, nhè? - Lạc đang ngồi chép bài tập cũng tiện gần đầu lên nhìn tôi rồi nhếch môi một cái.

- Nó bằng tuổi tao, anh em mẹ gì? - Giọng tôi lạnh lạnh đầy khó chịu.

- À! Bạn Quý xót.

- Đập chết bây giờ, lo bài tập của mày đi. - tôi lườm lại như muốn chế lửa, tên này đúng là không gì không thể nói.

Bài tập làm xong rồi, không có chuyện gì nữa, tôi qua lớp 8/5 chơi với My và Diệu Linh. Vừa qua đã thấy Linh ngồi nhăm nhăm gì đó với Thảo, tôi an phận qua chỗ My, mặc dù bên đó có tên kính cận đáng chết kia. Mặc cho cậu ta cứ chọc "đời không thuận lợi", tôi vẫn không đáp trả, làm như về ta đây ung dung không chấp người thấp kém. My khổ sở nhìn tôi:

- Tiết Toán lớp Thờn hôm nay tiết mấy?

- Ờm... tiết 3.

- Cho mượn vở, vở vở bài tập luôn.

- Chi? - Tôi thắc mắc.

- Hôm bữa không đi học kèm cô Lâm, mượn coi sơ qua để phát biểu chứ chi. - My thờ dài.

- Một hồi xong tiết 1 đưa cho, bây giờ thẳng rùa đang chép.

Thẳng rùa ở đây là Lạc, ba cậu ta tên Quý, nên tôi quen miệng gọi thế.

- Thẳng rùa? - My thắc mắc

- Thẳng Lạc á.

- Bạn chơi với thẳng Lạc? - My mắt to mắt nhỏ nhìn tôi.

- Bình thường, nó ngồi ngay sau lưng mà, chơi từ bữa giờ rồi.

- Ủ - My gật đầu.

Lúc đầu tôi còn chú quan tâm đến chuyện này, nghĩ cũng chả có gì, chắc là thắc mắc bình thường. Nhưng mà, đến khi sau Tết tôi mới biết được một chuyện động trời, MY BỎ LẠC:))))

Trong khi tôi vẫn còn ngây thơ với lời đồn đại xung quanh thì đã đến ngày 8 tháng 3, ngày quốc tế phụ nữ. Tôi bình thản như ngày thường, My lại suốt ngày:

- Thờn ơi! My thiếu nữ rồi, sắp tới 8 tháng 3 rồi, tặng My quà đi Thờn ơi, Thờn ơi. Anh My tặng con gấu to đừng luôn, Thờn bạn thân tặng My cái gì đề~~~~

Tôi ảo não suy nghĩ, quái nó, thiếu nữ thì có liên quan gì tới phụ nữ cơ chứ???

Nghĩ thế thôi chứ tôi đương nhiên vẫn bỏ vài trăm tiền tiêu vặt ra mua cho My một con thú bông với hộp hoa sáp màu đỏ, bên trong còn có con gấu nhỏ mặc váy ren hồng, vô cùng tình tế. My hỏi tôi thích quà gì, tôi ậm ừ kêu khời. My hỏi tôi thích sách gì, tôi nghĩ trong đầu, tiểu thuyết của tôi thích còn chưa xuất bản, lấy đâu ra cho My mua. Thế là tôi tùy ý đọc tên một cuốn tiểu thuyết có bìa màu hồng, là cuốn Mười Năm Thương Nhớ của Thư Hải Thương Sinh. My mua tặng tôi tập 1, tôi mua tập 2 ngay sau đó, bởi vì... truyện này mang tính chất nghiêm.

Trước 8 tháng 3 được vài ngày, My nhờ tôi một chuyện, bởi vì nếu Lạc với My gặp nhau sẽ càng làm lớn chuyện hai người có quan hệ mờ ám với nhau, nên My muốn tôi nhận quà 8 tháng 3 của Lạc hộ, rồi truyền tay cho My sau. Mà lúc này đầu tôi vẫn còn đang bốc hỏa vì lúc trước Lạc dám đụng vào sách vở tôi mà chưa có sự cho phép, cho nên tôi kiên quyết cự tuyệt My. My nói với tôi rằng sẽ kêu Lạc xin lỗi đảng hoàng, sau đó hòa thuận lại như cũ. Ờm... còn tùy biểu hiện.

...

Sáng hôm nay lớp chúng tôi lại có tiết Thể Dục. Tôi không biết Lạc đã nói gì với Mỹ mà trong suốt tiết học, Lạc gần như ám tôi không buông. Lúc đầu tôi còn nghĩ cậu ta muốn gây chuyện. Đến lúc cô Hiệp biểu nữ trong lớp chạy bên, đám con trai về hàng ghế đá ngồi nghỉ, Lạc giữ cặp tôi khư khư trên tay không buông. Lúc tôi chạy về rồi liền lờn cậu ta:

- Ý gì đây? Thả ra nhanh lên không bà mầy đập cho một trận bây giờ.

-... - Lạc im lặng không nói, cứ nhìn nhìn tôi.

Tôi thất bại trong việc đấu mắt với cậu ta, nghe mấy đứa con trai nói là Lạc giúp tôi giữ cặp. Tốt thôi! Làm việc đó thay cho lời xin lỗi cũng được...

Đến chiều thì sự việc tiến triển đến mức vụn vụn không ngờ tới. Lúc còn chưa vào lớp, tôi đang chễm chệ ngồi đọc tiểu thuyết thì Lạc tới ngồi sát bên cạnh tôi. Tôi lập tức hét lên:

- Bước về chỗ ngồi mau, thằng rùa này. Hôm nay uống lộn thuốc à?

-... - Lạc vẫn im lặng nhìn tôi.

- Chó chết kia.

-...

- Không hiểu tiếng việt à? Bước về chỗ.

-...

- Định mệnh!

Tôi chửi thề một câu, vẫn không có tác dụng. Tôi liền vờ không để ý đến cậu ta nữa, tiếp tục đọc tiểu thuyết. Nhưng mà, cái kiểu cậu ta cứ đưa mắt nhìn tôi có chút... biến thái -,-

- Lạc thả thính Thùy nhen! Quý ghen bây giờ. - Toàn liếc liếc bàn tôi rồi vỗ vai Lạc, sau đó đi xuống dưới.

Lạc im lặng cắn móng tay tiếp tục nhìn tôi. Bắt đầu có vài đứa đến mượn vở bài tập của tôi cũng ủa theo chọc, tôi tức đến điên người. Cái kiểu xin lỗi này có chút quá đáng rồi đây.

- Lạy mầy đây, về chỗ đi, please mà! - tôi bậm môi năn nỉ, ngày 8 tháng 3 cũng qua rồi, quà của Lạc cũng đưa Mỹ rồi, thế sao tôi vẫn phải khổ sở thế này.

Vào lớp, Lạc ngồi sau, tiếp tục "công trình quấy rối", cậu ta cứ luôn miệng ở sau lưng bầm vừa đủ 4 đứa nghe:

- Bé Đòi ơi, bé Đòi ơi~~~~

Chung khinh khinh nhìn tôi:

- Lạc thả thính kia, sao mầy không đáp?

- Đáp mẹ mầy - Tôi quay lại trừng mắt.

- À quên! Sợ anh Quý ghen. - Chung cười mĩa

- Ghen má mầy - Tôi hét lên - cái lũ chó điên này.

Cái tiếng hét này đến cô Loan đang ngồi đọc báo cũng phải chú ý đến. Chắc cô tưởng đâu tôi muốn lên làm bài tập nên liền nhìn tôi vô cùng triu mến:

- Thùy làm bài nhanh thế? Mấy bạn chưa làm xong, em lên bảng sửa bài giúp cô cho mấy bạn tham khảo.

Tôi vuốt mặt rầu rĩ:

- Dạ!

- Hahahahahahahahah! - Cả đám xung quanh được phen cười như ong vỡ tổ.

- Mấy cô cậu cười gì đấy? - Cô Loan lớn giọng

Cả nhóm lập tức im bật.

Ba tiết còn lại Lạc đương nhiên vẫn tiếp tục ám tôi, vuốt tóc rồi lại than thở kêu tên mẹ tôi, đúng là âm hồn không tan. My chắc là cũng nghe không ít đồn đại, hẳn tin hỏi tôi có chuyện gì, tôi hết thờ ngắn rồi lại thờ dài, tuần một tràn khoảng 5 phút mới dừng. My ậm ừ rồi kêu để nói Lạc. Sau tối hôm đó, tôi thấy... Lạc còn ám tôi hơn -, - nãy cậu ta hình như có vấn đề. Trên Facebook, những câu trích dẫn nào hay, tôi sẽ share về wall, đương nhiên cũng có một vài câu "mơ ám". Không biết là My hiểu lầm gì, hay là những người xung quanh đã nói gì với My về chuyện ở lớp, quan hệ "không bình thường" giữa tôi với Lạc, tôi càng ngày càng cảm thấy My có đôi phần khó chịu với tôi. Tôi xem như không để tâm chuyện này, tiểu thuyết của tôi đọc thường nói, quan hệ bạn bè tốt nhất không để người thứ ba chen vào, nhất là người yêu của bạn thân. Tôi vẫn hòa đồng với My như thường, còn thường xuyên dẫn My đi mua đồ ăn vặt mỗi khi My than đói hoặc than chán.

Đúng lúc này, quản lý trên mạng tôi chắc là cũng nghe đâu đó chuyện tôi bị ghép với Quý, thuyết giáo cho tôi một trận. Tôi nhất quyết không thừa nhận chuyện đó, quản lý kêu tôi đăng tus xem bạn bè tôi xử sự sao. Tôi bực mình làm theo lời, đăng một cái tus vô cùng tình cảm: Tự nhiên thấy mến thằng cùng lớp. Được lắm! Xem bạn bè mấy năm tụi bây xử sự sao. Nhưng mà, tôi đã để lại mất một lỗ hổng nhỏ, tôi quên mất rằng, Quý không học chung lớp với tôi. Cả đám bạn thi nhau cmt là Lạc. Tôi lần nữa đối mặt với chị quản lý xinh đẹp họ Dương tên Linh, tiếp tục nghe thêm một bài thuyết giáo vô cùng sống động và nhiệt huyết. Xong chuyện đó, My lại suốt ngày nhắn tin hỏi tôi có chuyện gì, quản lý đã dặn tôi không được nói chuyện này với bất kỳ ai, nên tôi đành vu vơ thả hồn trên mây, nói đúng là có thật. Suốt mấy ngày đó, lúc nào My nhắn tin cũng chỉ toàn nói chuyện tôi thích ai, rồi lại nói chuyện mấy đứa nói tôi thích Lạc, đem mách cho My. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, chuyện này tôi thừa nhận là lỗi của tôi để dăm ra làm mấy đứa xung quanh thêm hiểu lầm, nhưng, bạn thân mà không có được sự tin tưởng lẫn nhau thì còn có giá trị gì. Thêm nữa, mọi người trong lớp dần dần đọc vào tâm trí tôi, chỉ ra những nhược điểm của My, khuyên tôi không nên chơi với My, tôi cảm thấy khó xử vô cùng. Một mặt là bạn thân tiếp tục bàn cãi chuyện tôi có thích Lạc hay không, một mặt lại thêm mấy đứa bảo tôi không nên chơi với loại người trọng "người yêu" hơn bạn thân, tôi nhọc óc suy nghĩ, cuối cùng rút ra một kết luận, tôi vẫn sẽ chơi với My, nhưng sẽ giữ khoảng cách một chút, không ai tổn hại ai là được. My dường như cũng nhận ra sự khác thường ở tôi, thấy tôi tỏ ra không hài lòng khi My đề cập về chuyện của Lạc, nên My cũng không nhắc đến nữa, chúng tôi ít tiếp xúc dần...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lạc và Thư

- Oáp~~~~ - Tôi vừa lết lên được tầng 2 liền ảo não thờ ngắn thờ dài, lại một ngày một mỏi nữa rồi.

Đi từ bên dãy hành lang 8/3 qua 8/6 đúng là có nhiều chuyện vô cùng sống động. Chân tôi vừa mới khập khiễng bước qua đầu cửa 8/3 thì một giọng nữ lanh lảnh hét lên:

- Thùy kia, Thùy ơi, vào đây chơi với chồng nè Thùy ơi.

Tôi rất muốn chửi lại, nhưng vì sức khỏe của bản thân đang không được tốt, hơn nữa lại không biết đứa vừa hét tên gì, thế nên an phận tiếp tục "lết". Qua tới 8/4, Thảo Vy từ trong lớp chạy phất ra, nhìn chăm chăm tôi:

- Có bút lông đen không, mượn đi.

- Có trong siêu thị đấy, nguyên cái gia tài, lên đó muốn lấy gì thì lấy, lấy xong nhớ thanh toán đầy đủ.

Tôi ảo não tiếp tục lết qua phía 8/5:

- Con bà Đồi - Quân hươ tay chào hỏi.

- Ồm Lắm - Tôi gật đầu.

- Đồi không thuận lợi - Khánh hét vọng từ trong lớp.

Tôi nhìn sang Quân:

- Gửi lời chào hỏi tới Thùy đực giùm.

-OK! - Quân cười nham nhở rồi đi vào lớp.

Cuối cùng cũng tới 8/6, tôi nhẹ nhõm bước vào, ném chiếc cặp thân yêu lên bàn đầu một cách thô bạo rồi nằm xuống bàn ngay sau đó. Thư đi về phía tôi:

- Thùy ơi, mượn vở bài tập Toán.

- Ồm, Thư lấy đi - Tôi chỉ chỉ về phía cặp.

Thư nhìn tôi, rồi lại nhìn chân tôi:

- Chân bị sao mà đi cà nhắc này giờ? Mà sao sáng không đi học Thể Dục?
- Hôm qua té từ trên giường xuống, không chống chân nên.... tự hiểu, thế nên không đi học thể dục được - tôi thở dài ngao ngán.
- Đòi là bề khổ - Thư dờ khóc dờ cười, sau đó tập chung vào chuyện chính - mày không chơi với con My nữa à?
- Còn - Tôi chấp miệng - sơ sơ.
- Ồm, tao cũng lo né xa thằng Lạc ra, mắc công dính vào mấy vụ này nữa là lại tiêu.
- Tốt nhất là như thế.

Đến giờ ra chơi 15 phút, tôi vừa đi uống nước xong, lên đến cửa lớp thì bị Lạc chặn lại:

- Bé Đòi, con bún đâu?
- Ai biết. - tôi nhú mày - hai tụi bây gây sự gì rồi?
- Tao kêu nó đổi chỗ nó không chịu, nhây tao này giờ rồi còn đánh tao, xong rồi chạy mất dép, móa.

Đúng lúc này, tôi thấy thấp thoáng bóng của Thư bên phía 8/3. Tôi liền cười cười rồi nhún vai bất lực:

- Nếu thấy nó thì tao chỉ, mà hình như hồi này ở dưới lầu có thấy.
- OK! - Lạc gật đầu, vỗ vai tôi rồi chạy thẳng về phía cầu thang.
- Rảnh đâu mà chỉ mày - Tôi lẩm bẩm rồi chạy về khu 8/3, nhìn thấy Thư đang thờ hồng học, tay chống vào cửa lớp, hai má đỏ ửng lên, đoán chắc là đã có cuộc thi chạy tầm vài phút trước. Tôi nghiêng đầu nhìn Thư:
- Đứng đây làm gì? Tí nữa nó qua liền đấy, Thủy vừa lừa nó xuống tầng 1 rồi, bây giờ còn 10 phút nữa mới vô lớp, lên tầng 3 đi.
- OK!

Vừa nói xong liền thấy Lạc từ xa chạy tới:

- Con bé Đòi kia, mày được lắm.
- Đưa nào kêu tao đây??? - Tôi còn đang lơ ngơ nhìn xung quanh không biết gì.

Thư tái mặt nhìn về phía xa rồi xách cổ áo tôi hét toán lên:

- Ba má nhà nó.

Sau đó thì, tôi bị lôi đi không thương tiếc lên tầng 3. Lạc lên lục tìm từng lớp một, tôi với Thư bị rượt từ tầng 3 xuống tầng 1, rồi lại thi nhau chạy vòng quanh sân trường. Lúc này thì tôi đã quên hẳn cái chân "khập khiễng" kia rồi.

Chú bảo vệ có thể coi là dễ thương nhất từ trước đến giờ trong lòng tôi đột nhiên rất hiểu ý người, gõ trống 3 phát:

- Tùng! Tùng! Tùng!

Lạc bỏ cuộc, lập tức chạy lên lớp, tôi với Thư còn đang ở dưới tầng một, thấy giáo viên dạy Công Nghệ là tiết tiếp theo của lớp tôi đang đi lên bên phía cầu thang bên góc lớp. Không còn cách nào khác, tôi với Thư đành nhanh chân lên bên phía cầu thang 8/3. Đi đến lớp 8/3 liền bị đám con trai lớp đó chặn lại Thư nghiêng răng hét lên:

- Má tụi bây, vô lớp rồi còn đứng đây làm gì, né ra coi.

-,! Năng lực Sư Tử bùng phát rồi, tôi lạng thình không nói.

Tụi nó vẫn đứng yên như tượng. Có một đứa nhích người ra chừa đường đi, Thư kéo tay tôi lách qua đường đó. Nhưng mà, Thư vừa qua được tụi nó lập tức tách tôi ra, cho Thư về, giữ tôi ở lại. Tôi hét vọng về phía Thư:

- Về trước đi, nói là cô chủ nhiệm nhờ Thủy đi photo đề kiểm tra.
- Bị chặn lại mà còn mạnh miệng. - Đám con trai trước mặt khinh khỉnh nhìn tôi.
- Kệ tao - Tôi nghiêng đầu, môi nhếch lên - chớ tụi bây chặn tao làm mẹ gì? Né ra.
- Không thích né, rồi sao? - Thằng Thắng nhìn tôi thách thức.

- Tụi bây định đứng đây đến khi cô Thom dạy Toán lên à? Vậy chắc cũng thích đứng đây đến hết tiết nhè?

Đúng lúc này Quý từ trong lớp đi ra, hồn tôi giống như vừa mọc thêm cánh, lập tức bay mất. Căng rồi, nãy giờ quên mất đây là lớp cậu ta. Thôi toi rồi! Bây giờ mạnh mẽ kiểu gì đây???

- Tụi bây vô lớp đi, để nó về lớp, trễ tiết nãy giờ.

Quý đột nhiên lên tiếng rồi kéo đám con trai ra.

Khung cảnh lần này....

Quen thuộc....

Giống như...

Đột lao động lần đó....

AlZzzzz nghĩ gì thể này?

Đầu óc tôi lập tức minh mẫn trở lại. Tôi nhanh chân chạy về lớp. Khi lướt qua Quý, tôi vỗ nhẹ vai cậu ta, thay cho lời cảm ơn.

Hi vọng là sẽ không có lần thứ 3 cho tím lờ một nhịp -,-

Tôi chạy về lớp, cô Công Nghệ nhìn tôi chăm chăm:

- Em là lớp phó học tập?

- Dạ - giọng tôi nhỏ dần.

- Ừm vào lớp đi, lần sau có photo gì thì nhờ bạn nào to cao một chút, người như em mà chạy ra tới tiệm photo...

- Dạ - tôi nhanh chóng ngắt lời cô rồi bắt đầu vào tiết học.

Tôi đó một cái tus phi thường trên Facebook, hiện ngay đầu bảng thông báo của tôi, cụ thể tôi không ghi ở đây, nhưng là của Thư đăng, có liên quan tới My và Lạc...

Thảm rồi! Chiến tranh lần 2 xem như bùng nổ đây....

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Sắp bùng nổ rồi

Nắng quá nắng quá mức! Vừa nắng mà vừa chán nữa chứ!

Tôi ảo não bước từng bậc cầu thang. Đúng lúc này thấy My tay cầm vở (hồng) đi xuống nhìn tôi:

- Hi! Đi xuống chơi với My tí đi, ở trên đó học bài mà không thuộc.

Nhìn My tôi liền nhớ tới cái tus huy hoàng tối hôm qua của Thư. Tôi vội cười xòa nhìn My:

- Mấy đứa nhờ chép bài tập giùm, lên trước đã.

- Bụp!

Tôi vút mạnh balo lên bàn của mình, sau đó nhanh chân chạy về phía Thư đang ngồi bàn gần cuối cùng với Thanh Nhi và Ni.

- Hey! - Tôi vỗ nhẹ vai Thư.

Bạn học Trần Ngọc Minh Thư lúc này còn đang luyện thuyên với mấy đứa con gái, thấy tôi liền nói qua loa với họ vài câu rồi kéo tôi lên bàn đầu.

- Lên đây bún kê cho cái này.

- Ế ế từ từ đã...

Tay chân tôi luống cuống theo sau, chân xém tí nữa là đạp lên cặp thẳng Tuấn Anh. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt sát khí:

- Cái con đòi là bề khổ kia.

- Xin lỗi - tôi gãi đầu rồi nhanh chóng hét vọng lại - tao có tên nhen thẳng cờ hó kia. Nào chứa TOÀN NƯỚC à!!!

Toàn là ba nó, Thủy (nước) là mẹ nó.

Hai đứa con gái chúng tôi an phận ngồi xuống ghế. Thư thờ ngắn thờ dài. Tôi vói tay về phía balo lấy ra chai nước đưa cho Thư. Thư lắc đầu, tôi lại cất chai nước về chỗ cũ.

- Chuyện gì vậy??? - Tôi ngờ ngác - nói đi chứ.

- Mà thấy cái tus của tao chưa? - Thư gần như hét lớn trước mặt tôi.

- Ừm - tôi gật gật liên tục như con ngốc.

- Tao nói mà nghe,... - Thư đột nhiên im lặng một hồi, mắt hướng về phía cửa - vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới.

- Hờ? - Tôi theo phản xạ liền quay đầu 90 độ về phía bên phải.

My đứng ngoài đó, mắt hướng về phía tôi, rồi lại hướng về phía Thư. Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Tôi mất kiên nhẫn nên đứng dậy rào bước về phía My:

- Sao?

- Tí nữa học xong tiết một mượn vở Sử nha.

- Ừ.

Tôi gật đầu, chờ My vào lớp rồi tôi mới về chỗ cũ. Thư điều chỉnh âm lượng giọng vừa đủ hai đứa nghe:

- Tao nói mà nghe, mà đừng có tiếp xúc nhiều với con My nữa nhen, ba cái thể loại hai mặt đó.

- Sao?

- Mà nhớ thứ 7 tuần trước không?

- Nhớ.

Nói sơ qua một chút, thứ 7 tuần trước, sau khi tiết sinh hoạt lớp của 8/6 kết thúc, tôi nhanh chóng thu gom sách vở rồi ra ngoài. Vừa bước đến cửa lớp, Lạc chặn trước cửa không cho tôi về.

- Gì thế? - Mắt tôi chớp chớp.

- Mà lấy cặp tao à? - Lạc hỏi.

- Không có, lấy té ông nội nhà mà à? - Tôi bực mình quát lên rồi tiếp tục "đường mình mình đi".

Lạc lại hất tôi vào lớp. Tôi tiếp tục thờ dài:

- Gì nữa?

- Mà không lấy thì đưa nào lấy?

- Ở hay thẳng này - Tôi tròn mắt nhìn Lạc - tao lấy làm gì? Làm như tao thích lấy lắm chắc. Mà đi ra nhanh đi, tình bạn của tao với con My đang tốt đẹp, đừng có chen vào, nó đi qua mà thấy cảnh này mắc công..

- Hồng sao đầu Thủy - giọng Ni vọng từ phía cầu thang lên - bữa nay con My nghỉ rồi.

- Đó! - Tôi nhún vai - Ni lấy á.

Lạc vẫn đứng chặn tôi:

- Biểu nó đem lên cho tao.

Đầu tôi bốc hỏa. Cái đm, bà mầy có phải nô tì của mầy đâu, đồ đặc của mầy không lo giữ rồi để gái lụm còn dám sai vặt tao, đúng là thằng đầu phụng, thằng rùa, đồ quy tuyệt trái cây, đm đm đm...

Tôi nhận ra, độc thoại nội tâm cũng chả giúp được gì. Thế nên, hừm! Điều chỉnh giọng ngọt ngào một chút, tôi giả vờ đáng thương:

- Ni ơi trả cho nó đi, Thùy còn về đi học kèm nữa. Đi mà Ni, Ni ơi~~~~

Ni rầu rĩ một hồi, chạy lên đưa cặp cho Lạc rồi chạy mất. Lạc sau khi đeo cặp lên, chỉnh lại đồng phục rồi lại nhíu mày nhìn tôi.

- Cái gì nữa? - Tôi lườm xéo Lạc.

Thằng cha đó còn chưa chịu cho tôi ra, vẫn tiếp tục chặn cửa.

Lúc này bên lớp 8/5 vừa mới sinh hoạt ra, tụi nó nhìn hai chúng tôi bằng ánh mắt soi mói. Tôi tức điên lên mất thôi.

AAAAAAAAAAAAAAA!!! Thằng chó rùa! ĐM mầy! Rùa từ thời tổ tông nhà mầy, rùa tới đời cháu chất chít nhà mầy!

- Đồng hồ của tao đâu? - Lạc lên tiếng.

- Định mệnh cái gì cũng hỏi tao, mầy có nhìn thấy mặt tao vô tội không mà còn hỏi?

- Không hề - Lạc lắc đầu.

T_T mặt tôi không vô tội ư???

Đúng lúc này, Thư với Ni từ phía sau kéo mạnh Lạc ra, tôi nhanh chóng chạy ra khỏi lớp. Thư vứt một cái đồng hồ bạc cho tôi chụp lấy, sau đó hét lớn:

- Tầng 3, lên trước đi.

Bởi vì lúc này tôi còn đang tức Lạc, thế nên cầm đồng hồ của cậu ta rồi lè lưỡi:

- Đáng á, bà mầy trả thù. Bái bai, đi trước đây.

Tôi chạy dọc qua hành lang 8/3, lớp đó cũng vừa sinh hoạt lớp về. Tuần này lớp đó trực, mà quy định của trường không cho học sinh khối 8 lên tầng 3. Tôi vuốt mặt rồi kéo một bạn nữ tôi quen ở 8/3 tên Nhật Linh:

- Ê Linh, lớp bạn đưa nào trực tầng 3?

- Tùy lúc, nhưng mà bữa nay hình như là Phan Đình Trung.

Tôi không quen nó, làm sao mà hỏi lộ được?

- Thế nó cũng tổng sỏ rồi đưa cho chủ nhiệm à?

- Không có, tổng sỏ hình như là giao cho thằng Quý với thằng Hiếu.

Trời giúp tôi rồi! Cho dù thằng Trung có ghi tên tôi vì chuyện lên tầng 3 chơi thì thằng bạn thân họ Đoàn kia chẳng lẽ lại ngoảnh mặt làm ngơ khi tôi bị nêu tên trong buổi chào cờ? Đương nhiên là không có chuyện đó.

Tôi nhanh chân chạy lên lầu 3. Lúc đó Lạc cùng đuổi kịp rồi. Có cả Thư với Ni nữa, cùng nhau chạy khắp sân trường. Chúng tôi quên cả giờ giấc, cứ đuổi theo nhau rồi chọc nhau. Đến khi Lạc mệt rồi không đuổi nữa, cậu ta đi về phía Trí Trường rồi lái xe đạp đi về. Chúng tôi đoán chắc là cậu ta đã giận rồi. Ni cầm đồng hồ của cậu ta về rồi đến thứ 2 tuần sau mới trả lại. Lúc đầu Lạc chỉ nói chuyện với tôi, không thèm đếm xỉa gì tới Thư, Ni cũng im lặng. Đến một lúc sau có bài kiểm tra 15 phút, chúng tôi lại thảo luận như thường...

Quay lại chuyện chính nào. Thư kể với tôi rằng My nói với Đạt chuyện Thư cùng chúng tôi đùa giỡn với Lạc kiểu như thả thính cho nhau, sau đó kêu Đạt là về quản lại vợ (ý là Thư). Tôi hỏi Đạt thì liên quan gì, Thư đập bàn tức giận:

- Thằng Đạt thích tao chứ tao có thích nó đâu! Bỏ bịch yêu đương cái gì? Vợ chồng mẹ gì?

Tôi như hiểu ra gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chủng tộc nữ sinh 8/6, xuất chiến nào!!!

Trong tâm trí của tôi, việc Thư với My có hiềm khích với nhau tưởng chừng chỉ như bình thường.

Nhưng...

Không hề bình thường.

Lúc đầu Thư đăng tus giao chiến, sau đó trên Facebook bắt đầu hình thành một tràn lụt tus nói xéo My, nào là giả vờ hiền, giỏi lấy lòng giáo viên, thích đi thả thính trai đẹp (khối tôi làm gì có thằng nào nên hồn chữ -,-)... Mà chủ nhân của mấy cái tus huy hoàng đó không ai khác, chính là đám nữ sinh trong lớp tôi. Đương nhiên là không tag tên, nhưng cứ đến cuối tus lại thêm một dòng là "#MVXM". Tự động sẽ có đũa nhọt.

Suốt thời gian đó, My không đăng hay share bất kỳ tus nào. Đám nữ sinh lớp tôi cho rằng, My vì kết bạn với thầy cô trên trường và cả họ hàng nên không tiện chửi xéo chúng tôi, ngược lại còn giả vờ ta im thì ta hiền.

Cũng dần dà, tôi bắt đầu có ác cảm về My, hai chúng tôi bắt đầu có khoảng cách với nhau. Thỉnh thoảng đi trên cùng một hành lang có khi còn không thèm chào hỏi. Chúng tôi ít tiếp xúc, chỉ qua loa trên Facebook cho có chuyện.

Chuyện lần này liên quan đến một nhân vật không thể không nhắc đến: Nguyễn Huỳnh Tấn Đạt.

Nghe đồn là Đạt thích Thư nhưng đúng sự thật hay không thì tôi cũng chẳng rõ, 95% thành phần nhiều chuyện trong khối đều khẳng định là vậy. Theo như tôi từng kể, bởi vì chúng tôi thân với Lạc, hơn nữa Thư còn ngồi cùng bàn, hay đùa giỡn với nhau là chuyện đương nhiên. Mà cái khối 8 nổi danh nhiều chuyện thì đồn đại khá nhiều, lúc thì nói Lạc bắt cả 2 tay là tôi với My, lúc lại kêu Lạc để ý thêm vài mỹ nữ như Thư, Yến. Cuối cùng tôi chỉ có thể gán cho Lạc một biệt danh: Sàn gái. Mà Lạc với Thư mới đầu đã bắt đồng với nhau, kể cả trong tiết học hay vào giờ giải lao đều có thể chiến tranh. Tôi ngồi trên họ một bàn mà còn suốt ngày bực mình với hai đứa trẻ con trong thể xác người lớn này, chỉ thiếu nước mua hai cây kẹo mút rồi ngon ngọt dỗ dành: "Hai đứa ngoan rồi làm lành đi, bữa nào chị Thùy đi mua kẹo mút nữa cho!"

Nhưng mà, làm sao có chuyện Lạc với Thư thích nhau được chứ???

Tôi thật không dám nghĩ đến...

Thư có chụp tin nhắn của Đạt cho tôi, Đạt nhắn là My có nói Thư sàn Lạc rồi kêu Đạt dạy dỗ lại vợ. Mặc khác, bên tin nhắn của My chụp cho tôi, Đạt lại nhắn với My rằng chả có nói gì hết, Thư chắc là hiểu lầm gì.

Trong đầu tôi tức khắc hiện ra ba chữ: Tên hai mặt.

Chuyện của My và Thư nhanh chóng rộ lên lan ra toàn khối. Theo tôi được biết thì 99% đứng về phía Thư, sẵn sàng chĩa nòng súng về phía My, trong đó có tôi. Đám nữ sinh 8/6 ngày nào bàn tán cũng là cái tên điển hình đang hot trong khối: Mai Vũ Xuân My.

Đến mỗi buổi đi học, bất kể là học kèm hay học trường, tôi đều có thể nghe tên My, hầu hết đều là tai tiếng. Và có một số người nào đó, nói rằng, đám khối 8 thời nay đúng là ở không quá nên rảnh chuyện đi moi móc người khác, giỏi làm thánh bàn phím mà không chịu lộ diện. Chính điều này đã kích thích tới tâm trí của Thư. Không biết sau đó Thư và My đã giao hẹn gì mà hôm sau, Thư nói với về chắc chắn:

- Một hồi con My qua rồi nói chuyện trực tiếp với tao. Để coi nó chối được gì.

- Cho lộ bản mặt nó.

- Ăn rồi suốt ngày giả vờ ngoan hiền trước mặt người lớn.

- Trước mặt thằng Lạc nữa chớ.

...

Vô số lời ác ý tuông một tràn ra, tôi im lặng suy nghĩ. Không biết thằng Đạt sẽ cư xử thế nào nè? Nó đứng về phe con Thư thì xem như đám nữ sinh khối 8 được thỏa lòng, nhưng My là lớp trưởng lớp nó, chắc chắn sau này hai người đó gây chuyện dài dài. Còn nếu Đạt đứng về phía My, thì đảm bảo tụi con gái khối 8 sẽ ném dếp vào mặt nó cho coi.

Thư vỗ vai làm tôi giật mình:

- Tí nữa mày qua 8/5 gọi con My ra đây.

- OK!

Tôi gật đầu cho có chữ trong lòng cũng chẳng vui về gì, tôi với My từ lâu đã không còn giao thiệp gì rồi. Xem ra thì cổ vậy.

Tùng Tùng Tùng!!! - ba tiếng trống vừa vang hồi thật to, thật rõ thì tôi chạy phóc ra khỏi lớp.

Hoàng (thằng bạn tôi khá thân trong lớp) kéo tôi lại, giọng nhỏ thì thầm bên tai:

- Nói cái này tí nè.
- Có chuyện gấp rồi, nói sau đi.
- Bước lại đây, đập cho bây giờ.

Hoàng ngang nhiên cầm cổ tay tôi lôi lại làm tôi xém chúi đầu xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Kết thúc trong thất bại

Tôi bực mình hất tay ra:

- Ăn trứng gan trời hả thằng kia? Đầu tao cắm xuống đất rồi mày đền nổi không hả?

Hoàng không quan tâm lời của tôi, liền nói vào chủ đề chính:

- Hồi sáng đi học anh văn cô Oanh con My miệng còn oang oang lớn giọng nói tụi mày này nọ.
- Thì sao? - Tôi nhướn mày

Hai phe đang công kích nhau, chuyện này cũng đâu có lạ???

- Nhất là mày.
- Gì? - Tôi gần như hét vào mặt Hoàng - tại sao hay tại mày có vấn đề vậy?
- Tao nói thiệt, hồi sáng nó còn nói mày là bạn thân lâu năm mà đi qua phe tụi nhiều chuyện rồi công kích nó, nó hối hận khi chơi với mày.
- Quái gì vậy?

My thật sự nói vậy sao??? Tôi không tin!

Nhưng nhìn vẻ mặt Hoàng rất nghiêm túc, không có vẻ đang bịa chuyện.

- Mày tin ai? - Hoàng nhìn tôi - kệ mày, tao chỉ nhắc nhở mày trước thôi, lựa bạn cho tốt rồi hẵng chơi. Nếu mà mày không tin đi sang 8/3 hỏi, lúc sáng thằng Quý cũng có ở đó.

Tôi gật gật đầu rồi mang theo cái đầu bốc hỏa đi thẳng vào lớp 8/5 chỗ Diệu Linh với Thảo đang si sầm gì đó.

- CON MY ĐẤU??? - tôi gần từng chữ.
- ... - Diệu Linh không nói gì, chỉ hươ tay chỉ về phía trong lớp góc, bàn số 2 đối diện bàn giáo viên.

Tôi nhìn theo hướng đó, thấy My, Quân, Khánh đang nhìn tôi.

Hình như tôi nói hơi lớn.

- Biểu nó đi qua 8/6 con Thư gấp, không qua làm chó.

My chắc là nghe thấy nên đi ra khỏi lớp, sang lớp 8/6 ngay bên cạnh.

Diệu Linh ngạc nhiên:

- Sao mấy đứa con gái bu đông trước cửa 8/6 làm gì đấy?
- Xem oánh lộn. - Tôi thì thăm
- Hả? - Diệu Linh tròn mắt nhìn tôi.

- Hahahaha, xem cái lộn.

Tôi cười thật lớn rồi im bật, đứng dậy đi ra ngoài đó xem tình hình.

Đám con gái lớp 8/6 và một số đứa bên 8/2 và 8/3 đứng sát rạt nhau tạo thành vòng tròn, lấy Thư và My làm tâm, động loạt hướng ánh mắt sát khí về My.

Đúng lúc này, Lạc vừa đi từ cầu thang lên. Tuấn Anh vỗ vai Lạc:

- Vợ mày với bạn cùng bàn giải quyết ân oán kia, đi tham gia cho vui chứ?

Lạc cười cười không biểu hiện gì, rồi đột nhiên cậu ta thấy tôi đứng gần đó, liền lớn tiếng sai khiến:

- Bé Đồi, chép vở Vật Lý giùm đi, mấy bữa nay tao chưa chép bài.

- Mày chép đi, tao đang hóng hót chuyện hay.

- Chép giùm coi.

Lạc nắm cổ áo lôi tôi vào lớp rồi nhỏ giọng:

- Tao còn chưa làm bài tập, mày chép lý thuyết giùm.

- Rồi rồi. - Tôi rầu rĩ cầm bút lên.

Sớm biết thế tôi đã núp bên 8/5 cho xong.

- Chép nhanh đi, ngồi ngơ cái gì? - Lạc lấy bút gõ lên đầu tôi.

- ... - Tôi bặm môi rõ tức.

Nhấn nhin nào Phạm Thanh Thùy, mày có lực kiểm chế rất tốt, bạn bè nói xấu mày chỉ cười xòa, giáo viên trách mắng mày cho qua, huống chi là chỉ gõ đầu.

- Phù! - Tôi thờ dài, cố gắng để mắt hơi uơu ướn trông long lanh một chút rồi nhìn Lạc với vẻ đáng thương, giọng cũng ngọt hân đi - tao ra coi tí thôi.

Lạc im lặng như không nghe nói gì, bỏ tôi một cách thân nhiên.

- BÉ RÙA! - Tôi gào lên đầy bất mãn.

Tại tên này có vấn đề à????

Lạc giật mình nhìn tôi:

- Cái gì?

- Mày ngơ ngơ ngác ngác ngồi tương tư thế làm quái gì? - Tôi đập bàn rõ mạnh, cố lảng sang chuyện khác để Lạc khỏi nhớ tới việc chép bài - Mắc bệnh tương tư à? Tao nói nè, hồi này qua 8/5 tao quên chưa lấy cuốn vở Sử tao mượn bên đó, bây giờ qua lấy rồi về liền.

- Đứa nào cầm, tao lấy cho. - Lạc nghi ngờ nhìn tôi.

- Hơ hơ! Con Thảo - Tôi gãi đầu rồi nói đại một cái tên.

- Cái con cao cao gầy gầy bốn mắt hả?

- Ừm ừm đúng rồi. - tôi gật đầu.

- Không quen - Lạc lắc đầu - mày đi lấy nhanh đi.

- OK!

Tôi nói rồi vội chạy đi, thực ra tôi cũng đâu có quen Thảo.

Đám đông trước lớp tôi đã giải tán từ lâu. Tôi thắc mắc nhìn xung quanh, mới đây mà biến bóng đâu rồi??? Giải tán rồi??? Nhanh thế!!!

Tôi đập vai hỏi một cô bạn gần đó:

- Bạn thấy đám con gái chỗ này đâu rồi không?

- Trong 8/5 ấy!

- Ừ cảm ơn.

Tôi ngó qua 8/5 một lượt mới thấy một đám học sinh cả nam lẫn nữ đều tụ một góc, toàn mấy đứa cao, mà tôi lại thấp thế này...

Thật muốn thả phần nộ ><

Tôi nhảy chồm về phía đó, miệng cứ liên tục hét lên:

- Hóng hót với, xem với.

Lúc này tôi mới để ý, Thảo cầm ly trà sữa đứng trước tôi.

1s

2s

3s

...

Bây giờ tôi mới hoàn hồn.

Mất hình tượng quá mức rồi!

Rồi bỗng nhiên, một lực đẩy mạnh ngay sau lưng tôi làm xém tí nữa là tôi đẩy Thảo ngã xuống đất, may là không chế được nên chỉ đụng nhẹ tay Thảo.

- Xin lỗi! - tôi cúi đầu

Bây giờ mới thấy Thảo cười rồi trừng mắt về phía sau lưng tôi. Quay lại liền thấy Diệu Linh đứng sau cười ngốc.

- Con lùn này - tôi quay lại đập thật mạnh vào đầu Linh - ăn trứng bom à?

Sau đó tôi thấy Thư bước ra khỏi 8/5, vẻ mặt vừa thất vọng vừa bức tức, My về chỗ ngồi, còn Đạt đứng ngơ một cục. Đám con gái giải tán rồi còn cần nhàn gì đó.

Tôi nhanh chân chạy với theo Thư:

- Sao đây? Sao rồi Thư?

- Thăng Đạt được lắm, đừng có nói bạn bè gì hết, kéo cả đám qua kêu nó làm chứng rồi mà còn biểu tao với con My giải hòa, sau này đéo có bạn bè gì hết.

Có nghĩa là... My thắng rồi!??

Có nghĩa là.... khối này vừa có thêm một đứa hai mặt!!!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vài chuyện không vui

Sau chuyện của Thư, tôi xem như có ác cảm với My, thỉnh thoảng chỉ tiếp xúc qua loa trên Facebook, ngoài ra chả giao lưu gì, có khi đi trên cùng một hành lang còn lơ nhau, cơ bản về chuyện này, tôi không còn để tâm nữa.

Lúc này, con ác mộng của học sinh cũng đang dần tới, chính là.... đợt kiểm tra một tiết 2 lần 1 năm. Tôi mất hai tiếng đồng hồ để lập ra kế hoạch ôn, rồi cuộc chỉ có thể tóm gọn như thế này: các môn tự nhiên thì có thể xem sơ qua công thức rồi kiểm sách nâng cao ôn lại, còn các môn xã hội đành phải thuộc lâu lâu. Ngoại lệ một môn tôi vô cùng ghét: Sinh Học. Tôi thề với bản thân sẽ chả học bất kỳ chữ nào trong đợt kiểm tra lần này, xem như mặc kệ nó.

Đến tuần kiểm tra tập trung, tôi cùng Thư, Lạc, Chung và Ni chia bài ra ôn lại, sau đó kiểm tra sẽ giúp đỡ nhau. Chúng tôi làm bài rất tốt, chỉ có môn Sinh là "chém không kịp giờ".

Đến khi phát bài kiểm tra, Lịch Sử 10đ, rất tốt; Địa Lý 9đ, không đến nỗi nào; Hóa 9.8đ, con số này thật dọa người ta, tôi chỉ thiếu mỗi cái đơn vị thôi... Sinh 7.3đ, ôi mẹ ơi, con nói mà, lần nào không học bài cũng được điểm cao, đúng là ông trời không có mắt -,-

Sáng nay đi học Thể Dục, tôi xem đi trễ. Thảm hại quá đi mất! May là cô khác dạy thay, gặp cô Hiệp thì chắc mất mạng lâu rồi.

Giáo viên dạy bù hôm nay là cô Mỹ Nhân_ chuyển từ Trường THCS Trần Hưng Đạo qua, chính là cái cô chủ nhiệm lớp 8.3, sau khi có vài lý do nào đó nên thay đổi cho cô chủ nhiệm lớp 6. Cô Nhân là một giáo viên vô cùng khó chịu, kỉ luật nghiêm khắc tới mức không thể khác hơn. Giày thể dục của chúng tôi "bảy sắc cầu vồng" cô cũng sẽ bắt đổi, nhiều bạn nữ trong lớp tỏ ra khó chịu khi cô đề cập đến vấn đề này, trong đó có tôi. Tại vì chúng tôi đang học nhảy qua xà nên cô nói, nếu không dùng đúng loại giày thì trong một vài trường hợp, chúng tôi sẽ có thể được "ôm đất mẹ". Nhưng học sinh lại chống đối, mặc dù mọi người không nói trước mặt cô, nhưng vẫn tỏ ra rất kiên quyết với nhau, nhà trường đâu có quy định phải mang giày thể dục đúng kiểu, chỉ cần chúng tôi hoàn thành tốt các bài kiểm tra là được rồi.

Đến lượt nữ nhảy xa, tôi bắt đầu né tránh. Tôi vốn là kiểu người chiều cao không tốt lắm, hơn nữa Thể Dục lại ngu vô đối, nhảy đây tôi còn chưa biết, huống chi nhảy qua xà... nghĩ thôi cũng đã rợn người, lỡ đâu gãy chân thì biết làm thế nào???

Sau khi có vài bạn nữ nhảy không qua, cô Mỹ Nhân bức bối nhìn đám con gái chúng tôi rồi lớn giọng:

- Cái xà thấp vậy mà nhảy không qua? Mấy chị đi biểu diễn thời trang đấy à? Bắt đầu từ bây giờ, ai nhảy không qua, chạy hai vòng cho tôi.

Đám học sinh trợn mắt nhìn cô Nhân như muốn phóng dao phóng đạn. Đúng lúc này lại đến lượt tôi.

Không xong rồi...

Tôi loay hoay mãi vẫn không dám nhảy, nhìn cái xà cứ ghê ghê sao ấy. Cô Nhân lên tiếng:

- Có nhảy được không? Không được thì chạy đi cho chân dài rồi nhảy.

Vừa nghe xong, người tôi giống như mềm nhũn ra, máu giang hồ bắt đầu nổi lên, nhưng vẫn cố kiềm chế lý tính lại, điều chỉnh tâm trạng một chút, tôi chạy tới chỗ dựng xà nhưng không nhảy, huơ chân trái lên, cố gắng hết lực dồn những kích động lúc này vào chân, dùng một lực thật mạnh rồi đạp cho xà rớt xuống đất, sau đó thân nhiên chạy hai vòng trước mặt đám học sinh trong lớp. Bọn nó nhìn tôi kiểu người ngoài hành tinh. Sau khi chạy hai vòng, tôi đương nhiên vẫn không có ý định cố gắng, những lần sau đến lượt mình, tôi đều không thực hiện động tác, trực tiếp chạy thẳng qua xà rồi tiếp tục chạy hai vòng. Kết quả là hôm đó tôi chạy tám vòng sân trường, trong cái khí trời nắng gắt, mặt đỏ bừng lên như say rượu, mắt nỏ đom đóm, trong đầu giống như đang có ngàn vì sao nhảy nhót. Nhưng chỉ cần nghĩ tới lời nói lúc này của cô Mỹ Nhân, tôi lại cố gắng chạy thêm, được bước nào hay bước đó.

Hôm đó, đám con trai trầm trồ chọc ghẹo, hỏi thăm tôi thế nào tôi cũng không thấy ngượng, thậm chí càng chọc càng cười lớn hơn, tưởng tượng giống như tụi nó là cô Mỹ Nhân, còn tôi đang trợn mắt cười khinh bỉ, đầy chống đối, nội tâm rất muốn thách thức xem nếu tôi chạy đến mức ngất siu, thì cô sẽ chịu trách nhiệm thế nào... Lần đó tôi dẫn đầu đám con gái chạy tám vòng sân trường, cô bạn Thanh Nhi thấy tôi liều mạng nên cũng chạy tám vòng giống tôi, mà chạy ngay sau đuôi tôi là đằng khác, hai chúng tôi giống như đồng hành cùng nhau, vừa chạy vừa rủa cô Mỹ Nhân tên Nhân mà không có tính "nhân".

Về tới nhà đã bức bối rồi, mẹ tôi còn lôi chuyện tôi với Quý bị gán ghép với nhau ra đề chửi. AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! Ngày gì mà xui xẻo thế này chứ??? Con nít con noi yêu đương cái eo gì? Có đứa nào yêu đương rồi chơi bời hư hỏng mà có thành tích học tập "cũng tạm" như tôi không??? Mẹ đúng là không biết liên hệ thực tế một tí mà.

Thế là... cũng không biết tôi nóng giận thế nào với mẹ mà lại buồn rầu tới mức không muốn sống, chuyện gì cũng sẽ không kiềm chế được mà nóng nảy chửi những người xung quanh. Tôi an tâm tỉnh dưỡng vài ngày, sau đó quyết định viết cho Quý một bức thư (không phải thư tình -,-), mục đích là.... tuyệt giao. Chuyện này mặc dù có hơi dài dòng, còn cảm thấy bản thân mình có chút rãnh hơi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại có rất nhiều lợi, vừa có thể giải quyết mấy cái tin đồn quan hệ mờ ám giữa tôi với Quý, vừa.... (một vài lý do không tiện kể ở đây, cho qua nha ><). Tôi nhờ Diệu Linh đưa đùm cho Quý, sau đó... hêêê... không còn sau đó nữa, đương nhiên là lúc đi học thì tôi sẽ nằm lý trong lớp, ra về thì cố gắng chạy thật nhanh ra cổng rồi chờ ba mẹ, tránh chạm mặt nhau thì khổ thêm...

Bởi vì Fic này viết ra là kể thực về đời tư của tôi, nên đương nhiên không nói dối, nhưng vì... chuyện này kể ra cũng không tốt đẹp gì, nên vẫn chỉ nói qua sơ sơ, về chuyện tuyệt giao, có khúc vì trong một thời gian cảm thấy bản thân mình ảm ức, xong nghĩ lại thấy mình như con ốc (chuyện này có Thư, Lạc, Chung biết, Khánh, Đạt, Hoàng thấy nhưng không rõ nguyên do); có cười vì... chả vì lý do gì cả, chắc là bị điên đó. Nhưng mà cuối cùng, tôi với Quý vẫn là bạn bè tốt, vẫn là hảo huynh đệ, muốn biết lý do thì... chap sau đi, tôi mỏi tay rồi -,-

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sau đợt tuyệt giao

Đề cương ôn tập học kỳ 2 chính thức được phát ra. Tôi cùng đám bạn thở ngắn thở dài, cố cầm cự qua ngày tháng năm. Mỗi lần úp mặt xuống bàn, gần như tê liệt đây thần kinh thì tôi lại cố gắng điều chỉnh tâm trạng, hất mặt lên rồi cười haha, lấy lại tinh thần tỉnh táo rồi tự nhẩm trong miệng 3 từ " cố lên cố lên cố lên ". Mỗi lần như thế thì lại có vài đứa quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt người ngoài hành tinh.

Đề cương lần này, đương nhiên vẫn phải làm giúp một người đã hứa từ đầu năm Đoàn Ngọc Quý. Nghĩ tới cậu ta tôi lại tiếp tục sầu não, bình tĩnh nào, đặt hoàn cảnh xem như châm tôi bị què, tôi sẽ làm gì? Lết qua đưa? Không thể nào. Biểu cậu ta qua lấy? Cái tên lười vô đôi đó làm gì có ý định qua lớp tôi, huống hồ bây giờ chả còn quan hệ gì hết.

- Thùy! Mượn soạn Sinh - Thư chen ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Ahihi! Có cách! - Tôi hét lớn lên rồi cười vô (số) tội như một đứa trẻ mới lên ba.

- Máy ngày nay thấy máy không không á nhen Thùy - Thư nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ.

- Hơ! Không có nha. - Tôi chấp miệng rồi đưa vở soạn cho Thư, sau đó lấy một xấp đề cương tôi mới soạn xong, giả vờ như tiện miệng hỏi Thư - mày soạn hết đề cương chưa?

- Chưa! Mà đề của tao mất rồi.

- Lấy của tao photo nè, xong photo giùm tao 2 bản luôn.

- Cho ai nữa? - Thư nhủu mày nhìn tôi.

- E hèm! - Cỗ tôi như đông cứng lại, không biết giọng điệu có mất tự nhiên hay không, nhưng vẫn cố điềm tĩnh - ờ... ừm... photo giùm thằng Quý, nó nhờ tao làm, máy photo xong đưa nó luôn nhen, tao lười qua lớp đó lắm.

- Ahihi bạn Quý nhờ bạn Thùy làm kia~~~~ - Thư nhếch môi rồi cười lớn giống như vừa mới trúng số số.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì cả đám bạn hòa vào.

- Gì? Quý rủ bé Đồi đi đâu hả? - Lạc.

- Mày không há rùa? Thằng Quý nhờ con Thùy đi thuê hotel. - Chung

- Đù! Ghê vậy? Đề tổ chức đám cưới hả? Sao bạn bè gì mà không thông báo trước để tao chuẩn bị quà đây con Thùy kia - Linh.

Nội tâm tôi: CHÍNH THỨC SỤP ĐỔ.

...

- Hôm nay thế nào? - Diệu Linh vừa chở tôi đi học kèm, vừa mở đầu câu chuyện.

- Thảm lắm! - tôi ngồi sau tay cầm ly soda việt quất, miệng vẫn than vãn.

- Cảm giác mất một thằng bạn thân là thế nào?

- Không rõ nhưng mà... hình như nó còn hơn cả bản thân ấy chứ! - Tôi thờ dài.

Chuyện này đúng là... thật.

- Nói rõ đi! - Diệu Linh nói với giọng điệu bất đắc dĩ.

Tôi im lặng một hồi, vẫn đang trầm tư suy nghĩ kỹ, rốt cuộc tôi với Quý, là mối quan hệ gì vậy???

- Con kia - Diệu Linh bức bối lên tiếng.

- À, ờ... - tôi như sực tỉnh - Ngày thường gặp nhau không chào, đôi lúc còn né tránh, trong hoàn cảnh im lặng chỉ hai đứa cùng nhau, vẫn chả có biểu hiện gì, tệ hại hơn cả người dưng, nhưng lúc khó khăn thì sẵn sàng giúp đỡ nhau hơn cả chính bản thân mình...

- Cả hai giúp nhau? - Diệu Linh thắc mắc.

- Không hẳn, hầu như đều là tớ giúp nó, ví dụ như các đề kiểm tra bài viết Ngữ Văn, đề cương các môn, ôn tập kiểm tra, làm giùm bài tập nhóm, viết kịch bản.

Diệu Linh chợt dừng xe lại, quay sang nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn như muốn giúp tôi lấy lại lý trí:

- Sao giống nó lợi dụng bạn thế?

Ừ nhỉ? Sao có cảm giác như.... à không!

- Không có đâu - tôi trẻ môi rồi hơi nhẹ tay tát lên mặt Diệu Linh, rất nhẹ - tại vì.... bản thân nó còn lo chưa xong mà.

- Đó cũng là lý do à?

- Thì.... à, bởi vì cái gì tớ cũng tự làm được hết rồi, nên không cần nó giúp - Tôi cười hihi haha vờ vui vẻ - với lại, có lần nó hỏi nó nhờ thế phiền không, tớ cũng kêu không phiền mà, với lại bạn thân của nhau thì giúp đỡ nhau thôi.

- Hỏi cho có ấy mà - Diệu Linh bĩu môi.

- Gì? - Giọng tôi cố gắng lên rõ hơn, sắc mặt đanh lại như sắp phát điên.

Chả hiểu sao lại thế!?

- Không có gì - Diệu Linh lắc đầu rồi tiếp tục lái xe đi, câu chuyện vẫn chưa dừng ở đó - thế không định làm hòa nữa à?

- Đã nói là tuyệt giao rồi, còn muốn gì nữa.

- Thế có nghe ngóng được gì về biểu hiện của nó không? - Diệu Linh hỏi tiếp như đang phỏng vấn tôi.

- Không muốn nghe cũng phải nghe thôi - Tôi uống nước, sau đó nói tiếp - ừm... mấy đứa lớp nó nói là nó đọc được một lúc, xong vò giấy vứt vào sọt rác, mấy đứa lớp nó nhặt lại đưa nó đọc tiếp, nó đọc được một lúc xong lại vứt vào sọt rác lại, nghe nói cuối cùng còn bị xé không thương tiếc.

- Lớp nó có đọc không?

- Nghe con Nguyên nói truyền tờ giấy gần hết lớp.

- Đù!!!! - Diệu Linh ngân dài - tại nó có khen tài viết văn của bạn không?

- Có, xúc động quá trời - tôi mặt lạnh trả lời lại - mà chuyện viết văn thơ của tớ thì liên quan gì???

- À nhầm! Xém lạc đề.

- Xuân My cũng biết rồi. - tôi tiếp tục.

- Sao đi đâu cũng nghe con My hết vậy? Ai nói nó biết?

- Nó nói nó biết.

- Là sao??? - Diệu Linh ngơ ngác đập mồm tôi.

- À nhầm! Quý nói My biết. My kể tớ thằng Quý hỏi con My sao tự nhiên tớ kêu tuyệt giao?

- Rồi sao?

- Sao đâu, tớ không trả lời, trực tiếp chuyển chủ đề thôi. Xuân My cũng đâu nói gì.

Tôi vừa nói dứt câu cũng là lúc chúng tôi đến nhà cô Thọ. Tôi nhảy xuống xe rồi lại nhập hội với đám Thanh Nhi, Vy, Nhung, Diễm My, Ý Nhi cùng nhau chơi trò hát nối. Chơi được một lúc, chúng tôi rủ nhau trèo vào trường Họa Mi...

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Trường mẫu giáo Họa Mi

- Nhanh lên nhanh lên, để người ta nhìn thấy thì chết.

- Từ từ coi tội bây, đi chơi mà như đi trộm.

- Nhanh đi coi, đăm lẽ mề kinh khủng.

Tôi trẻ môi nhìn đám con gái trước mặt, à không, phải gọi là nữ hán tử mới đúng, thi nhau trèo qua tường của Trường Mẫu Giáo Họa Mi. Có điều, sống

tới từng tuổi này, tôi vẫn chưa biết leo trèo.

Diệu Linh thắc mắc nhìn tôi, vẻ mặt đầy nghi ngờ:

- Làm gì mà không trèo vô?

-... - tôi im lặng một lúc, phải nói sao đây nhỉ, nếu nói không biết trèo thì mất mặt chết được.

- Sao?

- Tớ... à, mẹ dạy con gái con đũa học trèo cây làm gì, nên từ nhỏ mẹ không cho trèo, nên... không biết trèo.

- Xớ! Đúng là đồ tiểu thư! - Linh lùn hất mặt lên đầy đắc ý như vừa chuẩn đoán đúng căn bệnh mà tôi đang mắc phải.

Tôi nhếch môi, tay không chủ động được nhẹ run lên, rồi từ từ hươ lên không trung, đập thẳng vào đỉnh đầu của con người trước mặt. Tôi lại cười lần nữa, trông vô cùng giả tạo:

- Cao bằng chị rồi hẳn nói chuyện tiếp nha cưng.

Linh lườm tôi muốn chế lửa:

- Lưu manh tiểu thư. Không hiểu nổi tại sao thằng Quý lại thích một đũa bất tài như bạn.

Đúng là... không thêm chấp thể loại LÙN này nữa...

Tôi ngó một lượt xung quanh, có một tảng đá nhỏ, ừm... có thể dùng nó để làm tôi dễ trèo qua hơn. Tôi nhanh chân chạy tới, gồng hết lực vào tay, sau đó bệ lên..

Í! Bê không được! Sao nặng thế? Rõ ràng mây rất nhỏ mà! Giảm khối lượng lại coi cục đất này, ừm, lên coi, không lên là bà cho một nhát chí mạng đấy nhé, ừm có lên không thì bảo...

Bắt lực rồi!

Tôi quay sang nhìn Diệu Linh với vẻ mặt tội nghiệp và không thể tội nghiệp hơn. Diệu Linh đưa ánh mắt thương hại nhìn tôi:

- Lại sao nữa lưu manh tiểu thư?

- Không bệ lên được, bê giúp tớ - Tôi gằn từng chữ.

- Xớ! Đúng là đồ tiểu thư.

Diệu Linh chạy tới chỗ tôi, rất nhẹ nhàng, dùng tay nhắc nhẹ tảng đá lên. Tôi há hốc mồm nhìn cậu ấy, vì diệu quá đi mất!

- Trèo lên đi! - Diệu Linh ra lệnh.

Tôi nhìn tảng đá dưới chân, rồi nhìn lại chân mình, mà... trèo sao ấy nhỉ?

- Linh, trèo trước cho tớ xem thử.

- Tớ trèo qua lại này giờ rồi mà bạn vẫn không tiếp thu được à? Đừng có nhiều lời, mau trèo qua đi.

-...

Hừ! Trèo thì trèo, có gì ghê gớm đâu, mấy cái thứ này thằng nhỏ cũng biết làm! Mở mắt to lên mà nhìn tôi trèo đây!

-...

Nói thế thôi chứ.... tôi không trèo được, không biết nên để chân phải hay chân trái qua trước, cũng không biết nên dùng lực tay hay lực thân để gồng qua, nói chung.. khó khăn lắm.

- Trèo qua trước đi, bạn muốn làm gì tớ cũng chịu.

- Ừm... - Diệu Linh trầm tư một hồi, sau đó búng tay rồi "à" lên một cái - Làm hòa với Quý đi.

- Never, nhá! - Tôi gào lên thật lớn.

Mấy đũa đã trèo vào được trong trường hét vọng ra chỗ chúng tôi:

- Nhanh đi Thùy, tụi tao chơi gần xong rồi nè.

- Dạ! - Tôi ảo não hết lại rồi nhìn Diệu Linh, miễn cưỡng gật đầu - ok! Chà phải chuyện gì to tát, có điều, tớ chỉ có việc xin lỗi nó, còn nó muốn làm bạn không thì tùy, không thể trách tớ được.

- Biết rồi. Nhìn tớ rồi làm theo!

Diệu Linh đặt tay phải lên mép thành tường, dùng chân bật nhẹ lên, thế là trèo qua được.

Hừ! Đơn giản có chút khó khăn ấy mà. Quyết tâm cái nào!

Tôi đặt chân lên tán đá, dùng tay phải... à không, tay trái thuận hơn nên dùng tay trái, sau đó bật nhẹ chân lên. Thế là tôi đã ngồi trên thành tường. Thành tường cách mặt đất chừng 2m5, ôi mẹ ơi! Làm gì cao thế? Nhảy xuống gây chấn thì sao?

- Nhảy nhanh đi.

- Có cao lắm không? Có gãy chân không? Có thủy tinh dưới đó không? - Tôi hỏi đề phòng.

- Tao bái mày làm thầy luôn á Thùy, nhảy xuống đi, không sao đâu, tao đỡ. - Thảo Vy lạy tôi vài cái.

- Hừm! Né ra để chị nhảy, mày đỡ chị mày té rồi không đền mạng được đâu.

Tôi nhảy xuống.

Hắc! Trật chân rồi! Đau chết mất!

Trong trường mẫu giáo đúng là có rất nhiều trò để chơi. Tôi chạy vòng quanh trường xem xét, chơi gì đây nhỉ? Nhớ thời lúc nhỏ quá đi mất. Cùng mọi người lên tầng 2, đến giữa cầu thang thì có một chiếc gương ở đối diện làm chúng tôi giật mình, có đứa còn hét lên, điều mắc cười hơn là, trên cầu thang có vẽ dấu chân trẻ em... màu đỏ. Có đứa chưa bước lên bậc nào đã kêu là có máu... trí tưởng tượng thật tốt -.-

Lên tầng 2, chúng tôi đi xem xét từng tầng 1, sau đó còn nghịch nước của trường rồi xuống lại tầng 1. Tôi mượn bút của Phúc, lưu lại bí mật ở trường này, chính là viết tên thằng bạn mà tôi muốn cùng vào đây và tên tôi ngay bên cạnh nhau. Hi vọng lần sau vào đây sẽ đi cùng cậu ấy. Ừm, chuyện này chỉ có mình Diệu Linh biết. Được một lúc thì Quân nói chúng tôi rằng Quân sẽ ra ngoài trước, nhưng chỉ có mình tôi và Diệu Linh nghe, tại vì đám kia lo chơi quá. Lúc tụi tôi đang chơi trò tàu hỏa, Diệu Linh đột nhiên lên tiếng:

- Ủa? Thằng Quân đâu rồi?

Công nhận là tôi rất biết phối hợp, phim ma học đường thì cũng xem nhiều rồi, hoàn cảnh này để tăng thêm không khí thì chắc sẽ làm một việc.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! - Tôi hét lớn lên, cười thầm trong bụng đợi chuyện hay.

Kết quả là đám kia cũng hét theo như điên rồi trèo hết ra ngoài trường, bỏ tôi một mình ở lại trèo ra sau cùng -.- tình bạn bè thân thiết tương trợ lẫn nhau biến mất trong 1s chỉ vì tiếng hét.

Sau khi trèo ra ngoài, chúng tôi quyết định cúp luôn buổi học hôm nay, ngồi bàn về tiệc liên hoan cuối năm của nhóm, tại vì chỉ học 2 bữa nữa rồi nghỉ nên... lo xa đó mà.

Ừm... chuyện tôi giao kèo với Diệu Linh, đương nhiên vẫn phải hoàn thành, nhưng không gặp mặt mà là qua hình thức nhắn tin. Tôi xin lỗi Quý một tràn thiết dài, vừa nhắn vừa cảm thấy mất mặt vô cùng, nhưng mà, lỗi này do tôi gây, tôi tự chịu. 9h sáng tôi nhắn, 9h tối cậu ta mới rep, bảo là biết lý do rồi. Tôi ừm cho có, biết khi gì chứ, là do tôi nhất thời rãnh hơi thôi mà, chắc cậu ta lại hiểu lầm gì rồi. Sau đó tôi vẫn xin lỗi, cậu ta ừm ờ như vẫn còn giận, tôi hỏi bây giờ muốn thế nào thì mới chấp nhận lời xin lỗi của tôi, làm gì cũng được, tôi hứa danh dự.

Công nhận là con người này rất tình luôn, rep lại: Làm người yêu mình nha, nói là hứa nha.

=)))

Thật muốn bóp cổ con người này, đến bây giờ mà vẫn còn giỡn được.

Tôi lại tiếp tục xả một tràn có nội dung ba hoa như giỡn mặt bà hã, ngày mai bà lên trường giết bây giờ...

Thế là... Hòa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

